

Rainer Holbe

MY Z ATLANTIDY

Svědectví z dávných časů

Bylo nebylo..

Pohádková předmluva

Bylo nebylo, dávno pradávno, před mnoha tisíci lety žili lidé v moři na velkém ostrovním kontinentě. Obývali domy, jejichž stěny tvořily kvetoucí keře,

živili se nádhernými chutnými plody a žili v souladu se zvířaty, která byla krásnější a pestřejší než v současnosti. K tomu, aby se obyvatelé kontinentu přepravili z jednoho místa na druhé, používali lodě,

jež se vznášely vzduchem. Ohnivé krystaly vytvářely neviditelné energetické systémy, pokrývající formou sítě celou Zemi.

Atlantidané byli urostlí a pružní a spojovala je nevýslovná lás-ka, čímž naplňovali příkázání bohů, jejichž duchovní principy zdědili.

Idea Atlantidy totiž pocházela z hvězd, ze souhvězdí vzdále-ného od naší planety čtyři sta světelných let, jemuž říkáme Plejády.

Kosmické vědomí se spojilo s duchovními strukturami planety Země a změnilo ji v opravdový ráj. V nádherných chrámech

bylo uchovááno a kultivováno vědění o světě. Kněží léčili živou vodou, starali se o právo a dbali o neustálé šíření radosti a životního optimismu. Nezaznělo jediné hlasité slovo, protože Atlantidané se dorozumívali gesty, pohledy a myšlenkami. Žili plně pohroužení do božské ideje. Jejich duch neustále vytvářel hmotu, ztvárňoval ji a soustřeďoval na místech zasvěcených mystériím, na nichž se vzývala univerzální jednota. V nespočetném množství obměn zaznívala do noci poselství radosti.

Tak plynuly roky a staletí. Země změnila svou dráhu a došlo k rozdělení kontinentů. Ze vzdálené Hyperboreje dorazili první uprchlíci, hledající útočiště před chladem. Dny nad Atlantidou, kterou dosud zakrýval mléčný opar, byly světlé a jasné. Luna ztratila svůj magický význam a předala vládu Slunci.

Obyvatelé Atlantidy fyzicky trénovali a posilovali. Jejich kosti zesílily a lebky definitivně osifikovaly. Atlantidané ztratili původní nadání a vlohy, a tím vzal za své i soulad s přírodou. Všechno bylo tvrdší, pevnější a masivnější. Lidé hromadili majetek, bojovali o půdu a začali

se uchýlovat k prastarým magickým rituálům, aby upevnili svou moc.

Atlantidou otřásly katastrofy. Došlo ke kolizi Měsíce se Zemí, nebo se na naši planetu zřítila obrovská kometa? To už dnes nikdo jistě neví. Ostrov se začal rozpadat. Už předtím však statisíce Atlantidanů opustily starý svět a rozptýlily se na všechny světové strany. Osídlenci přinášeli do nové vlasti vědomostní potenciál Atlantidy, budovali pyramidy, chrámy a svatyně z kyklopských skalních bloků. V těchto stavbách se přechovávalo kouzlo staré ostrovní říše.

Atlantis pohřbil oceán, který byl podle ní pojmenován. V mýtech a pověstech národů celého světa však žije dál.

Je tedy tento bájný kontinent pohádka, neuvěřitelný příběh. Domnívám se, že jde spíše o nekonečný příběh, protože idea Utopie, neobyčejně

vyspělé duchovní kultury, jež zanikla v mořských vlnách, podněcovala fantazii ve všech dobách.

Před napsáním této knihy jsem hovořil s lidmi, z nichž někteří tvrdili, že během určité epochy žili v Atlantidě. Najdete mezi nimi bývalého bankovního ředitele, psychoterapeutku, architektku, zpěvačku a obchodníka. Vzájemně o sobě

nevěděli, a přesto vyprávěli o své existenci ve světě, který nám nutně připadá bizarní a cizo-rodý, o duchovní struktuře, jež pravděpodobně odpovídá ideální představě o lidské společnosti.

Líčili nej rozmanitější zážitky a příběhy, které se zdánlivě v po-drobnostech odlišovaly. Vyjdeme-li z toho, že jejich vizionářské poznatky, zčásti získané pomocí regresních hypnóz, odrážejí dávnou realitu, znamenalo by to, že je třeba předpokládat velmi dlouhé několikasettisícileté dějiny atlantské společnosti, jež obsáhly nespočetné kulturní a politické epochy.

Je také nápadné, že nebyla uvedena žádná významná historická data, na jejichž základě by bylo možné vytvořit určitou ucelenou chronologii. Kdo pročítá dnes už klasické zápisy z reinkarnačních terapií, toho neudiví, že se klientům vynořovaly jen útržkovité obrazy; do určité míry šlo o útržky

vzpomínek na dřívější existenci.

Vizionářské zkušenosti několika spolubesedníků bylo možné doplnit historickými poznatky starořeckého filozofa Platona i me diálními zprávami okultistky Heleny Petrovny Blavacké, teozofa Rudolfa Steinera a amerického jasnovidce Edgara Cayceho.

Astrologové poukazují na to, že k případnému zániku Atlantidy došlo asi před deseti tisíci lety, když Země dosáhla ve zvířetníku jarního bodu a nastoupila epocha Lva. Hovoří o „světovém roce“, čítajícím 26 000 let, během nichž se osa naší planety - podobně jako u dětské káči - vychyluje z

jedné strany na druhou. Zmíněné období se také nazývá Velký rok.

Podle tohoto astrologického názoru se Atlantis nacházela v dokonalé opozici k počátku současné epochy Vodnáře, střídající období Ryb.

Charakter uvedeného období v západním světě určovalo křesťanství; jeho počátek je kladen do doby narození Krista.

Za zmínku stojí i astrologická teorie o plutonském principu, jenž údajně vládl v závěrečné fázi vývoje Atlantidy a v jehož znamení mají v současnosti

žít lidé, narození v letech 1939 až 1951.

Ezoterikové hovoří o „zrcadle Atlantidy“, které se tímto způsobem nastavuje současníkům.

Na přechodu k jedenadvacátému století lidstvo bilancuje. Nutno přiznat, že výsledek není zrovna strhující.

Klimatická katastrofa vyslala své první posly, ozonovou díru nad Zemí už nelze zacelit, Baltské a Severní moře se změnilo v páchnoucí stoky a z

našich řek se staly pouhé odpadní kanály.

Touze po neomezeném růstu a pohodlí jsme obětovali svět svých dětí a vnuků.

I bez hrozby atomového požáru se nám podařilo zničit

zranitelnou a nanejvýš citlivou strukturu této planety.

Něco podobného se kdysi dávno nejspíš odehrálo i v Atlantidě.

Předpoklady globálního holocaustu musely být stejné.

A aí to zní jakkoli neuvěřitelně, jsou to titíž lidé, kteří jsou za popsany stav dnes stejně jako kdysi zodpovědní. Každopádně o tom svědčí většina výroků a tvrzení v dané knize. Podle karmických zákonitostí vždy existuje šance něčemu se přiučit nebo přesněji řečeno naučit se od života něčemu, co jsme kdysi nepo-chopili.

Podle mnoha mých spolubesedníků existuje naděje, že kata-strofe zabráníme. Ještě jsme nedospěli do nulté hodiny jako svého času Atlantis, kdy se všechno rozpadlo a v průběhu tisíciletí zmizelo v bezedné propasti času. Využijme několik sekund, jež nám ještě zbývají, a pokusme se poučit ze

starých chyb. Snažme se 13

o pozitivní jednání jako muži a ženy z „Greenpeace“, „Amnesty International“ a mezinárodních mírových hnutí.

Prověřme vlastní vědomí i činy v každodenním životě. Nezapomínejme, že každá nákupní taška z umělé hmoty produkuje při výrobě i spalování jedovaté látky, které smrtelně ohrožují moře a lesy. Kdo jezdí automobilem na bezolovnatý benzin a používá katalyzátor, pomáhá přežít tuleňům, a tím i sám sobě. Jde tedy především o zkultivování a změnu našeho

vědomí, abychom neškodili svému
životnímu prostředí.

Žijeme v epoše totální informovanosti.

I v tom se naše přítomnost podobá
závěrečné vývojové fázi Atlantidy. Máme
možnost rozšířit a zmnohonásobit lidské
vědění a poznání.

Nikdo nemůže říci, že by o tom všem nic
nevěděl.

Zánik lidstva nebude stát vesmíru nejspíš
ani za pokrčení ra-mený. Přesto by byla
škoda další promarněné šance. Kolikáté
už?

14

Kněz - architekt si vzpomíná..

Prof. Merete Matternová a její neuvěřitelný příběh Studenti ji mají rádi a posluchárna je při jejích přednáškách vždy zaplněná až k prasknutí. Mnozí kolegové se jí vysmívají.

Merete Matternová však kráčí neomylně svou cestou za laskavým a přátelským světem. Působila jako profesorka zemědělských věd na Technické univerzitě v Berlíně a přednášela architekturu a ekologii v Charlottesville ve Spojených státech amerických. Nyní pracuje jako ředitelka Institutu pro kosmologii při univerzitě v Eindhovenu.

Narodila se v roce 1930, vychovala tři syny a byla kdysi pro-vdaná za profesora filozofie. Už jako dítě cítila silné spojení s přírodou,

pěstovala květiny, sázela stromy, kreslila utopické domy a exotické chrámové komplexy. V Cannes obdržela společně se svým kolegou

Mariem Samou první cenu za model „města budoucnosti“, pro něž byly mezitím vyhledány geomanticky nosné lokality jako případná staveniště ve

Virginii, Kanadě, Kalifornii, Peru a na Sardinii. Merete Matternová v následujícím rozhovoru tvrdí, že její psychická osobnost pochází z vesmíru a

svého času se ztělesnila v Atlantidě.

Mezitím mnoha cenami vyznamenaný projekt profesorky Matternové je údajně pouhou kopií z dávné minulosti.

Tato tvrzení byla podpořena zkušenostmi z reinkarnační terapie, která trvala déle než rok.

Merete Matternová, jež je pokládána za jednoho z duchovních autorů politického hnutí zelených, vede v Starnbergu skupinu „Země - Nové století“. Její vyprávění o Atlantidě je skutečně neuvěřitelný příběh. Tvrdíte, že jste žila v Atlantidě. Jsou tyto vzpomínky ryze emocionální, nebo pro ně máte i nějaké historické indicie?

Učení o posunu kontinentů nabízí dostatečně výmluvné poukazy na existenci prakontinentu, jenž se v průběhu dějin této planety rozdělil. I dnes se přece kontinenty objektivně pohybují. Není ob-15

tížné -si představit, že během uvedeného geologického procesu zanikaly větší i menší ostrovy. V podstatě vycházím z teorie Josefa Blumricha, odborníka NASA, který prozkoumal různé indiánské báje a pověsti. Podle tradičního podání Hopiů proběhly dosud čtyři velké katastrofy, během

nichž zanikly rané civilizace. Nyní tedy žijeme v páté vývojové fázi. Zmíněné katastrofy můžeme chápat doslova, protože jsou doloženy zprávami a popisy v mnoha starobylých dílech jako potopy světa. Po rozštěpení světového kontinentu - dejme tomu Lemurie - vznikla jednoho dne v součas-ných Andách kolem jezera Titicaca ostrovní říše. Při druhém velkém geologickém posunu, způsobeném kosmickým podnětem - podle všeho šlo o náraz velké komety na povrch Země -, se odehrály gigantické

proměny, které zničily rozsáhlé části Lemurie a zároveň vyzdvihly jezero Titicaca a jeho okolí do nadmořské výšky, v níž je dnes můžeme navštívit. Při tomto procesu se samozřejmě stávající kultura změnila. Celá zmíněná oblast však zůstala nadále osídlena a o tisíciletí později prožila svůj druhý rozkvět. Došlo k tomu asi před sto dvaceti tisíci lety. Ezoterické zprávy hovoří o rané, střední a pozdní atlantské říši.

Raná říše byla spíše duchovní povahy a hmota se teprve postupně vytvářela. Existují pro tuto teorii reálné indicie?

Nyní poněkud zjednoduším složité ezoterické teorie. Uvádí se, že ze zaniklé Lemurie emigrovaly jednotlivé etnické skupiny. To bylo původní obyvatelstvo Atlantidy. Potom se z univerzální oblasti dostavily velmi vyspělé bytosti, jež se dosud nezhmotnily.

Nepřiletěly, jak se často tvrdí, v hmotných kosmických lodích, nýbrž vytvářely svého druhu duchovní strukturu, „pole vědomí“.

Aby se přizpůsobily fyzikálním zákonům této planety, postupně se materializovaly a

- vycházíme-li z popisu stvoření světa u všech národů -

asimilovaly se k původnímu obyvatelstvu.

Hopiové nazývají

tyto duchovní bytosti kačínové. Kačínové se spojili s nejkrás-nějšimi pozemskými dcerami, aby s nimi počali děti. Podle Hopiů je právě zde

třeba hledat původ současné lidské rasy.

Je to tedy starý příběh o bozích, kteří neodolali lidským svodům. Uváznutím ducha v hmotě se pravděpodobně do určité míry oslabili...

Při značném zjednodušení bychom to tak mohli vyjádřit.

V dané souvislosti mám ale vlastní vize, o nichž bych chtěla říci 16

pár slov. Zůstaňme však ještě

u ezoterických výpovědí, v nichž neustále

zaznívají varování před spojením zmíněných ryze duchovních bytostí s poněkud těžkopádnými pozemskými dcerami.

Potomci tohoto svazku byli obyvatelé střední atlantské říše s civilizací, jež je s dnešní jen těžko srovnatelná. Tehdy například lidé vznikali na základě genové technologie. I část současných zvířat a rostlin jsou chovné produkty této epochy, zatímco jiné rostliny, například kukuřice, pocházejí z jiných planet. Podle bájí peruán-ských kmenů se v druhé vývojové fázi Atlantidy znovu

dostavily ze souhvězdí Plejád duchovní
bytosti, které smíšenému
pozemskému

obyvatelstvu zprostředkovaly další
spirituální podněty a také -

i když to zní podivně - přinesly na naši
planetu dinosaury. To je samozřejmě pro
nás, vědce, zajímavá hypotéza, protože
v takovém případě bychom
museli Darwinovu evoluční teorii založit ad
acta.

Klasičtí přírodovědci by měli v tomto
ohledu ještě mnohé probádat,
protože v teorii o původu života na Zemi si
neustále klademe otázku, jak vznikli tak

obrovští exotičtí živočichové a jak mohli tak náhle zmizet.

Máte vlastní vizionářské‘ vzpomínky na Atlantidu?

Byla jsem studentka a později profesorka v Charlottesville. Jako mladá žena jsem jednou vystavila své kresby. Oslovili mě mnozí lidé, kteří mě na

základě vystavených děl jednoznačně identi-fikovali jako obyvatelku Atlantidy. Zřejmě to rozpoznali podle uměleckého rukopisu mých prací.

Zanedlouho jsem se při ezoterickém semináři dověděla, proč v určité epoše

Atlantidy bylo všechno organické a jak je možné, že tehdy existovala tak vyspělá kultura. Pro ezoteriky je určitá forma exotické architektury, jakou nyní známe například díky Friedensreichu Hundertwasserovi*, zřetelným poukazem na atlantské vzpomínky.

Podobný architektonický přístup je nejspíš vždycky v souladu s přírodou, nikoli v rozporu s ní, i s podstatou člověka...

Biologicky stavět pro mě znamená pracovat s přírodním materiálem, jako je dřevo nebo hlína. Pod pojmem ekologická výstavba si musíme představit

etablovaný samozásobovací cyklus v domě
nebo městě,

zatímco organická architektura probíhá -
podobně

- Soudobý malíř a architekt světového
významu.

17

jako u rostlin a zvířat - podle přírodních
zákonů. V současnosti na-zýváme tento
proces bionika. Obyvatelé Atlantidy museli
v určité fázi dosáhnout

tak vysoké úrovně poznání, že nechávali
domy růst. Právě o tom sní dnešní

bionikové, že už nebudeme stavět domy,
nýbrž že prostřednictvím

nesmírně jemných membrán ovládneme
růstový proces, čímž vznikne celostní
biologický útvar.

Takže domy z rostlin, které rozkvetou ze
sympatií ke svým obyvatelům?

Ano. A v Atlantidě kvetly po celý rok,
protože kmitočet mezi rostlinami a zvířaty
byl v harmonickém souladu. Jako mladá
profesorka jsem neustále
byla vyzývána k meditaci, abych si
v daném stadiu uchovala co nejvíce
kreativních vzpomínek na své atlantské
období. Vždycky jsem byla všemu

novému a nezvyklému velmi otevřená, ale uvedená hypotéza o mém původu se mi zdála přece jen příliš velkorysá.

Potom jste ale zřejmě vyslyšela radu přátel a v meditativním stavu jste se dověděla více o sobě i své minulosti?

V této době jsem byla pověřena prvními přednáškami na univerzitě v Charlottesville ve Virginii. Byl mi přidělen uvádějící profesor, čtyřadvacetiletý světlovlasý Ital z řeckého ostrova Samos. To už je sama o sobě pozoruhodná směs. A právě Mario Sama mi vyprávěl, že tam všichni muži vypadali jako on.

Tvrdil, že jeho předkové původně obývali dunajskou deltu, odkud se vydali na dlouhý pochod. Tento muž, jenž se mi vzhledově velmi podobal -

všude nás pokládali za sourozence - se nyní stal mým kolegou, což jsem vnímala jako řízení osudu. Večer před přednáškami jsem vždy trochu

meditovala, a když jsme příští den ráno spolu přednášeli, doplňovali jsme se tak skvěle, že sami studenti hovořili o zázraku.

Oba jsme se

přistihovali, že myslíme na totéž a přejeme si stejné věci. Po dvacáté přednášce jsme si o tom promluvili. Přiznal se, že také každý večer leží v posteli a prožívá shodné

vize jako já. Společně s ním jsem později navrhla „město budoucnosti“, za které jsme obdrželi významnou cenu. Dnes se domnívám, že Mario určitě žil v Atlantidě a já jsem se s ním později prostě a jednoduše setkala. Fantasticky jsme se doplňovali, od rána do večera jsme spolu zpívali a často i tančili. Svobodně jsme improvizovali - a při tom jsme začali vytvářet model zmíněného města. Byla to nesmírně harmonická identita, kterou jsme přenášeli také na studenty.

Mario přivedl i vědce z dalších oborů, biology a fyziky s novými ideami. Tak vznikl ideální skupinový seminář. V něm už nestál profesor před svými studenty, nýbrž všichni společně rozvíjeli fantastické myšlenky. Podobně by to mělo vypadat na mé budoucí univerzitě, jejíž fakulty společně budou vytvářet tuto novou formu života a odpovídající integrovanou architekturu. Mario a já jsme pěstovali s kolegy květiny a stromy, ale také karotku a hrách.

S ohromením jsme zjistili, že růst probíhal jinak, když jsme změní-li písně nebo když jsme při zpěvu vytvářeli jiné vizionářské obrazy. Chápali jsme to

jako jednoznačný důkaz, že myšlenky, hudba a její rytmus ovlivňují životní struktury. To bylo jádro mého pozdějšího bádání. Souvisí do značné míry s

chrámem hudby, jenž by se měl stát středobodem našeho kosmického města.

Bylo to tedy tak, Merete, že se tu obnovila stará atlantská přátelství?

Samozřejmě. Stačilo, aby se na mě Mario jenom podíval, a po-cítíla jsem cosi jako

elektrizující mrazení, při němž jsem
prožívala vize

podivuhodných krajin a andělských bytostí.

Byla jsem tehdy nezkušená a nemohla

jsem vědět, že tu o sobě dávají vědět hlubinné vzpomínky a

Mario funguje jako jejich původce. Jako

mladá žena jsem byla ve vztahu k mužům

nanejvýš ostýchavá a nikdy jsem s ním

o tom nemluvila. Ale i on -

ačkoli jsme se společně a v podstatě

důvěrně věnovali hudbě a zpěvu - byl velmi

zdrženlivý. Byli jsme neustále obestřeni

jakýmsi nevyslovitelným a

subtil-ním fluidem. Teprve na konci jednoho přednáškového cyklu se mi přiznal k těmto prožitkům, přičemž na mě velmi naléhavě pohlédl a řekl: „Je to zvláštní. Prožívá to mnoho lidí, Merete. Jakmile mě spatří, sklouznou do jiných úrovní vědomí.“ Toto přiznání náš vztah ještě více prohloubilo.

Zanedlouho jsem těžce onemocněla.

V této době jsem prožila strhující vize, jež překonávaly všechno, co si můžete přečíst v tibetské Knize mrtvých. Nechci o tom mluvit, protože by nás

to odvádělo od Atlantidy. Během nemoci jsem dále plánovala město budoucnosti

a okamžitě po uzdravení jsem získala cenu v Cannes. Věhlasný architekt Louis Chan z mezinárodní poroty sfál bez hnutí nad našimi plány a plakal. Tvrdil, že nic podobného ještě nikdy nespatriil. Při jeho slovech jsem měla pocit, že Chan také určitě pochází z Atlantidy. Setkali se tu pouze lidé, kteří si rozumějí.

19

Za jaký projekt jste byli vy a Mario Sama v Cannes vyznamenáni ?

Pojmenovali jsme ho „Solar-City“ - „Sluneční město“. Byla to mezinárodní

soutěž s ústředním heslem: „Jak bude vypadat město budoucnosti?“ Bylo proto zapotřebí vzít v úvahu i budoucí sociální struktury a navrhnout nová zařízení pro soužití lidí. Soutěž byla otevřená pro filozofy, sociology a botaniky - nebyla tedy určena výhradně pro architekty. Předběžné projekty zaslalo na tři tisíce účastníků a já s Mariem jsme byli mezi těmi, kteří byli pozváni k představovacímu rozhovoru. Ze 495 lidí, kteří přicestovali do Cannes, jsme právě my dva vyhráli první cenu.

Projekt Slunečního města je tedy město z Atlantidy. Můžeme to chápat jako město

z minulosti, jež se stává městem
budoucnosti?

Domníváme se, že nás prostě svedla
dohromady vzpomínka na minulost a že do
uvedené karmické souvislosti patří i Louis
Chan.

Kdyby tam byl jiný předseda jury, možná
že bychom žádnou cenu nedostali. Pro
něco takového musí mít člověk smysl a on
platil za jednoho z

velkých mystických architektů našeho
století, o jehož duchovním založení jsem
vůbec nepochybovala.

Jaká nyní existuje šance, paní Matternová,
že takový projekt, jenž je momentálně na

papíře a můžeme ho obdivovat jako model,
bude v našem
světě uskutečněn?

Už tehdy jsem zastávala názor, že musíme
prostě a jednoduše najít zemi a osídlenice
a všechno postavit takříkajíc „sami ze
sebe“, protože nám

žádný stát nepomůže. Svého času jsme
chtěli tuto ideu realizovat v USA, protože je
tam možné sehnat levné parcely, tamější
lidé mají pro podobné

projekty pochopení a neschází jim odvaha
přikročit k jiným formám života.

„Solar-City“ však nebyla jediná vize, kterou jste vytěžila ze své těžké choroby. Zažila jste údajně i zřetelné ekologické projekce?

Ve skutečnosti jsem měla během zmíněné nemoci tak strašlivé vizionářské zážitky, že jsem po uzdravení byla mnohem citlivější a tyto zkušenosti ze

stavu mezi životem a smrtí se stabilizovaly.

Seznámila jsem se s Manfredem S., s nímž jsem procestovala celý svět. Snažili jsme se vnášet do praktické politiky filozofii

„zelených“. Prožívali

jsme natolik zásadní vize, že jsem

s jistotou věděla:

Tak, teď jsem v Atlantidě. Pocítila jsem duchovní spojení s dalším jedincem, jehož jsem vnímala jako někdejšího kněze, který pro mě prováděl zvláštní rituály s krystaly. V tomto životě 20 působil jako fyzik a stále mi vyprávěl, že nová energie se bude získávat právě na bázi krystalů. Už tehdy věděl, že jenom pomocí uvedené nové energie bude možné vyřešit současnou ekologickou krizi. Protože studoval atomovou fyziku, neúnavně cestoval po celém světě a vyhledával i nejvýjimečnější vědce. Všichni ezoterikové tvrdí, že staré pyramidy u Bimini, které

v současnosti můžete vidět z letadla pod vodní hladinou, vystoupí opět na denní světlo.

Pro nás to bude znamenat výrazný vědomostní posun, díky němuž se dozvíme, jak funguje transformace této staré energie. Bylo mi vždy jasné, že ochrana životního prostředí musí být významnou součástí mých architektonických snah, aby se podařilo pomocí ekologické formy energie udržet a zachovat ekosféru této planety.

Tak jsem se na zámku Weissenstein seznámila s Manfredem Ka-gem, jenž se věnuje zkoumání krystalů.

Nyní jsme pronikli k jádru ezoterické filozofie - všechno pochází

z moře vědomí a projevuje se to po kapkách. Proto také existují tak rozmanité vize na toto téma.

Vy tedy rovněž sdílíte názor mnoha mystiků, že duch stvořil hmotu a nikoli že se hmota - v podobě Darwinových evolučních forem - postupně naplňovala vědomím?

Zmíněné moře vědomí je samozřejmě jenom obraz. Duch je to-tiž neviditelný.

Vyjděme však z toho, že tyto kapky vědomí jsou zpočátku v plynném,

poté kapalném a nakonec pevném skupenství. To jsou - nezapomínejte, že jde stále o modelovou situaci - různé stupně vědomí. Každý z těchto transformačních stupňů je hierarchie. Najednou nám bylo jasné, že uvedené učení o hierarchii, z něhož vycházejí všechny ezoterické tradice, je pouze jiný výraz pro transformaci hmoty. Znenadání jsem si znovu vzpomněla na pyramidy, které neodmyslitelně patřily k vnější podobě Atlantidy a v nichž bylo uloženo veškeré poznání. Neustále se vynořovalo záhadné číslo

144, souvisící s transformací a našimi prvky. Pyramida je pravděpodobně kopie manifestačních stupňů, přičemž vrchol představuje jednotu a základna mnohotvárnost.

Učení o hierarchii, jež se nejrůznějším způsobem objevuje ve všech starých mýtech a náboženstvích, má tedy vědecký základ?

Ano, protože popisuje jednotlivé stupně ducha při jeho cestě za hmotou. Za univerzálnost, kterou jsem poznala v Charlottesville, vděčí většina učitelů ezoterickému ideovému odkazu. Je to neoby-21

cejne místo, na které jsem se tam dostala. Postupně mi začalo být jasné, že všechno, co se dnes zdá v ezoterice rozmělněné a neurčité,

bylo podle všeho svého času exaktním vědeckým systémem.

Systémem poznatků, které se během nejrozmanitějších společenských a historických otřesů na této planetě neztratily, nýbrž proměnily. Chcete toto poznání s přáteli znovu oživit?

Ted se musím zmínit o svém peruánském příteli Indim, jenž mě ujistil, že jeho indiánští přátelé vizionářsky znají místo, kde chci zbudovat „Solar-

City“. V jejich mýtech mají bytosti z Plejád pevné a nezastupitelné místo jako ryzí a transparentní duchovní osobnosti, z nichž pouze některé se přizpůsobily k tehdejším původním obyvatelům. Tito míšenci dokázali v souvislosti se svými znalostmi o krystalech produkovat na Zemi určitý druh

energie, která není na jiných planetách s odlišnými fyzikálními podmínkami myslitelná a jež teprve umožnila budovat v Atlantidě pyramidy. Byla to stavební díla - tak to každopádně tvrdí indiáni -, sloužící nestabil-ním kosmickým dopravním prostředkům Plejádanů jako vesmírná čerpací stanice, u níž se mohli

zásobit pohonnou energií. Zní to fantasticky a nepochází to z mých vlastních vizí.

Na celém světě existují četné mediálně namalované obrazy, na nichž vidíme na vrcholku pyramid neidentifikovatelné létající objekty. Vy tedy zamýšlíte postavit svou metropoli budoucnosti v bezprostřední blízkosti jihoamerických pyramid?

Jak bylo řečeno, je to jedna ze čtyř možných lokalit na této planetě. Vyjdeme-li na základě vyprávění indiánů z toho, že návštěvníci z Plejád tam rovněž sídlili, určitě to nebude špatné místo.

Fragmenty vaší duchovní pravlasti se tedy znovu objevují jako svého druhu vize budoucnosti. Mohla byste mi říci něco o záhadných

hierarchiích střední vývojové epochy Atlantidy?

I to má co činit s Plejádany a svědectvími mých indiánských přátel. Zvláštní míšenci duchovní energie Plejád a lidské hmoty neměli příležitost k

tomu, aby se vrátili domů, do své vesmírné vlasti. Indiáni tvrdí, že nehoda na kosmické lodi, způsobená energetickou strukturou, zavinila její zničení.

Lidským tvorům poča-tým „bohy“ nezbývalo tudíž nic jiného než se izolovat od ostatních obyvatel Atlantidy tím, že vybudovali dvoupólovou společnost.

Existoval tedy svého druhu panovník, s ním spojená horní vrstva 22

kněží a dvořanů a potom společenská základna, tvořená těmi, kteří byli už bezvýhradně zajatci hmoty. Mezi oběma seskupeními do-cházelo přirozeně k neshodám, sporům a střetům, při nichž přicházelo k slovu i magické vědění, jež se zase předávalo ve školách pro zasvěcené.

Mnozí mediálně obdařeni jedinci líčí harmonické období v Atlantidě, vyznačující se rozkvětem ducha, umění a věd. Jejich zprávy se však zmiňují i o zásadních konfliktech.

Atlantis existovala jako struktura údajně téměř dvě stě tisíc let a obsáhla nejrozmanitější společenské formy. Doba, o níž právě hovořím, byla důležitou přechodnou fází, během které se vyměnila atmosféra naší planety a nejrůznější obyvatelé byli nuceni se stále pevněji stabilizovat. Při tom ztratili mnoho ze své podstaty. Týká se to schopnosti vidět třetím okem, jasnovidectví

a telepatie přestaly být přirozenými vlohami
a stále zřetelněji

byly vázány na podmínky pozemského
života. Až v třetí vývojové fázi Atlantidy se
duch s konečnou platností smísil s hmotou
a atlantská kultura se

začala výrazně podobat známým raným
civilizacím na Zemi.

V této epoše se odehrávají mýty
o starořeckých bozích, odrážející
nespornou realitu.

Jak byste charakterizovala svou vlastní
existenci v Atlantidě?

K přesnému časovému určení došlo
vlastně bez mého přičinění.

Když jsem se - probuzená vzrušujícími lety v Charlottesville -

stále více otvírala mystickým zkušenostem, vyhledali mě mediálně obdařeni lidé nejrůznějšího původu a nezávisle na sobě mě utvrzo-vali v tom, že ve mně přebývá starobylá atlantská duše, která žila na této planetě naposledy před pětasedmdesáti tisíci lety. Přesvědčovali mě o tom, že jsem působila jako kněz - architekt, jenž uměl zacházet s obřími krystaly a kameny a putoval na velkých lodích podzemními kanály. To mě poměrně značně vyvedlo z míry, protože jsem si v tomto životě

nezřídka připadala spíše jako muž
a mnohem méně jako žena. Řekla
jsem si tedy: No vida, vždyť ty jsi teď něco
jako kosmická žena, protože jsi svého času
byla báječným
mužem s mocným vědomostním
potenciálem! Začalo to ve mně tak
intenzivně pracovat, že jsem několikrát
tyhle jasnovidce vyhodila, protože
jsem toho už měla po krk. Nacházela jsem
se v tomto životě a jako žena jsem tu do
určité míry musela plnit roli muže.

23

Pokoušela jste se pomocí reinkarnační terapie konkretizovat tyto přece jen neurčité pocity a tvrzení?

Ano, pokoušela jsem se o to. Předtím jsem se však seznámila s Manfredem

Haberem*, jenž vykonává důležitou funkci v NASA a kdysi

spolupracoval s Wernherem von Braunem.

Během našich prvních telefonátů mi vylíčil budoucí projekty NASA a já jsem okamžitě nabyla dojmu, že

jsem s tímto člověkem odjakživa spojena.

Já vím, že to zní neuvěřitelně, ale když

jsme spolu rozmlouvali, viděla jsem svým vnitřním zrakem

početnou sevřenou formaci kosmických lodí. Napadlo mě, že tenhle Haber by mohl klidně být někdejší obyvatel Atlantidy.

Znovu se objevil onen

nepopsatelný pocit sounáležitosti jako

kdysi s Mariem Samou nebo Manfredem

Siebkerem. Ten muž se dodnes sám sebe

ptá, jak mohl naprosto

cizí ženě prozradit všechna tajemství

NASA. Byl prostě a jednoduše úplně

„mimo“.

Svěřil se vám s tím později, nebo hned v té chvíli?

Vlastně už během rozhovoru. Řekl mi,

Merete, proč jsi mi neza-volala už dříve,

proč ses neozvala třeba před deseti lety?

A já jsem mu odpověděla,

že jsem se věnovala ekologii a urbanistice

a snažila jsem se vyřešit ekologické

problémy. I on pracoval na podobných

projektech, ale spíše ve

vesmíru. Zaobíral se tím, jak by bylo

možné proměnit Mars v zelenou planetu

nebo v atmosféře Venuše vybudovat lidská

sídla.

Řekl mi do telefonu: „Ach, Meretchen,

možná že máš řešení; přemýšlej o tom

přece.“ Zatímco se mnou mluvil, pokoušela

jsem se nakreslit vize, jež

se mi zároveň s jeho slovy zjevovaly. Byl to opravdu nejpodivuhodnější telefonní hovor, jaký jsem kdy zažila.

Natolik mě znervóznil, že jsem si řekla: Ted si v tom musíš zjednat jasno. A tak jsem zašla za reinkarnačním terapeutem.

Dočkala jste se během terapeutických sezení potvrzení svých původních vizí?

Jen pomalu, tak daleko ještě nejsme. Než jsem začala s terapií, znovu jsem potkala člověka obdařeného jasnovidectvím, jenž mě upozornil na blížící

se těžkou chorobu. Onemocněla jsem tehdy trychinózou a pět týdnů se pohybovala mezi životem a smrtí. Během této doby - jak tvrdil jasnovidec - jsem byla vyměněna. „Ty

- Jméno bylo na přání Merete Matternová změněno.

24

už nejsi ta původní Merete,“ ujistil mě. „Tvá duše byla tehdy odvolána.“ Žádný lékař mi už nemohl pomoci, všichni prorokovali mou smrt. Skutečnost,

že jsem se uzdravila, byla spíše zázrak.

Stále jsem prožívala vize, vyrovnávala se s mimotělesnými zkušenostmi a v tomto

období jsem se také rozhodla postavit chrám hudby. Příští den jsem byla zdravá jako ryba. Lékaři hádali, co se to mohlo s nemocnou ženou stát; zničehonic kolem nich totiž pobíhala, jako by jí nikdy nic nebylo.

To zní opravdu fantasticky. Vy tedy tvrdíte, že už jste nebyla ta-táž osobnost jako na počátku zmíněné nemoci?

Ne, to netvrdím já, to mi sdělil onen senzitivní člověk. Do mého smrtelně nemocného těla se přemístila vyspělá duchovní bytost z jiných rovin vědomí, aby byla započatá díla dokončena. On to jenom vizionářsky sledoval. Skutečnost

ovšem překonala všechna očekávání.

Původní duše se občas

vracela z místa, kde byla vlast duchovní osobnosti, a sledovala, jak pokračuje realizace mých plánů.

Ano, tu a tam se obě duše do jisté míry vyměňovaly. Musela jsem věnovat mnohem větší pozornost svým snům, protože v nich jsem mohla zjistit,

kdy jsem byla spíše Merete a kdy zase ona vy-spělá bytost. Tyto výpovědi mě natolik znervózňovaly, že jsem se třásla na celém těle. Věděla jsem,

že pokud se nyní dostanu na psy-chiatrii, bude to určitě z dobrého důvodu.

Zanedlouho jsem se zcela uklidnila, pocítila
vnitřní spokojenost a
nepozemským způsobem jsem se uvolnila.
V té době jsem intenzivně spolupracovala
na organizaci hnutí zelených s Manfredem
Siebkerem, jenž v
mých vi-zích vystupoval jako kněz
z Atlantidy. Náhle jsem si uvědomila, že
všichni významní tuzemští i zahraniční
političtí vůdci - všichni ekologicky
zaměření filozofové - sahají svými kořeny
do Atlantidy.

25

Vznášející se lodě a létající lidé

Meretin návrat ke hvězdám

Paní Merete Matternová, pokud jsem vám správně rozuměl, narazila jste při nejdůležitějších setkáních v dosavadním životě na někdejší spoluobyvatele Atlantidy, kteří ve své nynější činnosti prakticky pokračovali v tehdy nedokončené práci. Ekologové, architekti, politikové - všichni se snaží napravit nesprávné vývojové tendence. Zjedнала vám zmíněná reinkarnační terapie v tomto ohledu jasno ? Než jsem dospěla takhle daleko, dlouho jsem hledala. Navštívila jsem několik parapsychologů, protože jsem nechtěla, aby reinkarnační terapeut

vnášel do mého ošetřování vlastní fantazii. Existuje totiž obrovské nebezpečí, že v okamžiku, kdy je člověk naprosto upřímný, je vlastně manipulován terapeutovou představou. Vytvořila jsem nejprve celou pracovní skupinu psychologů, parapsychologů a sociologů, abych společně s nimi navrhla odpovídající strategii „odstínění“. Později jsem objevila zajímavého muže, syna jednoho švédského diplomata, který vyrostl v Tibetu a Nepálu, studoval fyziku a lékařství a kromě toho byl vzděláním psycholog a parapsycholog. Okamžitě mi bylo jasné, že právě tohle je

osobnost dostatečně odolná vůči svodům ezoteriky, tedy s dostatečnou mírou objektivitu, vlastního odstupu a citu, aby mohl provádět složitou hypnotickou regresí. Regresní seance byly to nejúžasnější, co jsem kdy v životě prožila. Během prvních hodin terapie, jež se mimochodem odehrávala za plného denního vědomí, nikoli ve stavu vytržení, jsem se pořád dostávala do budoucnosti. Jsem utopicky založený člověk a zdá se, že jsem skutečně bytostně spojená s několika souhvězdími ve vesmíru, která jsou mnohem vyvinutější

než my, a já jsem se tam neustále obje-
vovala. Tam je totiž má vesmírná
vlast. Je to moje budoucnost a zároveň
i minulost. Odsud pocházím. Jsem podle
všeho opravdu bytost, jež tam žila a na
Zemi je pověřena splněním
úkolu. Bylo 26
pro mě nesmírně těžké zakotvit. Pokaždé
když terapeut prohlásil, že se nyní
odebereme do minulosti, jsem skončila
v budoucnosti, která byla do
jisté míry i mou minulostí. Čas je skutečně
jen iluze.

Stále se také tvrdí, že ryzí duch - tedy v neztělesněném stavu -

existuje ve stavu nezávislém na času a prostoru, v němž se všechno děje současně. Tedy počátek i konec světa v téže sekundě. Na naší

úrovni vědomí si to můžeme jen těžko představit. Jak jste se však ještě dostávala do Atlantidy?

Podrobila jsem se určitému druhu vodní meditace a najednou mi svitlo: Možná že jsem nyní na Zemi. Začalo to jako ve snu.

Přistála jsem na moři s bílou pěnou. Na břehu jsem viděla nádhernou hornatou krajinu, jež zářila pestrými barvami. Bílá přecházela do rezavě hnědé

a ta se zase rozplývala v černé. Vypadalo to jako vulkány, ale neznám žádné pohoří na Zemi, které by takhle vypadalo.

Vznášela jsem se těsně nad zemí a přesně věděla, že se v té chvíli skládám z čisté energie.

Ještě jednou to zopakujme: Při uvedených regresích jste nebyla ve stavu hypnózy ani vytržení, nýbrž jste takříkajíc vědomě prožívala

to, co se kdysi stalo. Nebyla to tedy reinkarnační vzpomínka, protože jste se nevtělila, to znamená nenarodila v určitém těle...

Všimla jsem si ale, že jsem při příchodu na Zemi proměnila čistou energii v jakýsi druh astrálního těla, jež se přizpůsobilo fyzikálním zákonům této planety. Neměla jsem kosti ani svaly, ale přesto jsem se vyznačovala humanoidní postavou. I když vám to bude znít sebepodivněji, na mých nohou byl velmi jemně konstruovaný pohonný systém. Zahledte se někdy na staré fresky a postavy starořeckého panteonu. Mnohé jsou znázorněny s malými křídly na patách. To není nic jiného než systém energie. Předpokládám, že

v nadcházejícím tisíciletí budeme všichni klouzat nad zemí, protože zmíněná konstrukce zesílí naši auru. Pak přece existují elektromagnetické vlny, probíhající asi šedesát centimetrů nad zemským povrchem a pokrývající jako svého druhu neviditelná síť celou planetu. Už nyní existují inženýři, kteří vyvíjejí dopravní prostředky, jež využívají klouzavého pohybu přesně na této frekvenční úrovni?

V jiných výpovědích o Atlantidě se neustále hovoří o energii krystalů, o obrovských energetických centrech kolem zeměkoule, jejichž posláním

je sloužit jako transformační stanice podobné síti. Můžete to uvést do nějaké souvislosti se svými vizemi?

27

Je to přesně tak. Využívala jsem uvedený energetický systém k pohybu. Ta malá křídla jsem si mohla takříkajíc připnout nebo odepnout. Bylo

zvláštní, že jsem tehdy už nebyla transparentní bytost. Musela to tedy být střední fáze vývoje Atlantidy. Byla jsem mnohem větší než nyní a opravdu jsem byla mužem, nikoli však obrem. Měla jsem průhlednější tělo a nesmírně lehce

jsem se pohybovala hadovitými pohyby,
jako kdybych měla

kostru spojenou klouby z kuličkových
ložisek. Proto dnes tak ráda tančím.

Asi ve sto třiceti západoevropských
jeskyních, například v Las-caux, Niaux,
Rouffignaku nebo El Castillu, se nacházejí
nádherné malby, které
prokazatelně vznikly před deseti až
patnácti tisíci lety a zobrazují elegantní,
velké a štíhlé lidské bytosti. Můžete tam vi-
dět i lovecké scény a
hovoří se o kouzlu, jež se používalo
k úspěšnému

lovu ptáků, buvolů nebo jelenů. Divoká zvěř se měla stát vlastnictvím lovce ještě dříve, než vystřelený šíp zasáhl svůj cíl. Je to

pozůstatek z Atlantidy?

Lidé v těchto jeskyních byli potomci zaniklé atlantské civilizace a malovali své vzpomínky na slavnou dobu. Nebyli to příbuzní neandertálců, kteří se souběžně vyvíjeli na původním evropském kontinentě. Teprve mnohem později došlo k asimilaci s lidmi doby kamenné, a tím k počátku nové kulturní epochy.

S tím jste však už neměla nic společného, protože vaše pozemská inkarnace podle všeho skončila v Atlantidě střední epochy, kterou lze

nejspíš chápat jako období vrcholného rozkvětu...

Ano, tehdy jsem žila velmi dlouho jako převážně mužská bytost, ale přece jen mírně androgynní (oboupohlavní - pozn. red.).

Nebyla jsem oboupohlavní v našem slova smyslu. Musela to být nějaká přechodná forma: převážně mužská, ale přesto s mnoha ženskými příznaky.

Je možné, že jste byla dítě lásky mezi ryze duchovní energetickou bytostí a pozemskými praobyvateli?

To nevím. Vzpomínám si ale velmi přesně na lehkost, pocit slavnostní povznesenosti, ať už jsem se k ostrovnímu světu přibližovala odkudkoli.

Znenadání jsem viděla fantastický vodní a přístavní systém na okraji města, jež bylo tak krásné, až mě bezmála oslepilo. To bylo mé první setkání s atlantskou kulturou. Doslova jsem cítila, že všechny stavební komplexy jsou z jakéhosi transparentního materiálu. Před sebou jsem měla průhledné

pyramidy a krychlovité bu-28

dovy, tedy z dnešního pohledu skleněné město, avšak s těžkými základovými kameny. Ty byly spojené bez použití malty a viditelných spár podobně

jako u staveb starých Inků. Zčásti šlo o volně se vznášející konstrukce, zčásti o napevno ukotvené.

Bylo toto město osídleno?

Hned se k tomu dostanu. Můj zájem upoutal pohled na lodě v přístavu, jež mi konstrukčně připomněly vikingská plavidla.

Byly to dřevěné lodě s nádherně vyřezávanými ornamenty a fantastickými

plachtami. Všude se pracovalo se zlatem, stříbrem a drahokamy.

Nakonec jsem si všimla, že to také byly energetické systémy. Plachty byly konstruovány tak rafinovaně, že lodě skutečně vzlétaly a mohly se vznášet. I zde se využíval celosvětový systém elektromagnetické sítě; neviditelné koleje pak sloužily jako vodící linie.

V našich pověstech a mýtech se stále hovoří o přízračných lodích, které dokázaly létat. Možná že jejich reálný původ je odvozen od atlantské epochy.

Pokud jsem to správně pochopil, zažila jste tato pozorování jako divák, jenž nebyl vtažen do celkového dění...

Zpočátku jsem byla pouhým divákem, ale přesto jsem se zvlášt-ním způsobem na všem podílela. Připadalo mi, jako bych pozorovala samu sebe v

akci. Všechno jsem viděla seshora a nestačila jsem se divit. Celé hory byly podkopené a všimla jsem si, že část ostrova se vznášela. Všechno

ukazovalo na existenci podzemního systému kanálů. Pozemní vozidla v našem slova smyslu jsem neobjevila. V této fázi se všechno vznášelo těsně

nad zemí nebo jemně klouzalo pod vodou. Stále jsem ještě byla divákem, ale potom bylo najednou všechno reálné. Spatřila jsem totiž svou lod.

Nyní nastoupila fáze, v níž mě vidělo médium: „Měla jsi lod v Atlantidě...“ Ted jsem pochopila, že jasnovidec měl pravdu. Odhalil přede mnou drobný úsek vzdáleného života.

Vaše vágní vzpomínky během této terapie tedy do určité míry ožily. Viděla jste se v nich?

Ano, na zmíněné lodi jsem viděla svou posádku, spolupracovníky, k nimž jsem cosi cítila. Pracovali jsme s mohutnými kameny, které jsme nakládali

a přepravovali. Všechno bylo reálné - i náš jazyk, jenž byl

tvořen několika verbálními výrazy, ale jinak spíše svého druhu telepatií, podporovanou tělesnou mimikou. V nás i našem okolí však bylo hodně

hudby a velmi mnoho harmonie, 29

jako by se nějaký neviditelný dirigent staral o existující rytmus.

Pomocí této energie, schopné zrušit i zemskou přitažlivost, bylo možné bez problémů pohybovat krystaly i obřími megalitickými balvany. Všechno

bylo zabaleno do čehosi, co připomínalo vatu; pravděpodobně to byla pěnová látka, která se opět rozpadla do původních částí, když jí už nebylo zapotřebí. A pak jsem ve své regresní vzpomínce viděla, jak s uvedenou lodí kloužu v podzemí a přistávám v nějakém doku, kde byla má posádka uvítána slavnostním rituálem. Předě mnou defilovalo mnoho lidí ve skvost-ných oděvech, jejichž krásu nedokáži popsat. Tvarově byly velmi jednoduché, ale nádherně plynule skládané, jako by se přizpůsobovaly astrální tělům Atlantidanů. Všechno bylo slavnostní, ale

zároveň také veselé a radostné. V průvodu jsme vkročili do města.

Připadala jsem si v něm cizí, takže jsem pochopila, že je to jenom přechodná stanice, s níž se budu muset zase rozloučit.

Jsou zážitky, které jste tu vylíčila, úlomky vaší existence na Atlantidě, nebo jde o chronologicky navazující události?

Obojí. Nemohu říci, jestli uvedené obrazy časově následovaly jeden po druhém, nebo zda mezi tím neležely jiné, méně dějové úse-ky. Každopádně

si vzpomínám na údolí, v němž se provozovalo zemědělství. Do země tam

byly vestavěné pyramidy, to znamená přesně obráceně, než je známe dnes. Hory byly terasovitě opracované a obsahovaly rafinovaný klimatizační systém, jenž podle přání zprostředkovával déšť i sluneční svit. Právě tento systém jsem později včlenila do plánů města budoucnosti. Společně s Mariem Samou jsem tehdy ve Washingtonu přemýšlela, jak bychom pro tak rozsáhlý urbanistický komplex mohli zajistit umělé klima. Teprve při regresní terapii mě napadlo, že úplně stejný projekt už kdysi na světě

existoval. Tehdy tam působilo jen pár lidí, kteří mentálně ovlivňovali růst těchto rostlin. V současnosti jsem zpracovala nový zemědělský koncept;

položila jsem si totiž otázku, jak bychom mohli zcela osamostatnit velkoměsta.

Musíme na velmi malých plochách s minimálním množstvím práce a maximálním ekologickým efektem vypěstovat svou produkci jako samozásobitelé.

To by ovšem znamenalo, že vaše nynější návrhy jsou kopie idejí z Atlantidy...

Já bych neřekla, že kopírujeme staré atlantské mistry. Ař to zní sebeutopičtěji,

uvedené projekty jsme vymysleli sami.

Regresní 30

terapii jsem totiž prožívala při plném vědomí. Nacházela jsem se tedy v Atlantidě a současně jsem byla moderním člověkem, jenž své zážitky velmi kriticky zkoumal. Vždy jsem byla rozdvojenou bytostí, divákem a hercem zároveň. Divila jsem se vyspělé technice, v níž bylo zpracováno mnoho zlata, stejně jako sobě samé.

Klimatický systém, který jste viděla, na Zemi dosud neexistuje?

Ne, to je stále hudba budoucnosti.

Důkladně jsem si prohlédla celou

konstrukci, která v podstatě fungovala automaticky. Když se zvýšila vlhkost, systém vzduch vysušil, když bylo příliš sucho, byl vzduch zvlhčen. Na každé terase panovala vždy optimální teplota

- podle druhů rostlin a plodin, jež se tam pěstovaly. Připadala jsem si jako ve snu.

Zažila jsem celé tamější zemědělství a viděla jsem, že obyvatelé

Atlantidy měli úplně jiné plody i užitkové rostliny.

Některé rostly v okrouhlých, jiné v oválných trychtýřích s dokonalým vyrovnáváním klimatických rozdílů. Prodiskutovala jsem tyto vize s kalifornskými

meteorology a zjistila jsem, že podobné projekty mají už na papíře zpracované. Znovu jsem tedy narazila na někdejší Atlantidany.

Vedete opravdu vzrušující život - zde i v Atlantidě. Měla jste tehdy nějaké vzpomínky na svou původní vlast?

Ano. Přišla jsem na malý ostrov a okamžitě jsem se cítila doma.

Je to stejné, jako když se tady v Německu vrátíte z nějaké cesty a víte, že tady je váš domov. V rajském zahradním světě jsme by-dleli v uměle

zbudovaných jeskyních, před nimiž byly obrovské terasy. Všude se rozkládaly

skleněné pyramidy a rostla neuvěřitelná spousta květin. Neměli jsme žádný nábytek v našem slova smyslu, nýbrž jsme žili na keřích a stromech, které při růstu zohledňovaly naše tělesné potřeby. Byli jsme tehdy ještě průhlední a zemská přitažlivost nehrála žádnou roli. Byla to velmi prostá estetická kultura.

Všechno bylo ušlechtilé. Byli jsme obklopeni jemně broušenými

věcmi, jež se však vyznačovaly i příslušnou užitnou hodnotou. Jedli jsme jenom plochá rostliny a vše se servírovalo v

pnrodňídfsluplcáčH7‘například od pomerančů nebo kokosů. Nic jsme neznečišťovali a rostlinný odpad se zase zhodnocoval jako hnojivo.

Nevzpomínám si, že bychom jedli zvířata.

Neexistovala rovněž žádná domácí práce v našem pojetí, protože zmíněný klimatický systém zároveň

odsával prach a nečistoty. Náš oděv sestával

z energie, proto jsme nemuseli nic práť.

Měli jsme nabitou 31

auru, vyzařující nejrůznější barvy, takže jsme nepotřebovali látkové šaty - všichni

jsme si vytvářeli oděv pomocí barevné projekce a každý den jsme měli nové šaty.

Žila s vámi zvířata ?

Ano, někteří živočichové existovali, ale žili v symbióze s obyvateli podobně jako dnešní domácí zvířata. Byl to důvěrný vztah mezi živočišnou a rostlinnou říší, hluboká láska. Později jsem sledovala pokusy s chovem zvířat. Do paměti se mi vryly tak nádherní ptáci, jaké si dnes nikdo nedokáže představit. Při vizích jsem nedbala na to, jestli existovali mravenci nebo dešfovky.

To jste v tomto nepochybném ráji žila sama ?

Kdepak, to právě bylo ono. Zažila jsem strašlivý šok. Přišla jsem domů a setkala se s onou pozoruhodnou zdvojenou bytostí, k níž jsem však měla

hluboký vztah. Během regresní terapie a prostřednictvím své dnešní sexuality jsem rovněž zjistila, že můj partner byl stejně androgynní jako já. Byl to

Manfred Haber, s nímž jsem dodnes spojena jiným způsobem. Zastával tehdy exponované místo, což celou záležitost zdramatizovalo. Společně

jsme se vznášeli nad ostrovním světem, jehož atmosférou sluneční paprsky prakticky nedokázaly proniknout. Teprve v noci se mlha rozestoupila, a když byl úplněk, byly zahájeny velké slavnosti. Potom se však začaly dít zvláštní věci, protože můj partner mě přemlouval ke spojení dvou říší. Cítila jsem, že jsme dvě milující bytosti, ale zároveň jsme byli rovněž dva vzájemně si konkurující obyvatelé ostrova. Pokusil se mě přemluvit, abych svou oblast podřídila jeho. Jeho mocenské představy mě vyváděly z míry, protože jsme přece oba byli vědci, kteří společně bádali. Naše práce však byla

natolik rušena, že jsem nakonec ustoupila. Zřetelně jsem pocítila ženskou smířlivou část své duše: „Tak dobře, věnuji ti všechno!“ Musela jsem potom darovat celé ostrovy, ale on mi za to umožnil účast na svých projektech, jejichž cílem byl nový způsob získávání energie. Nějak divně jsme to všechno prokšeftovali.

Necítila jsem se při tom moc dobře. Víte, jaké práci jste se tam konkrétně věnovala?

Měla jsem zmíněnou loď, ale to nebyla moje profese. Vlastnila jsem ji asi tak, jako se v současnosti používá auto. Spíše se domnívám,

že jsem měla co činit s výzkumem
a pěstováním rostlin. Tehdy stejně jako
dnes jsem se nepochybně intenzivně
angažovala 32

v ekologické oblasti. Mnohé z toho, co
v současnosti realizuji, bylo určitě v oné
době ověřeno. Už tehdy jsem musela
ztělesňovat typ ekologické
architektky. Avšak nejbáječnější zkušenost
při regresní terapii byla transformace
člověka. Můj partner a já jsme určitě
měli původní vlast v nějakém jiném
suhvězdí, protože nás cosi neustále nutilo
odpoutat se od hmotné existence.

Politickým spojením

ostrovních říší bylo jeho posláním zřejmě završeno. Byli jsme v této fázi však natolik fyzicky spojeni, že jsme se už nemohli vrátit mentálním způsobem.

Chcete tím říci, že vaše cesta by proběhla bez použití dopravního prostředku, tedy v daném případě mezigalaktické kosmické lodě?

Ano, podobná kosmická loď totiž vůbec neexistovala. Vzpomeňte si na mýty Hopiů, podle nichž se obyvatelé Plejád dostavili na naši planetu jako určitý druh mentálního pole. Psýché tak stvořila fysis. Nyní jsme však zkoumali, jak bychom mohli zrušit mezitím už téměř zhmotnělá těla, aniž

bychom poškodili duši, tedy své nesmrtelné jádro. Přes dlouhodobý pobyt na Atlantidě jsme vlastně byli cizinci. Uvedený proces byl spíše zpětným vývojem v čase.

Odehrával se na mnoha ostrovech celé říše. Například dodnes si přesně pamatují ostrov, jenž se podobal obrovskému chrámovému okrsku, sestávajícímu z jediného krystalu. Tekly tam řeky a vodopády, jež se využívaly pro léčebné účely. Znali jsme kněze vědy, kteří si mezi sebou rozdělili celé výzkumné oblasti. Zpočátku to bylo cosi zvláštního, ale po určité době to patřilo

ke každodennímu běhu událostí. Vím jenom, že šlo o ryzí vědu, nikoli o výkon moci.

Když jsem se za bdělého stavu mírně vznášela, objevila jsem, že dvě třetiny lidí, s nimiž mám v současnosti co činit, žily na těchto krystalových ostrovech. Nemohu vám to běžným způsobem dokázat.

Je to niterná intuice, vyvolaná reinkarnační terapií.

Merete, opustila jste Atlantidu, abyste se vrátila zpět ke hvěz-dám?

Ano, to byl závěr regresní fáze a pravděpodobně i mého pobytu na

Atlantidě. S Manfredem Haberem jsme se totiž odvážili životu nebezpečného experimentu, při němž jsme se sami transformovali, rozplynuli a zrodili se jako v nějaké světelné explozi. S touto vnější destrukcí však souběžně probíhalo vnitřní konstituování. Naše transcendentní podstata se stabilizovala. Vrátili jsme se do vesmíru. Tím každopádně skončila tato reinkarnační analýza.

33

„Můj šťastný život v chrámu...“

Terapeutka Ingrid Zinnelová žila dvakrát v Atlantidě Ingrid Zinnelová je atraktivní

elegantní žena. Ve svém upraveném domku ve Frankfurtu působí jako přírodní léčitelka, specializující se na velmi ohleduplný homeopatický způsob léčení.

Ingrid se narodila v roce 1948 a dlouhá léta byla uznávanou fotomodelkou. Potom začala objevovat, že neexistuje jen vnější, ale i vnitřní svět.

Společně se svým druhem dr. Peterem Urbanem založila ve Frankfurtu „Symbolon“, „pracovní skupinu pro poznání sebe sama“. Při terapiích

provádí takzvané „hrdinské cesty“, kdy se klienti vydávají na výlety, odehrávající se výhradně v jejich fantazii.

Ingrid Zinnelová: „Teprve když poznáme cestu a průběh naší minulosti, můžeme pochopit současnost, přitakat jí a v budoucnosti se pohybovat jako opravdoví hrdinové.“

Ingrid pořádá přednášky, vede semináře a píše knihy. V „Tanci stínů“, který napsala s Peterem Urbanem a doplnila jej speciálním programem na magnetofonových kazetách, jde především o to, abychom se vyrovnali s temnými stránkami své duše.

Ingrid Zinnelová se při vykonávání léčitelské praxe odvolává na dřívější existenci v Atlantidě, kde údajně žila v místním chrámu, naplněna radostnou harmonií. V následujícím rozhovoru se podrobně zabývá smyslem a funkcí případných znovuzrození.

Jak posuzujete toto mystérium Atlantidy z pohledu psychoterapeutky, jež se svými klienty proniká do jejich nejhlubších vrstev vědomí?

Společně s kolegy, s nimiž si občas vyměňují zkušenosti, jsem zjistila, že lidé, kteří mají planetu Pluto v konstelaci se Lvem - to znamená narození

mezi rokem 1938 a srpnem 1957 - mají vzpomínky na Atlantidu.

Co má tato hvězdná kombinace společného s možností inkarnace z období Atlantidy?

34

V době, kdy v Atlantidě začaly největší potíže, ležel jarní bod ve znamení Lva. Dnes prožíváme přesně opačnou situaci, vyznačující

se aspektem znovuzrození. Rýsují se obdobné konflikty jako tehdy.

Pozdní vývojové období Atlantidy tedy bylo v rámci světového roku „ epochou Lva „.

Ano - a „Lev“ je přece princip moci.

Jednalo se tedy o mocenskou strukturu,
o materiální tlaky, které dávno vystřídaly
epochu zduchovnění. V

současnosti se vyrovnáváme se stejným
tématem: Pluto/Lev.

Dostali jsme se pod stejný astrologický vliv.

Je tedy znovu ak-tuální inkarnace ?

Tento úkol před námi opravdu stojí

a zároveň je provázen intenzivním

magickým poznáním, jež by i v současnosti
mohlo být znovu zneužito.

Podstatou každého vědění by ovšem mělo

být to, aby využívalo poznatky k blahu

všech.

Takže znovuzrození Atlantidhné jsou vyzýváni, aby si zopakovali svou školní docházku?

Ano, ovšem jenom v duchovní formě. Dnes už totiž nikdo ne-přijde a neřekne - já jsem velký mág a opět se dostanu k moci.

Podobný proces se

však někdy odehrává bezděčně. Stačí se podívat na průběh kariér významných osobností.

Jako terapeutka zacházíte s utajenými lidskými city. Znamená to, že mnozí jedinci jsou pojátkem s událostmi v Atlantidě. Už se vám něco

takového při seanci stalo?

Nemám v daném ohledu žádnou zkušenost, ale dokážu si to velmi dobře představit. Měli bychom si však uvědomit, že nejsou inkarnováni všichni

Atlantidané, kteří byli více než sto tisíc let představiteli své společnosti. Nikdy to není tak, že by se sociální svazky materializovaly natolik komplexně jako celý národ nebo rodina. Individuální úkoly a poslání dovedou někoho k inkarnaci a ostatní zůstávají takříkajíc v pohotovosti, ale na druhé straně.

Žádný záhrobní svět totiž neexistuje.

Koneckonců jsme všichni pohromadě, ale na různých úrovních vědomí. Musíme vytvořit vzájemné spojení.

Channellingová média rozmlouvají s duchovními

bytostmi, s nimiž svého času byla spojena. Totéž se týká starých přátel. Při spojení se neohlásí nikdo, kdo s vámi nemá nic společného. S

každým takzvaným „duchovním poslem“ byl člo-věk kdysi úzce spojen.

35

Jsou to vždycky jenom někdejší dobří přátelé, nebo jde i o staré nepřátele?

Možné je pochopitelně obojí. To je nebezpečí channellingu, že se neustále dostáváte do starých mocenských struktur a za určitých okolností může

vzniknout někdejší vztah nadvlády, při němž se přivolaného ducha už nezbavíte. Kdysi jsem s jedním člověkem zažila podobnou zkušenost; měl velké potíže s tím, aby se zbavil starých a dávno potlačených struktur.

Neposuzujete Atlantidu jako svého druhu úkol, abychom řešili současné nejtěžší problémy, protože právě my víme nebo se alespoň domníváme, že vývoj lidstva vyústí do katastrofy, kterou si samo zaviní?

Ano, vidím to také tak. Nacházíme se sice v jiné kultuře, ale v nejhlubším nitru jsme

stále na stejném místě, totiž na hranici
zničení

vlastního světa. V tom spatřuji naše
poslání. Podle vizí, jež samozřejmě
nemohu dokázat, vypadala Atlantis jinak.
Duchovní obsah je však
stejný.

Všichni přece zaznamenáváme, že se
neustále setkávají lidé, kteří se téměř
magicky přitahují, protože mají společné
poznatky.

Na druhé straně se setkávají i lidé, kteří si
podivuhodným způsobem odporují
a chovají k sobě až nepřátelské city.

Nemohlo by to být tak, že tu

působí staré magické kouzlo, když pomyslíte na to, že inkarnacemi se někdejší atlantské prostředí dostává do naší reality?

Ano, jsem téhož názoru. Existuje mnoho lidí, kteří i v oblasti ezoterického myšlení dobývají znovu pozice, v nichž vládne mnoho nepřátelství, i když by se tam vlastně očekávala tolerance.

I v tom je možné rozpoznat staré mocenské struktury z atlantských chrámů. Ve vztahu k Atlantidě je zajímavé zjištění, že se opět dostává na denní světlo prastará tematika pyramid. Existují takto pojmenová-ná

nakladatelství, časopis i ezoterické středisko na Lanzarote s pyramidou jako středobodem. Na trhu jsou k dostání spousty knih o pyramidální energii a egyptských pyramidách.

Ano, právě včera jsem přemýšlela o tom, jestli bychom si neměli

postavit na zahradě malou pyramidu na meditaci. Na pyramidě je všechno symbolické a takříkajíc z ezotericko-matematického hlediska

dokonalé. Myslím, že pyramidy obsahují ještě zdaleka nerozluštěné poselství, jakési znamení z Atlantidy.

36

Jaký je nyní váš ryze osobní vztah k Atlantidě?

Pro mě to byly během vlastní terapie i terapeutického vzdělání obrazy dokonalosti ve vztahu k léčení a fantastickému duchovnu.

Občas však byly tyto obrazy převrácené, protože být terapeutem znamená také moc - nad jinými dušemi, schopnost překonat hranice stávajícího časoprostoru při provozování reinkarnační terapie.

Terapeut, jenž si toho není vědom a možná bezděčně nebo z nevědomosti

manipuluje s vědomím člověka, se stále pohybuje na stejném místě. Je to opravdu odstrašující poznatek, když vidíte zmíněné nebezpečí a

potom pozorujete sami sebe, jak se nemůžete pohnout z jediného místa.

Přesto je třeba celou cestu znovu projít, protože z místa činu není možné uprchnout a pak chtít něco změnit.

Místo činu člověka magicky přitahuje.

Známe to přece i z detektiv-ní literatury; policie čeká většinou úspěšně na pachatele právě tam, kde spáchal zločin. My všichni se vracíme na jedno určité místo.

Každý, kdo zkoumá Atlantidu, je jí fascinován a shromažďuje odpovídající informace, je koneckonců někdejší obyvatel tohoto ostrovního kontinentu, jenž by si měl dokonale ujasnit svou dnešní úlohu. Člověku přitom pomáhají sny, fantazie, ale také možné terapie. Každý musí své současné stanovisko prozkoumat alespoň natolik, aby si ujasnil, jestli se nachází na světle, nebo v stínu.

Paní Zinnelová, máte vlastní, ryze osobní vzpomínky na Atlantidu?

No jistě - a je jich spousta. Mé zážitky z Atlantidy se vynořily s takovou přesností,

že jsem okamžitě věděla, ano, to je Atlantis, ačkoli jsem ji předtím nehledala ani se o ni jinak nezajímala. Jednou se prostě v mém citovém životě objevily. Na zmíněných sub-jektivních obrazech vidím pozoruhodné bílé budovy, připomínající trochu stavby na evropském jihu, ale mnohem křehčí, méně hmotné, jako by je zahaloval jakýsi závoj. Já sama jsem žila v chrámovém okrsku a nikdy jsem ho neopustila. To znamená, že jsem se tam narodila a nesměla jsem posvátné území chrámu nikdy opustit, abych se neznesvětila. V rámci kněžského stavu -

byla nás tam početná skupina kněžek a kněží - se zase rodily děti, které po zkoušce ve věku sedmi let mohly rovněž setrvat v našem chrámu.

Zmíněná zkouška se týkala výhradně duchovní podstaty a neměla nic společného s hlavou; nešlo tedy o test inteligence v našem slova smyslu.

Některé z nás odešly z chrámu jako vacho-37

vatelky, protože ještě nedosáhly vývojového duchovního stavu z dřívějších životů. Ostatní příslušníci zůstali kněžími a strávili život na tomto místě v

naprostém bezpečí, avšak bez možnosti jakkoli - byť třeba jenom v duchu - opustit prostředí chrámu. Nebylo to ovšem vězení. Bylo naprosto jasné, že patřím sem, žiji tady a mám tu své poslání. Bylo to pro mě období pozemského života, jež je možné jen velmi nedokonale vystihnout slovem „šťastné“.

Při reinkarnačních terapiích si pacienti vybavují hlavně nepříjemné a problematické události, protože sami vytvářeli jen tyto neřešené traumatické stavy. Jednou se však při putování minulým životem musí dospět ke štěstí.

V mém případě to byla první fyzická existence v Atlantidě, čas naplnění, bezpečí a absolutního štěstí.

V Atlantidě tehdy ještě panoval dokonalý řád a harmonie. Chrám byl místem pro všechny, kteří ztratili duchovní a fyzickou rovnováhu a museli se tam dostavit, aby se zase uzdravili. Jedna z apli-kovaných metod, na niž si přesně vzpomínám, bylo léčení vodou.

Na jedné straně stál pacient se svým utrpením, na druhé straně průzračného, téměř astrálního proudu se nacházel kněz. V současnosti si duchovní

léčení představujeme jako dotek, jako tok fyzické energie od léčitele k pacientovi.

Takovému doteku však v Atlantidě bránil božský princip v knězi.

Kněz, který nikdy nedával

najevo osobní potřeby, protože žádné neměl, musel natáhnout ruce přes potok, nad nímž byla svého druhu lávka, jako by se tam křížily vodní

tepny. Na opačné straně si nemocný omyl nemocné místo. O popsáném rituálu jsem nikde nečetla a neslyšela jsem o něm. Je obsažen hluboko v

mém nitru a neustále se vynořuje v podobě obrazu. My, kněží, jsme nežili v celibátu,

nýbrž jsme pěstovali naprosto přirozené sexuální vztahy.

Chlapec a dívka si byli navzájem určeni a z astrologického pohledu - astrologie se využívala opravdu hojně - tvořili protipóly.

Vždy se někdo ženil

nebo vdával se svým duchovním

protějškem. Říkalo se, že oba přišli

na svět kvůli sobě a jsou si určeni. V jejich vztahu se nikdy nic nenapravovalo,

stanovisko „Však uvidíme, co se tu pro mě najde!“

bylo nemyslitelné. Proto mezi námi

panovalo poměrně hodně harmonie a klidu.

Vzpomínám si najeden krásný svatební rituál. Pod vodopádem se vytvořil kruh. S vodou se vůbec pracovalo hodně -

chácala se jako léčivá síla, odplavující všechno nezdravé a ponuré.

Muž a žena se museli spojit proto, aby se naplnila božská síla.

38

Bylo nám tehdy řečeno: Osamocený člověk nemůže naplnit sílu, protože sám je pouhou polovinou, k níž patří druhá polovina.

Pouze spojení obou pólů zaručuje komplexní sílu. Aplikujeme-li to na dnešní

dogma katolické církve, je její představa o celibátu nesprávná.

Disponovali oba partneři stejným silovým potenciálem, nebo byla rovnováha mezi mužským a ženským principem také někdy narušena?

Zdrojem a dárcem této síly byla vždy žena. Muž byl ten, kdo dával.

Kněží jako léčitelé se navenek neprojevovali, byli svědky síly a žena byla její výtvor. Tím k sobě oba dva nerozlučně patřili. Jeden z nich musel předat silový potenciál vodě, zatímco druhý byl v klidu a meditoval. Neexistovalo žádné

společné soužití, což bylo smutné, ale na druhé straně bylo

kolem nás hodně smíchu a radosti.

To je významná vzpomínka na můj první život v Atlantidě.

Nebyla tato kněžská kasta privilegovaná, neměla zvláštní výjimečné postavení?

Netvrdím, že všichni obyvatelé Atlantidy žili na uvedené úrovni. V pozdní vývojové fázi se vyskytovaly i stavovské rozdíly, což ovšem neznamená, že

po znovuzrození do současnosti budete žít na téže úrovni. Pokud byl daný jedinec spoluodpovědný za zánik, musel začít znovu od počátku. Ti, kteří

museli svůj život přizpůsobit těmto velikánům, jsou dnes nepochybně úplně jinde a nevtělili se do naší doby. Možná že se dále vyvíjeli, protože se obětovali.

Znamená to tedy, že všichni v současnosti znovuzrození Atlantid'anéjsou zatíženi vinou?

Slovo „vina“ v kosmickém smyslu neexistuje. Zneužili však někdejší odpovědnost, čímž uškodili svým současníkům. Musí si proto zopakovat školní

docházku. Při této lekci se člověk vrací na samý počátek a nemá nejmenší nárok na

dříve zaujímané duchovní pozice. Bývalá stanoviska mu beztak

nejsou k ničemu. Každý musí být vším a všichni Atlantidané během své věčné existence poznali i kněžské vědomí. Proto je nebezpečné, když se

lidé při reinkarnačních seancích dovědí o vysokých společenských funkcích, jež svého času zastávali. Stává se, že staré mocenské choutky, které mohou být velmi svůdné, zase vyplavou na povrch.

Při zmíněné první atlantské inkarnaci jste byla žena. Ve spirituálních svědectvích se

však neustále opakuje, že tělo nehraje velkou roli a

všeovládající princip je pouze duch.

39

Tělo skutečně nehrálo významnou úlohu, ale člověk je měl.

Pouze koketerie, která se dnes projevuje kolem fyzické existence, tehdy neexistovala. Žádnou ženu ani nenapadlo dívat se do zrcadla, aby se líbila.

O tom prostě nikdo neuvažoval. Naše identifikace s tělem je identifikace s vlastním Já. Atlantidané věděli, že mají tělo pouze pronajaté k tomu, aby

něco určitého vykonali. Byl to do určité míry nástroj v hmotném světě. Mohl být kdykoli opuštěn, protože duch ho nevlastnil. Proto tělo nebylo bezcenné, ale chápalo se jako svého druhu chrám, který je třeba strážit. Odušev-nělé tělo - a to platí dodnes - je prostě krásné. Nevyskytoval se však žádný fyzický narcisismus. Měli jsme sice vodu, ale nebyla využívána jako zrcadlo, protože jakmile bychom to udělali, ztratili bychom sílu. S pohledem na sebe bychom si položili otázku: Jsem opravdu skvělá léčitelka? Už jenom tím bychom

o všechno přišli.

Jak to vypadalo s komunikací mezi obyvateli Atlantidy? Probíhala verbálně, nebo spíše telepaticky?

Kněží používali oba způsoby. Všichni jsme měli vrozené způsob chování, takže se o tom nikdy nemluvalo. Samozřejmě jsme disponovali větší schopností vysílat a přijímat psychické frekvence.

Všechny smysly byly prostě citlivější. Měli jsme však rovněž hlas a používali ho.

K hmotnému světu patří zvuk, vibrace. Hlas se ale nepoužíval k

tomu, aby se křičelo, diskutovalo nebo někomu vnucoval vlastní názor; byl to nástroj radosti - podobně jako hudební nástroj. Nebyl určen pro komunikaci, která během této doby fungovala na duchovní úrovni. Čím více se rozvinulo jednotlivcovovo ego, tím silnější byl jeho hlasový potenciál. V okamžiku, kdy identifikace s Já byla příliš velká a o původní osobnosti se už prakticky nedalo mluvit, používal člověk tělo - a tím i hlas - k tomu, aby byl důležitější, lepší a chytřejší. Prostřednictvím hlasu docházelo často i k agresím.

Jak to bylo s potravou? Máte v tomto směru nějaké vzpomínky?

Ne, o tom žádnou představu nemám. Toto téma bylo zřejmě tak nezajímavé, že si ho vůbec nedokáži vybavit. I v oblasti teorie se člověk dostane k

důležitým událostem, jež mají co činit s city. Protože si na jídlo nevzpomínám, lze to pokládat za znamení, že jsem nikdy netrpěla pocitem hladu

nebo žízně. Kromě toho je třeba u obyvatel Atlantidy zvážit, jestli vůbec podléhali něčemu podobnému jako látkové výměně.

Atlantis existovala údajně déle než sto tisíc let. Žila jste tam během

uvedeného časového úseku několikrát?

Život kněžky byl vzpomínkou na dobu, kdy jsem hledala štěstí.

Ohlédnutí na dosavadní jiné životy bylo totiž zatím dost hrozné.

Proto jsem chtěla vědět, jestli jsem někdy neprožila naprosto har-monickou existenci.

V pozdější atlantské inkarnaci vyrostlo mé

Já z této

spokojenosti. Tehdy si má duše vyhledala mužskou podsta-tu, abych se snáze

dostala k moci. Podstata, jež se rozhodne pro ženské tělo, má za úkol hledat ve svém nitru ženský pól. Jako atlantský muž jsem si přinesla vědění ze dřívějšího života ženy a využila jsem ho k tomu, že jsem se stala velkým mágem, jenž má nad vším moc. Byla to znovu pozice léčitele, ale chrámové okrsky už byly zničené. Tehdy už nešlo o mír a harmonii.

Existovalo příliš

mnoho kontaktů s hmotnou úrovní, a proto se usilovalo stále jenom o moc a obohacení, ačkoli staré poznání ještě bylo k dispozici a zachovávala

se vnější forma. Stále se tedy ještě uplatňovala jistá kněžská soudržnost, ale zákony, jež přikazovaly být pojítkem s božským principem, se již dávno nedodržovaly. Nyní se dostal k moci posvátný princip, což je zřejmý protimluv. Tím ustala veškerá léčivá síla. Aby však bylo možné pokračovat, nevyužívaly se síly světla - tedy božská síla -, ale uzavřel se pakt s mocnostmi tem-noty. Zní to jistě podivně, ale na základě tohoto spojení bylo možné ještě lépe léčit. Ono je to totiž tak, že léčitel může .vyléčit pomocí božské síly jen tehdy, jestliže to jeho pacientovi

bylo před-určeno. Nesmím ífvyspělí atlantští kněží přesně znali dřívější inkarnace svých pacientů a jejich karmické souvislosti. Proto také znali příčiny nemocí a věděli, kdy pacienta mohou vyléčit a kdy to není možné. Kněz tedy poznal, když byl někdo nevyléčitelný. Pak šlo především o zmírnění bolestí. Bylo to něco jako zaopatření umírajícího a kněz tak pomáhal naplnit poslání nemocného jedince. Pokud se však uzavřel svazek s temnými silami, pak mohl být uzdraven i ten, jenž už nastoupil cestu smrti. Tím byl ovšem zbaven určení, jež si sám zvolil. V takovém případě mohu jako iiiag

říct, že jsem pacienta navrátila životu,
a proto mi patří. Když jako léčitelka budu
disponovat mnoha podobnými spojeními,
mu-sím je všechna

jednoho dne zase uvolnit. Prostřednictvím
inkarnaci by se na mě neustále karmicky
vázala, protože vypadla ze svého rytmu.

Rozvinuté Já

samozřejmě stále opakuje: Nechci umřít,
chci 41

být mladé a krásné. O to také šlo
v pozdním období Atlantidy.

Hledal se recept na věčné mládí a pomocí
nauky o krystalech i kámen

mudrců, božský elixír. I to je už zrcadlo našeho dnešního světa.

Už nevypadáme tak staře, jak bychom vlastně měli vypadat.

Všichni se snažíme oklamat čas. Proto byly zřízeny nemocniční jednotky intenzivní péče se svými nezřídka strašlivými metodami, prodlužujícími život za každou cenu. Sem patří i operace břicha, zadní části těla nebo prsou, jež mají vést k větší kráse a žádostivosti. Podobné fyzické korektury byly prováděny i tehdy v Atlantidě, ale člověk si byl neustále vědom toho, že naplňuje pakt

s temnými mocnostmi. Injekční aplikace
buněčných preparátů

z jehňat kvůli případnému obnovení našich
orgánů není nic jiného než magie, ale to už
dnes nikdo neví. Hledání elixíru života
začalo tenkrát a ve

všech dobách se znovu a znovu objevuje.

Ingrid, po těchto zkušenostech v Atlantidě
nejspíš následovaly i inkarnace v Egyptě.

Lidé uvedených ročníků nečerpají
zkušenosti jenom z

Atlantidy, nýbrž i ze staroegyptské kultury,
z období kolem Kristova narození- tedy ze
starořímské říše - a z evropského
středověku. Podle všeho

tedy existuje cosi jako cyklus
znovuzrokování.

Vrathie se k vaší egyptské existenci.
Jednou jste mi vyprávěla, že jste byla
přítomna stavbě pyramidy a znáte
technické tajemství vzniku tohoto
stavebního díla.

Šlo o to, že otroci - zajatci z válečných
tažení nebo egyptských přepadů okolních
zemí - byli podrobeni čemusi jako
vymývání mozků, aby po svém
pracovním nasazení všechno zapomněli.
Nakonec si nedokázali vzpomenout ani na
vykonanou práci, ani na přesné místo
pracoviště. Při

magickém rituálu - byla to svého druhu hypnóza - byli fyzicky tak zhodnoceni, že dokázali vyvinout neuvěřitelnou sílu; podobně se dnes při večírcích zcela neškodně provádí několik cviků a pak dokážete dvěma prsty nadzvednout člověka. V Egyptě byla na kratší či delší dobu rušena zemská přitažlivost, a proto bylo možné mnohatunové kvádry matematicky naprosto přesně opracovat a později je na milimetr přesně spojit. Pouze nejvyšší panovník věděl, jak to bylo do nejmenších podrobností realizováno. Bylo to napsáno na papyru, který jeden faraón předával

druhému. Kdo vlastnil zmíněný dokument, měl také příslušnou moc. Proto stále docházelo ke krvavým sporům o trůn, způsobeným pouhým vědomím, že onen návod existuje. Vždycky 42

musel jeden uchazeč zemřít, než se druhý stal bohem v lidské podobě.

To tedy znamená, že Egypt nebyl pouze imigračním útočištěm pro fyzické Atlantidhny, ale stal se i vlastí pro jejich duchovní princip. Proč tedy vznikl onen gigantický kult mrtvých se svými kamennými nekropolemi a technikou

balzamování, když obyvatelé Atlantidy byli přesvědčeni o

věčné existenci duše a kdykoli se mohli vzdát spojení s hmotnou úrovní existence?

V ý v o j lidské rasy na Atlantidě šel cestou od ryzího ducha k vývoji

hmoty. Raní Atlantidané byli nejprve beztvaré bytosti, z nichž se teprve později vytvořili humanoidní tvorové, jež dnes známe jako lidskou rasu.

Vytvořením kostry a mozku byl duch polapen. ,

Člověk začal chápat vlastní telo jákó pravdu pravd a myšlenka, že ho smrtí

ztratí, byla hrozná. Proto vládnoucí Egypťané jako bezprostřední potomci Atlantidanů vynalezli metodu balzamování, aby se stali společně se svým tělem nesmrtelní. Ve skutečnosti je jejich duše svázána řetězy a sjednocena s hmotou. Duchovní podstata je spojena s astrální rovinou, ale musí rezignovat na tělo. Proto se často setkáváme při terapiích s lidmi, jejichž duch je celá tisíciletí upoután v pyramidách a čeká, až se jeho tělo definitivně rozpadne.

Egyptští panovníci se po smrti nechávali v rozlehlých pohřebních komorách často

pohřbívat s celou rodinou, domácími zvířaty i nábytkem.

Tím byly tudíž spoutány i jejich duše. Vedlo to k nesprávnému vývoji kdysi humánního duchovna ?

Můžeme to klidně posuzovat jako prokletí Atlantidy. Po nepředstavitelně dlouhou dobu panoval volný nespoutaný duch, jenž si v neuvěřitelně

dlouhých časových úsecích vytvářel ideální tělo, které bylo v nepřetržitém souladu s proměnlivými fyzikálními zákony planety Země. Tělo - jak ho dodnes vlastníme - se stalo v takové míře

milovaným objektem ducha, až byla strašlivá představa, že se ho jednoho krásného dne bude muset vzdát a vydat napospas červům. Člověk začal věřit, že nesmrtelností těla si zajistí i nesmrtelnost duše. To všechno platilo pouze pro vládnoucí kastu Egyptů. Lid, jemuž byla jako svého druhu průvodce do záhrobního světa věnována Kniha mrtvých, nadále umíral humánní smrtí. Tento vývoj je možné posuzovat i z karmického hlediska. Kdo se za života propůjčil k tomu, že z mnoha lidí udělal otroky, lépe řečeno 43

cosi jako živoucí mrtvoly bez jakékoli životní orientace, musel počítat s odpovídající reakcí. Výsledek: Někdejší významní činitelé úspěšně zazdili vlastní velikost. Od uvedené techniky si ovšem slibovali úspěch v záhrobním světě; nadále věřili ve svou velikost a bezpečnost podle hesla: „I tam budu bohem.“ Ve skutečnosti tímto způsobem vůbec nepřekročili rozhodující práh.

Existují dodnes v dosud neobjevených egyptských pohřebních komorách bytosti, jejichž tělo se v důsledku mumifikace stalo věze-ním duše?

Čím více vykopávek bude podniknuto a čím více mumií se podaří nalézt, vynést na denní světlo a uspíšit jejich rozpad, tím více spoutaných duší

bude osvobozeno. Mumifikační zábal byl výraz svazku s hmotou, rozbalení a rozpad těla jsou jevovými příznaky osvobození individuality.

Jakou společenskou pozici jste tehdy zastávala?

Samozřejmě panovnickou. (Směje se.)

Měla jsem ten papyrus, ale ne dlouho.

Vraždila jsem kvůli němu a sama jsem byla velmi brzy zavražděna.

Moc jsem tedy nevykonávala nijak zvlášť dlouho

- a přesto tento život natolik překypoval aktivitou, že ovlivňoval ještě mnoho dalších inkarnací a s určitými principy ze staroegyptské říše se vyrovnávám dodnes. Hledání v současném životě je stále ještě pátrání po mých tehdy odštěpených částech. Protože znám tyto důsledky, nalézám se na cestě k uzdravení. Kdo jednou unikne nepotrestán, stojí na jiném místě kosmického zákona než ten, jenž vraždil a sám byl zavražděn. Vražda se jako čin nejlépe zruší tím, když se člověk následně stane její obětí. Vím o této

situaci, proto mi nepřipadá tak těžké obnovit svůj vnitřní řád. V různých životních epizodách jsem tedy nebyla vždy ubohou obětí, jíž chtěli všichni ostatní způsobit jenom zlo. Jsem pachatel i oběť zároveň

- podobně jako jsou ve mně současně obsaženi muž a žena.

Existují k uvedeným spíše emocionálním vzpomínkám doplňující historické odkazy?

Víte, kterým faraónem jste byla v nekonečných

egyptských dynastiích?

Ne - a zcela vědomě jsem po tom nepátrala. Existují spojení, jak to určit,

a dřívější reinkarnace je možné i historicky doložit.

V tomto ohledu máme k dispozici rozsáhlou a fascinující literaturu. Mám však obavy dotýkat se právě své staroegyptské existence, protože její průběh pociťuji bezmála jako nedostatek.

Pro 44

reinkarnační terapii jsou data a konkrétní údaje beztak bezvýznamné.

Musíme vycházet z toho, že tu jsou vnitřní obrazy, představy, jež nám pomáhají poznat sebe sama. Všim, čím jsem kdysi byla, jsem ve své

bytoštné struktury potenciálně dodnes.
Dřívější vina se zmírňuje do té míry, do
jaké ji poznám a vezmu na vědomí. Proto
jsou tu zmíněné obrazy,

nikoli proto, abychom se poznávanými
historickými fakty dělali důležitějšími.

Každý terapeut hledí na obsah niterných
obrazů a představ, nikoli na

bývalou velikost a mocenské postavení
svých pacientů.

Existují nějaké indicie, že uvedený rozkvět
Atlantidy, který jste zřejmě v jedné
inkarnaci prožila, ono zduchovnění člověka
a absolutní harmonie,

se ještě někdy vrátí? Pokud jsem to správně pochopil, my jsme v daném okamžiku ve vztahu k Atlantidě spíše na opačném pólu.

Jsme takříkajíc stín Atlantidy, ačkoli sama Atlantis měla také svůj stín. A z toho vyplývá, že - jestliže jsme nyní sami stín - musí nastoupit jiná část. Pokaždé když se nacházím v temnotě, dospěji jednoho dne ke světlu. Jsem-li na světle, čeká mě temnota.

V našem současném dobrovolném ničení hmotných zdrojů spatřuji cestu k duchovnímu životu, do něhož si však musíme odnést po-znání, že jsme

ničitelé a negativisté, že jsme všichni uzavřeli svazek proti Bohu, i když se stále ještě hodně modlíme a meditujeme.

Uznáme-li zmíněný mylný postoj, pomůže nám to koneckonců i k tomu, že se jednoho dne zase vrátíme. I v popsáném negativním vývoji spočívá

tedy cosi pozitivního. Člověk se totiž vzpama-tovává až tehdy, když už je příliš pozdě. Nikdy se nevzpamatuje o pět minut dříve - stačí připomenout

atomovou havárii v Černo-bylu a zničené Severní moře s jeho strašlivým vymíráním rostlin a zvířat. Žádný varující jedinec, jenž je trochu prozřetelnější

než ostatní, nemá prakticky žádnou šanci.
Neříkám to jako lépe po-učený člověk,
protože i já jsem jedna z těch, kdo sype
své odpady do Severního
moře; vím totiž, že nikdy nebudu muset
převzít odpovědnost za celek. Mé Já mi
přece našeptává: Ale prosím tě, co může
způsobit tvoje nepatrné
znečištění životního prostředí?

Uvedená myšlenka sídlí v každém člověku.
Teprve když si ko-nečně všimnete, že to
nejsou jenom obrovské koncerny, kdo
způsobuje
katastrofy, nýbrž naše vlastní pohodlné
myšlení, naše momentálně přírodě

odcizené vědomí, pak dochází
k duchovnímu 45

obratu. Musíme sami se sebou uzavřít mír,
než začneme řešit ostatní záležitosti.

Vzhledem k tomu, že to zřejmě víme, ale
nejednáme podle toho,

budeme muset přistoupit na jinou životní
formu.

Jsou samozřejmě i lidé, u nichž jen pouhé
poznání vede k praktickému činu -

například příslušníci hnutí Greenpeace,
kteří vlastním člunem zablokují

zaoceánskou lod s odpadky. Mnozí však
pořád ještě spí, ale přece už je mezi námi

několik jedinců, kteří při těchto akcích vidí světlo na konci tunelu.

A ono světlo ohlašuje konec ryze hmotného a počátek duchovního vývoje? Ale jak můžeme žít v čistém zduchovnění bez hmotného světa ?

Bude přece existovat nový, jiný svět, v němž - stejně jako v období rozkvětu Atlantidy - už hmota pro nás nebude důležitá. Potřebujeme hmotný princip zřejmě jako nosič k rozpoznání svého duchovního potenciálu. Každé akceptování hmoty znamená záro-veň pád. Proto se od hmoty

neoddělíme náraz, ale v průběhu jednotlivých životů bude pro nás stále méně podstatná. Dosud jsme kráčeli cestou od jednoho k mnohotvárnosti.

Všichni jsme původně

byli sloučeni a rozpadli jsme se.

Prostřednictvím populační exploze na Zemi v tom ostatně pokračujeme dodnes.

Momentálně žije na naší

planetě pět miliard lidí, ale na přelomu

tisíciletí jich má být patnáct miliard. Naše

duše se štěpí na stále menší části a my se

tudíž stále více

rozpadáme. Přitom se neustále individuali-

zujeme - vzniká neuvěřitelně mnoho

jednotlivců, z nichž každý je naprosto jedinečný a nezaměnitelný

jako celý vesmír. V této chvíli převládá jedinečnost každého individua. Přesto už slyšíme první, zatím velmi tiché hlasy, jež nás nabádají k návratu k

jednotě. Na-příklad partnerství je takový návrat k jednotě. Dva lidé, kteří se spojili, mají každý svůj vlastní cíl - a dohromady jeden společný.

Společný cíl je jako bod C uprostřed nad body A a B - to znamená, že se vyvíjejí z bodu A a bodu B k vyššímu C. Až se naučíme vyzvat a přivést na

tuto cestu jednoho člověka, můžeme to potom zkusit se dvěma nebo třemi. Jednou vznikne celý prstenec a my všichni se společně dostaneme na vrchol pyramidy. Musíme se ovšem naučit milovat partnera více než sebe. I tato byt' jen zdánlivá neschopnost byla nedostatkem naší atlantské společnosti. Když někoho miluji, miluji jeho prostřednictvím všechny ostatní. Ale jak si ve skutečnosti počínáme? Dej si všechno do pořádku, bud 46 milý, pořádný, buď takový nebo makový, a když takový nebudeš, dej mi pokoj. To prostě a jednoduše znamená promarňovat šanci na návrat.

Ingrid, existují nějaké indicie, že jste ve svém současném životě znovu potkala některé jedince z Atlantidy?

To je otázka, na kterou nedokáži odpovědět. Tuším to a jistě bych mohla uvést několik jmen, ale nechci. Nevím totiž, jestli by to tak posuzovali i oni.

Vyskytuje se něco jako duchovní znovupoznání a mají s tím co činit sympatie nebo antipatie?

Duchovní znovupoznání je stejně silné u sympatií i antipatií, protože jeden byl mým dobrým přítelem, druhý nepřítelem nebo odpůrcem. Síla emocí je

v obou případech obdobná. Když naváží kontakt s nějakým člověkem, například s hostem u vedlejšího stolu v restauraci, je to někdo, kdo je mi velmi vzdálen a ani zdaleka se ke mně nevrací, aby se se mnou spojil v jednotu. Ale jistě měl s vámi něco společného, jinak by se vůbec nedostal do okruhu vašich známých?

Správně, měl se mnou co činit, ale velmi okrajově a stejně ano-nymně jako nyní. A proto se znovu objevuje jen na okraji mého zájmu. On prožívá obdobný vztah ke mně. Občas se však někdo dokáže vytrhnout z anonymity

a začne se přibližovat. To znamená, že i tehdy dosáhl podobného stavu. Pak si vybereme několik lidí, k nimž nás váže bližší vztah. Rodiče, ke kterým máme obzvlášť blízko, i když jsme se s nimi nejčastěji přeli, partner, sourozenci a důvěrní přátelé. S nimi všemi jsme už někde a někdy byli pohromadě, ale ne vždy v této konstelaci. Je docela dobře možné, že matka byla svého času mou dcerou a přítelkyně otcem. Rodíme se sice stále společně, ale pokaždé se neseťkáme. Tady prožíváme časové výpadky.

Všichni známe situaci, kdy člověk má dva okruhy známých, kteří si navzájem nerozumějí. Mnozí lidé tak žijí dvojitým životem a akceptují partnerovy přátele stejně jako své vlastní. Není však myslitelné spojit obě zmíněné skupiny. V této konstelaci se klidně mohlo stát, že některé přátele si přivedete z Atlantidy a jiné ze středověku. Netvrdím ovšem, že jedni by byli více a druzí méně důležití. Kdo určuje tyto zákonitosti, kdo „tahá za provázky“?

Připomíná to kulečník. Když se představíme, jsme všichni svého druhu kulečnickové koule. Někdo nám šťouchem udělí směr a my se kutálíme. Tím kýmisi byla jednota. Zatímco narážíme na jiné koule, dostáváme jinou, individuální rotaci a kutálíme se v určitých křivkách po zeleném sametu, který můžeme srovnat s naší Zemí, jež by mohla být obrovským kulečníkem. Potkávám tedy řadu koulí, spojím se s nimi, odrážím se a narážím na jiné. Všechno probíhá ve jménu zákonitosti

prvního podnětu. A když tvrdím, že ho vyvolal Bůh, mohla bych také říci, že jsme to byli my. My jsme totiž koneckonců Boží idea, a tím i Bůh. Kdysi jsme se od sebe oddělili a svištěli zmatkem koulí, abychom se nakonec zase shledali v určité skupině. Všechny zmíněné obrazy jsou pochopitelně jenom konstrukce a nevím, jestli odpovídají skutečnosti.

Avšak idea každého jednotlivého člověka ho osobně přibližuje k pravdě, protože všichni musí obraz své existence vycítit. Tím se tedy všichni

dostávají do harmonie a nepotřebují si výrazně kon-kurovat. Ať se podívám kamkoli, všechno je v souladu - liší se jenom slova a obrazy. Atlantis se tak potopila do temných propastí času, ale zároveň ve mně stále žije.

48

Kříž z Atlantidy?

Toto znamení se často vyskytuje v prehistorických kamenných kruzích a obětních blocích. Údajně symbolizuje tři kruhové stěny kolem hlavního města Atlantidy s protínajícími je vodními cestami. Žerd kříže prý

zobrazuje vstupní kanál
do metropole.

(Z knihy Otto Mučka
„Atlantis“.)

Profesorka Merete
Matternová s jedním
ze svých krystalů.

Tvrdí, že se svého
času v Atlantidě
naučila, že architektura
není pouze
nádoba, jež má být
naplněna, ale že
zobrazuje výraz
našeho vnitřního
světa.

W

Podobná městská obytná věž v budoucnu nabídne životní prostor tisícům lidí.

Architektka Merete Matternová tvrdí, že její předloha pochází z Atlantidy.

Ekologický dům z přírodních materiálů.

Merete Matternová tvrdí, že podobně vypadala obydlí v Atlantidě

1

I

Ingrid Zinnelová, terapeutka z Frankfurtu. Vzpomněla si na dva životy v Atlantidě...

Jsou pyramidy staré struktury z Atlantidy?

í v současnosti
se neustále objevují,
jako zde na ostrově
Lanzarote v seminárním
a relaxačním
středisku ETORA.

Zpěvačka Penny A
McLeanová tvrdí,
že žila v Atlantidě
jako odbornice
na právní teorii.

„Dnes opět existuje
dokonalý atlantský
komunikační systém,“
tvrdila Penny
McLeanová v rozhovoru

s autorem Rainerem
Holbem.

Susanne na Bimini. Zde se pod vodní
hladinou údajně nacházejí atlantské
chrámové komplexy.

Vulkanický ostrov Lanzarote je prý
fragmentem zaniklé Atlantidy.

w

Dr. Siegfried Hermerding
z Hannoveru objevil v jednom
vysokohorském údolí
u portugalského Algarve
stará kultovní místa
Atlantidanů.

Dr. Frank Alper
z Arizony (USA)

tvrdí, že funguje
jako „pojítka
s vesmírem“.

Zásluhou této
vlastnosti
údajně získává
informace
o atlantských
krystalech.

Takzvaná
metafyzická
fotografie,
získaná po
zvuku runy
„Noh“ ve
vzývacím

a zaříkávacím
komplexu
v portugalském
Barrocalu.

Údajně je na
ní možné
poznat energii
reálných osob.

Původní
fotografie jsou
samozřejmě
barevné.

Na této fotografii
z Malha Velhy je
vidět Hermerdinga,
avšak se změněnou

postavou a gestikulací.

Na původní

fotografii je prý

možné rozeznat

více postav,

nádoby a růži.

Skalní komplexy

u Detmoldu jsou

údajně dalším

dědictvím po

Atlantidě.

Hermerding tvrdí,

že na této fotografii

objevil mezi levou

a pravou skálou

jakýsi druh energetického

světelného

mostu.

„Rezonanční snímek v modrém“ nazývá Hermerding tuto fotografii, pořízenou na vrcholu jednoho skalního komplexu u Detmoldu. Nad oltářovitým sloupem byl vytesán otvor k pozorování hvězdné oblohy přímo ze skály.

Řekyně Julie Aspiotiová tvrdí, že udržuje kontakt s atlantským mudrcem, jenž si říká „Lye - stařec z Atlantidy“, a kromě jiného hovoří o účincích krystalů.

Julie Aspiotiová v hlubokém tranzu během

jedné skupinové seance, při níž byla vedena svým mužem Dimitrem Anrucem (vpravo).

Lebka vybroušená z horského křišťálu. Je uložena v londýnském

„Museum of Mankind“. Používala se v Atlantidě k rituálním úkonům?

Stopy Atlantídy možná vedou do starého Egypta, kam mohli Atlantidané emigrovat. Na snímku je islámský hřbitov před pyramidami v Gize.

Známý věnec paprsků kolem zámecké věže v Karlsruhe v půdorysné studii založení města z roku 1723.

Do vějíře ulic s pravoúhlým trojúhelníkem u zámecké věže, otevírajícího se jižním směrem, je zakreslena boční plocha Cheopsovy pyramidy. Z této plochy se odvozovalo měřítko pro vzdálenost a polohu skalních komplexů v Teutoburském lese a chápala se jako znamení jednotného duchovního původu. Nad věncem paprsků se nachází pentagram jako prastarý symbol Atlantidy pro makrokosmos a pyramidy. (Nákres: Jens Martin Moller)

Náměstí v Karlsruhe
s pyramidou, radnicí
a městským kostelem.

První pyramida - dřevěná -
byla postavena po stržení
původního kostela roku
1807 nad kryptou
zakladatele města.

Konečná kamenná
přestavba proběhla
v letech 1823 až 1825.

Přestěhování do Karlsruhe
se pro vědce dr. Jense
M. Môllera stalo podnětem
k tomu, aby se začal
věnovat geomantickým
poměrům v jižním
Německu.

Rolf Röttges

z Mönchengladbachu
s jedním z nalezených
skalních úlomků,
na němž je údajně
zobrazena reliéfní
mapa potopené
Atlantidy.

Hříčka přírody, nebo skutečná zobrazení
prehistorických lidí a zvířat?

Fragmenty kamenného obličejů?

Rolf Röttges je přesvědčen
o tom, že našel relikv
z Atlantidy.

Tento kámen z Röttgesovy
sbírky byl nepochybně
svého času opracován.

Obsahuje dosud nerozluštěné
poselství?

1

Spisovatel a astrofyzik Johannes von
Buttlar je přesvědčen o tom, že duch stvořil
hmotu - nikoli
naopak.

Pod velkou kopulí

Penny McLeanová o pojetí práva
v Atlantidě podle karmického zákona

Rakušanka Penny McLeanová žije
v Mnichově a v sedmdesátých

letech se jako vedoucí zpěvačka hudební
skupiny „Silver Convention“ postarala
o velký rozruch. S písněmi jako „Fly, Ro-
bin, f l y „ vystupovaly

tři dámy v televizních show i při podnikových oslavách, pronikly do hitparádových žebříčků a našly si přátele a obdivovatele až v dalekém

Japonsku. Penny se později soustředila na sólovou kariéru a podařilo se jí prodat osmnáct milionů gramofonových desek.

Uměleckou scénu

opustila snad se vše-mi možnými trofejemi své branže jako „Lady Bump“

a pokračovala

v dráze umělkyně coby herečka

a muzikálová zpěvačka.

Její „nepoučitelný optimismus“ se projevil v tom, že s přáteli založila

ve Frankfurtu Goethovo divadlo, jež zahájilo činnost premiérou divadelní hry „Stella“.

Podobně jako mnohé její kolegyně se i Penny vyznačuje sklo-nem k mystice. Zatímco Shirley McLaineová zveřejnila knihy o svých ezoterických zkušenostech a Ruth-Maria Kubitscheková se projevila jako privrženkyň krystalové terapie, pohybovala se Penny už jako dítě „na zvláštních stupních vědomí, jejichž důsledkem byly transcendentální zážitky“.

Tvrdí, že udržuje mediální vztahy s četnými duchovními bytostmi. „Často mi pomáhají při plnění ryze pozemských záležitostí,“ objasňuje Penny. „Tyto bytosti mě informují o vlastních duchovních souvislostech. Mohu však od nich získat informace i o jiných lidech,“ upřesňuje

Penny, jež tvrdí, že dosud žila na Zemi čtyřikrát

- v Atlantidě, Egyptě, Španělsku a Skotsku. Zároveň však nevyklučuje, že všichni lidé prožívají univerzální existenci a žili tedy už i na jiných planetách.

Při vysvětlování teorie o znovuzrození používá často uváděný

model, podle něhož se člověk opakovaně nerodí jako nezaměnitelná a individuální osobnost, nýbrž se skládá z mnoha rozštěpených osobností.

49

„Můžeme být stejně dobře částí

Napoleona, nějakého jeho ne-znamého vojáka nebo indiána, jenž žil ve stejné době v jakési opuštěné jeskyni,“

vysvětluje Penny. „Proto se při reinkarnačních seancích vynořují jen krátké sekvence jednotlivých prožitků. Jen zřídka kdy je možné chronologicky

přesně sledovat delší úseky.“

***V souvislosti s Atlantidou se umělkyně
svěřila s pozoruhodnými***

vzpomínkami na právní systém určité
epochy. Prý uplatňoval jiné principy, než
známe v současnosti. Pravda o obviněném
se zjišťovala pod

jakousi kopulí. Při vynášení rozsudku byly
zohledňovány

karmické souvislosti a při následném trestu
se postupovalo podle hluboce
humanitárních principů.

Penny McLeanová je přesvědčena o tom,
že se mezitím znovu inkarnovaní

Atlantidané během příštích let shledají, aby dokončili přerušené dílo z minulých dob.

Prozíváš zřetelné vzpomínky na Atlantidu ?

Jsou to obrazy, jež se bleskově objevují, ale postrádají obecnou souvislost. Dotazy v jiné dimenzi je pak mohu časově zařadit.

Uvedená metoda nemá nic společného s takzvaným „channellingem“, funguje spíše prostřednictvím „třetího oka“.

Zmíněný dialog nedokáži

vysvětlit, prostě a jednoduše k němu dochází.

Měla jsi Atlantidu k dispozici v její hmotné podobě, nebo šlo spíše o duchovní dimenzi?

Existovala v obojí podobě. Byl to kontinent i duchovní budova, kterou Atlantidané zbudovali. Nemohu například říct, v které epoše Atlantidy jsem žila, protože bytosti, od nichž v současnosti dostávám informace, žijí mimo čas. Když řeknou, že se něco stane velmi brzy, může to být za deset let.

Nebo když mi sdělí, že určitá situace ještě není tak dávnou minulostí, mohla se odehrát i před deseti tisíci lety.

Jak často jsi žila v Atlantidě?

Vím pouze o jediné inkarnaci. Bylo mi rovněž řečeno, že jsem zatím prožila na Zemi jen čtyři životy.

Jakou roli jsi hrála v Atlantidě?

Působila jsem tam jako učitel rétoriky a právní vědy. Právní systém Atlantidy se zcela odlišoval od všeho, co potom následovalo v dalších obdobích, a já bych si ho přála zavést u nás. Soudcem směl být například pouze člověk, jenž dosáhl určitého stupně duchovního vývoje. Zažila jsem soudce, kteří nebyli příslušně 50 vzděláni, ale dosáhli zmíněného požadovaného stupně zralosti.

Neexistovaly psané zákony, soudilo se individuálně. Ani systém trestů si už dnes neumíme představit, neboť trest si obžalovaný volil sám.

Prostor, v němž se soudilo, byl posvátný. Zvědavé publikum se nikdy nedočkalo žádné senzace. Soudci a obžalovaní byli během přelíčení oblečeni do rituálních oděvů.

Jaké tresty se udělovaly?

Neexistovaly tělesné tresty ani trest smrti. Lidé, kteří pochybili

- chtěla bych se v dané souvislosti vyvarovat slova „vina“ -, byli nejprve

oddělení, žili ve svého druhu kolonii,
srovnatelné s internátem, kde musely
být zopakovány životní lekce. Při obzvlášt'
těžkých

pochybeních se mohlo klidně stát, že určití
Atlantidané tam byli nuceni strávit celý
život.

Při ryze duchovní aplikaci práva se přece
musela zohledňovat i karmická situace
obžalovaného...

Přesně tak. Všichni jsme se podřizovali
zákonu příčiny a důsledku.

To znamená, že jsme byli nuceni dokončit
všechny skutky z minulých existencí

a zároveň využívat svou svobodnou vůli.

Ne každý, kdo byl

kdysi obětí, se tedy musel stát později pachatelem.

Přesto jsme ovšem všichni kráčeli po kosmické cestě, takže každý čin jsme posuzovali i z hlediska univerzální existence. Leckdo, kdo se objevil především jako zločinec, se vlastně obětoval, aby jiný mohl dojít svého existenčního naplnění.

Podle toho by Jidáš, jenž svého Pána Ježíše vydal na Olivetské hoře do rukou katanům, musel být Kristův nej oblíbenější učedník.

Někdo to totiž musel vykonat, aby Kristus naplnil své poslání.

Obětoval se tedy Jidáš a zatížil tím svůj karmický princip?

Ano, tak bych to rovněž viděla. Na podobném duchovním základě

se v Atlantidě také soudilo. Ostatně rozsudek se nikdy nevy-nášel proti odsouzenému, nýbrž ve spolupráci s ním. Musel pochopit, proč se dostal právě do dané situace, a vyvodit z toho příslušné poučení.

Byla jsi tedy v Atlantidě mužem zastávajícím soudcovský úřad?

Byla jsem mužem, nikoli však soudcem, spíše něčím jako ob-hájcem. Jednání probíhala v jakémsi předsálí, kam směli vstoupit i diváci. Lidé se scházeli zdaleka, aby si poslechli mé obhajovací projevy. Byla to nejspíš svého druhu filozofie práva, kterou jsem 51 při té příležitosti rozšiřovala. Tak se zprostředkovávaly myšlenkové podněty a rodily revoluční ideje.

Dokážeš si vzpomenout na to, jak vypadal dům, v němž se soudilo?

Byla to budova připomínající chrám s mnoha okrsky. V jejím centru se

nacházela místnost s oltářem, v níž se vyhlašoval rozsudek. Je zvláštní, že si nevybavuji, jak vypadalo samo město nebo jestli v něm třeba jezdily nějaké dopravní prostředky. Tyto scény prostě nejsou obsaženy ve „flashs“, jež mi jsou zprostředkovávány.

Vím jen, že jsme rozmlouvali pomocí slov a že jsem se velmi podobala svému dnešnímu Já - a přesto jsem byla úplně jiná.

Byla to pravděpodobně pozdně atlantská epocha, v níž hmota už dosáhla současného stupně tvrdosti.

Vyskytovali se Atlantidlané, kteří o svém pochybení lhali a nebyli ochotni přijmout vyneseny rozsudek?

Ano, avšak tito lidé byli postaveni pod kopuli, v níž byl vysílán vysokofrekvenční tón. Když se tam obžalovaný dostal oprávněně, nesnesl ho. Pokud někdo lhal, produkoval zcela určitý kmitočet, který kolidoval s technicky produkovanou frekvencí. Chcete-li, byl to detektor lži s nepříjemnými důsledky pro duševní zdraví.

Nejvyšší soudce ovšem takové pomůcky nepotřeboval. Byl to skutečně „zasvěcený“

jedinec, jenž stál nad zákonem. Dodnes se
-

podobně jako kdysi - vyskytují mylné
inkarnace, které odčerpávají energii
a narušují program konstituování člověka.

„Zasvěcení“ je posílají nazpět,

aby si své ztělesnění ještě rozmysleli. Šlo
o fyzickou eliminaci, i když to v současnosti
zní nejspíš velmi ošklivě.

Soudobí „zasvěcení“ se zdráhají používat
podobné zásahy. Sedí kdesi v Tibetu, Indii
nebo Kalifornii, medituji a mlčí. Zdá se mi,
jako by nechtěli

přebírat žádnou odpovědnost, ačkoli si beze zbytku uvědomují, co se ve skutečnosti děje. Nač vlastně ještě čekají? Nacházíme se v konečné fázi. Je za pět minut dvanáct. Jejich mlčení musí skončit - nebo se dopustí stejných chyb jako v Atlantidě.

Kdo jsou právě nyní lidé, kteří neskrývají svou odvahu?

Jsou to například ti, kteří pořádali pro Nelsona Mandelů rockové koncerty. Jsem si jista, že Gorbačov je Atlantidan, ai už je si toho vědom nebo ne.

S Reaganem si nejsem příliš jista, musela bych ho osobně vidět. Není to bohužel tak,

že by všichni politikové nebo státní úředníci
v nejvyšších

funkcích byli oduševněni 52

duchem obratu. Adenauer byl nepochybně
muž změny, o němž mentálně vím, že měl
za sebou vysokou čínskou inkarnaci. Je
možné najít několik

lidí, jejichž dřívější životy se dají nahlížet
velmi přesně. Tím se zhruba dovídáme, jak
se zmínění jedinci rozvíje-jí. Znovu však
připomínám, že to jsou

moji informátoři z jiných rovin vědomí, kteří
mi zprostředkovávají uvedené zprávy.

Určitě něco víš o zániku Atlantidy.

Nepochybně byl nesmírně spektakulární...

Ano. Zčásti ho způsobili sami Atlantidané. Tehdejší lidé totiž nedokázali zacházet s energiemi, které dnes ještě neznáme. Je to mimochodem stejná energie, jejímž prostřednictvím návštěvníci z Plejád podnikají ve svých kosmických lodích vesmírné výlety a překonávají při tom obrovské mezihvězdné vzdálenosti. Zní to možná poměrně nevěrohodně, ale dověděla jsem se o této technice mentálním způsobem. V Atlantidě ji kdysi střežili „zasvěcení“.

Čím více se však hmotný svět zhušťoval, tím větší roli hrála individuální moc, jež byla zneužita a nakonec přivodila katastrofu.

Všichni v současnosti znovuzrození

Atlantidané tedy plní úkol, na němž už

kdysi s nepříliš velkým úspěchem

pracovali. To znamená, že ty

také?

Jistě, já jsem tehdy sledovala celkový vývoj

jako svého druhu filozof a vytušila jsem

nadcházející konec. Z pohodlnosti jsem se

však stáhla do ústraní

a nic nepodnikala. Tím jsem se

pravděpodobně provinila. Dala jsem

přednost pohodlnému životu. Za přibližně deset obhajovacích projevů před soudem za rok jsem dostávala hodně peněz a to mi pomáhalo k bezstarostné existenci, v níž jsem mohla psát knihy. Proti nazrávajícímu nebezpečí jsem nic neudělala, ačkoli mé řečnické umění i obliba by to jistě umožňovaly. Nespojují se dnes někdejší Atlantidané, aby odvrátili od naší planety neštěstí? Ano, to je pravda. Stejnou otázku jsem před patnácti lety položila Rudolfu Steinerovi, ačkoli zemřel už v dvacátých letech. Mám prostě svou

metodu. Vyjádřil názor, že bych ostatní Atlantidany hravě rozpoznala. Všechno se to stalo, když jsem kvůli své kariéře populární zpěvačky cestovala po celém světě. Cizí lidé mě oslovovali, zvali mě do různých kroužků a doporučovali mě dalším skupinám v jiných zemích. Byl to tak dokonalý komunikační systém, že by snad ani CIA nedokázala vybudovat lepší.

53

Co se vyměňovalo a za jakým účelem?
Především vědění. Dostala jsem opisy univerzálních svědectví, knih, které mě

posunuly ve vývoji dále a prohloubily mé
mystické i ekologické

poznatky. Steiner neustále opakoval, že se
musí shromáždit skupina. Ve všech
organizacích mírových aktivistů, „zelených“
i hnutí „Greenpeace“

sedí lidé, kteří chtějí na základě nového
poznání odvrátit od Země strašlivé
neštěstí. Jsou mezi nimi i někteří politikové.
Nesmíme však pouštět ze

zřetele, že i tentokrát jsme opět lidé, tedy
hmota. Není jisté, jestli to dokážeme.

Nalézáme se v téže situaci jako svého
času nedlouho před katastrofou Atlantidy.

Já jenom doufám, že tentokrát si dokážeme lépe uvědomit, kam vede bezvýhradný materialismus. Atlantis byla tvoje první inkarnace na Zemi. Kde jsi byla dříve?

V našem bezprostředním vesmírném okolí existuje dvanáct planet, na nichž se můžeme inkarnovat, přičemž každá ze zmíněných planet obsahuje určitý výukový program. Život na Zemi slouží k tomu, abychom se vypořádali s polaritou, to znamená s proti-klady. To je velmi obtížné téma,

začínající už u muže a ženy. Part-nerské konflikty zaměstnávají mnohé jedince i po čtyřicet inkarnací.

54

Velká bohyně Luna

Susanne Moserová a její kvetoucí domy

Ve všech vzpomínkách Susanne

Moserové* z Kolína nad Rýnem

je Měsíc středobodem fantastického světa, který si sama vytvořila. Už jako dítě malovala bizarní krajiny, neskutečná města a zvláštní rostliny, nad nimiž se rozlévala stříbřitá záře velké Luny.

Každý čtvrtý týden během nocí s úplňkem spí Susanne jen málo.

Af už se nachází kdekoli, všude vyráží na dlouhé procházky - po břehu řeky, v městských ulicích nebo liduprázdným pohořím. Její otec a matka zjistili, že mají náměsíčné dítě. Ve škole jí kvůli její nadměrné přízni k oběžnici Země přezdívali „Měsíčná Suse“.

Susanne odmaturovala přímo bravurně.

Studium zubního lékařství,

k němuž se upínala déle než tři semestry, jí však připadalo nudné a neužitečné.

Navštívila několik přednášek jednoho profesora archeologie

a nedávno se zapsala do školy pro přírodní léčitele, aby poznala alternativní lékařské metody mimo rámec ortodoxní medicíny.

Při ezoterických

seminářích poprvé narazila na Atlantidu.

Od té doby ji téma záhadného ostrovního kontinentu natolik fascinovalo, že strávila dovolenou na Azorech,

Lanzarote, Santorinu a Kapverdských

ostrovech, tedy v lokalitách, jež by podle tradičního podání měly být zbytky zaniklé

Atlantidy. Na ba-hamském

ostrově Bimini zažila podrobné vize o svém dřívějším životě. Zdály se jí natolik

fantastické, že už těmito zážitky popsala celé dva školní sešity.

Susanne, jež se narodila roku 1964 v Düsseldorfu, je pevně přesvědčena o tom, že žila v Atlantidě.

Susanne, jste náměsíčná?

Nikoli v tom smyslu, že bych se ve spánku procházela za úplňku po střechách. Cítím však, že mě Měsíc téměř magicky přitahuje. Dříve jsem si

myslela, že to má souvislost s mým porodem za úplňku. Nyní ovšem vím, že jsem první pozemský život prožila

- Jméno bylo na přání změněno.

55

v raném vývojovém období Atlantidy.

Tehdy pro nás byl určujícím

principem Měsíc. Chápali jsme ho jako zdroj světla, jako svou bohyni. V mnoha jazycích je přece měsíc ženského rodu - La Luna. Ztělesňuje

všechny ženské vlastnosti a má větší moc nad životem na Zemi, než se domníváme.

Odedávna víme, že ovlivňuje nejen mořský příliv a odliv, ale i

růst všech lidí a zvířat. V podstatě to dosud nebylo probádáno, ale Měsíc je důležitou součástí přírodních zákonů. Není divu, že jsme už v rané

Atlantidě rozpoznali jeho mocnou magii a dokázali ji pro sebe využít.

V jaké formě jste se ztělesnila v Atlantidě?

Vzhledem k tomu, že první inkarnaci jsem zažila v rané Atlantidě, byla jsem spíše psychickou strukturou, která si během své stoleté existence

vytvářela vlastní hmotnou schránku. Byla jsem jednoznačně oboupohlavní, ale později se u mě vyvinula základní humanoidní struktura. Byla jsem jenom mnohem větší než dnes, mnohem pružnější a neměla jsem vyvinuté kosti, jimiž se dnes lidé vyznačují. Všichni jsme tehdy byli obři se značnou délkou života.

Dokážete se rozpomenout, jak jste vy a vaši soukmenovci na Atlantidě žili?

Bydleli jsme v jakémisi věžovitém městě, jež se vypínalo až do oblak, ale zároveň sahalo hluboko pod zemský povrch. Žily tu asi dva miliony

obyvatel a celé město fungovalo jako samozásobovací jednotka. Všude panoval čilý život a ruch, ale ve zvláštním, jako-by skleněném tichu. Vzduch

byl hustší než dnes a voda řidší. Nedalo se vlastně pořádně rozpoznat, kde končí pevnina a začíná moře. Pohybovali jsme se s nádhernou lehkostí,

téměř jsme se vznášeli. Atmosférické poměry byly jiné než v současnosti. Země byla tehdy koneckonců ještě mladá planeta, geologické poměry se

dosud nestabilizovaly. Všechno bylo měkké a elastické. Ve dne vše obestírala skoro neproniknutelná mlha, kterou nyní známe z tropických

deštných pralesů. Slunce bylo vidět na obloze jenom jako mléčnou skvrnu. Se západem slunce však mlha opadla a všechno bylo najednou jasné a zřetelné. Za bezměsíčných nocí nám jako zdroj světla sloužily hvězdy. Když nastal úplněk, začínaly velké slavnosti. Byla to doba magických proměn.

K jakým účelům se používaly různé magické postupy?

Například jsme ovlivňovali růst rostlin.
Dokázali jsme myšlenkami zformovat
stromy a keře do podoby umělecky
hodnotných 56

obytných komplexu, které na přání
rozkvétaly. Rostliny a stromy jsme chápali
jako základ života. Sílu jejich klíčivosti jsme
vyžíva-li k překonávání

zemské přitažlivosti, tedy v podstatě
k jistému druhu létání. Měli jsme vozidla,
která klouzala vzduchem asi třicet metrů
nad zemí, a tak jsme

dokázali překonávat obrovské vzdálenosti.
Už v raně atlantském období jsme byli s to
obletět zeměkouli.

To zní fantasticky. Ale proč se vůbec takové cesty podnikaly?

Vyměňovali jsme si rostliny a dary s přáteli na Lemurii. To byl sesterský kontinent Atlantidy a rozkládal se v dnešním Jižním moři. Tvořily ho části

zvané Mu a Gondvana a v mé době z něho vlastně existovaly už jenom fragmenty.

Lemuria byla z geologického hlediska starší než Atlantis a byla rovněž dříve osídlena.

Zdá se, že máte velmi přesné vzpomínky na období rané Atlantidy. Jistě byste tedy mohla vyprávět o bájně zemi Hyperborejcu.

Hyperborea byla tehdy na zeměkouli severním kontinentem.

Můžeme si ho představit v dnešním Grónsku, jež bylo jednou svou částí spojeno s evropskou pevninou.

Středozemní moře vzniklo až mnohem později. V tehdejších geologických poměrech byla Hyperborea subtropický kontinent, osídlený takzvanými Seveřany.

Grónsko bylo skutečně zelená země (Gronland, Griines Land - zelená země - pozn. překl.), kde se pásli mamuti, rostly palmy a pěstovalo se víno.

Dlouhá tisíciletí tam panovalo lepší klima než v Atlantidě - až do posunu zemských pólů, jenž vedl k všeobecnému ochlazení. To byl počátek pozdní doby ledové.

Co se potom stalo s Hyperborejci?

Byli nuceni emigrovat. Dorazili do Atlantidy a vnesli do našeho společenství další rasu.

Ačkoli to dnes bude znít podivně, měli modrou barvu kůže a

vyznačovali se měkkou, velmi pružnou strukturou těla. Atlantis byla zároveň emigračním i imigračním centrem.

Neustálou fluktuací se vytvořila velmi liberální společnost,

spojená na úrovni duchovního přátelství.
V nynějším století si vůbec nedokážeme představit, že existovali lidé, kteří byli hlubokým a podivuhodným způsobem spojeni s veškerým životem.

Přitom jsme prakticky nepoužívali jazyk v dnešním slova smyslu.

Dokázali jsme vyjadřovat vzájemné pocity telepaticky. Naše Já ještě nebylo definitivně dotvořené, a proto se nevyskytovaly žádné mocenské nároky nebo hmotný majetek, o nějž by bylo třeba bojo-57

vat. Hyperborea a Atlantis byly na samém počátku spojeny Golf-ským proudem, který pozdější Řekové nazývali Okeanos. Byla to ideální lodní cesta

mezi oběma kontinenty.

Susanne, můžete uvést konkrétní údaje z dějin naší planety?

Který kontinent byl například dříve osídlen - Atlantis nebo Hyperborea ?

Během dovolené na Bimini jsem prožila velmi intenzivní regresní vzpomínky na svůj život v Atlantidě. Působila jsem tam poměrně dlouho jako

vědecká pracovnice. V našich pověstech a bájích se neustále opakovaly zmínky

o jediném prakontinentu, jakémsi gigantickém ostrově v obrovském oceánu. Ochlazování planety způsobilo jeho štěpení. Jednotlivé části původní pevniny se od sebe začaly vzdalovat. Tento proces nebyl dodnes ukončen.

Geologové vědí, že například Evropa a Severní Amerika se stále od sebe vzdalují. Meteorologové hovoří o radikálních změnách na zeměkouli, vyvolaných ekologickou nezodpovědností lidí. Připomenu jenom ozonovou díru a skleníkový efekt v atmosféře. Léto 1988 bylo dosud nejteplejší,

pokud vezmeme v úvahu průměrné teplotní hodnoty za posledních sto padesát let.

Ledovce tají, ledu na pólech ubývá a mořská hladina stoupá. Nyní

narozené děti zažijí zánik Hamburku, Brém, Londýna a New Yorku. Všechny ty metropole budou prostě a jednoduše zaplaveny. Nic není navždy,

všude vládne změna, nemám-li rovnou říct: Vše plyne.

Vaše tvrzení znějí poučeně, téměř moudře. Jste vůbec ještě z tohoto světa, Susanne?

Ale jistě. Jsem však nesmazatelně ovlivněna zkušenostmi, k nimž jsem

dospěla nejen během nynějšího života. Až zázračně živé jsou mé vzpomínky na Atlantidu a každý den poznávám nové souvislosti našeho dnešního světa s atlantskými strukturami.

Mohla byste ještě uvést některé z těch souvislostí?

Předpokládejte, prosím, že neznám Atlantidu jenom z oněch několika

staletí, která jsem tam sama strávila. Ve svém vědomí mám skoro mystickým způsobem uložené celé dějiny Atlantidy.

Byly napsány v

nadčasovém prostoru a mohu je kdykoli vyvolat. Víím, že to zní fantasticky, ale je to

tak. Snad jste už slyšel o tom, čemu Asiaté říkají „kronika

Akaša“. Tvrdí, že Země je obdařena pamětí, do níž všichni živí tvorové neustále ukládají informace, a ty lze kdykoli vyvolat.

C. G. Jung zase mluví o

kolektivním nevědomí, 58

s nímž jsme údajně spojeni. A Sheldrake to nazývá morfogenetická pole. Všechno to jsou pojmy pro jeden a tentýž jev. Nevím přesně, jak to funguje;

vím jenom, že to tu je. Podobně jako můžete

vyvolat informace z počítače, dají se jistým druhem meditace zjistit podrobnosti

z Atlantidy. Mějte však, prosím, stále na paměti,

že Atlantis podle naší chronologie existovala sto tisíc let. Uvážíte-

li, kolik živých bytostí se za uvedený časový úsek dostávalo do stále nových společenských struktur, nezbyvá vlastně nic jiného,

než vyvolávat jednotlivé krátké scény z atlantského každodenního života, nebo sledovat velké dějinné linie a mezníky.

Jestli jsem vás správně pochopil, můžeme to přirovnat k filmovému kotouči.

Promítačku lze kdykoli zastavit a v klidu se podívat na určitou

scénu. Zároveň však znáte obsah celého filmu...

To je hezké srovnání. Jednotlivé filmové scény si však nemohu na kotouči vybírat.

Do určité míry zastavím projekci a spokojím se s tím, co se mi právě nabízí.

Ale i to je nepochybně velký úspěch.

Takže, Susanne, převyprávíte mi obsah filmu ?

To je stejně tak těžké, jako kdybych vám měla vyprávět obsah bible. Dějiny Atlantidy jsou tvořeny mnoha jednotlivými, avšak vzájemně

prostoupenými sekvencemi. Jedna událost bezprostředně vychází z jiné - jako v dějinách lidstva posledních dvou tisíc let. Zaznamenali jsme porážky i fantastické úspěchy, omyly i nepopsatelně nádherné události. Je vlastně nepřípustné popsat evoluci tak fantastického kontinentu jako Atlantida několika větami. Přesto se o to pokuste.

Na vaše riziko. Idea Atlantidy pochází z vesmíru. Duch stvořil hmotu. Hmota se zhušťovala a stále více vypuzovala lehkost a vzdušnost. Od někdejší zahrady Eden, už vylíčeného prakontinentu, se odštěpily Lemurie,

Hyperborea a Atlantis. Život v tomto světě byl za raného období jiný než dnes.

Bylo to dáno tehdejšími přírodními zákony, například menší zemskou přitažlivostí.

Vyplývalo

to také z klimatických podmínek, ale především ze základního

duchovního postoje. Společenská struktura se měnila s tím, jak se neustále zpevňovala konstituce lidského těla.

Zásluhou osifikované lebky se

stal jedinec mnohem tvrdším. Vytvořilo se

osobnostní Já. Starobylé znalosti

o různých tajemstvích přírody byly zneužity k stabilizování vlastní moci.

Poslední století Atlantidy se po-59

dobala posledním třem tisíciletím našich novějších dějin. Tak jako z původně pasteveckých národů povstaly funkčně plnohodnotné městské státy a nakonec celé impérium, jako třeba Římská říše, proběhly obdobné procesy i v Atlantidě. Etablovaly se panovnické systémy, byly vedeny války a kdysi humánní technologie se používala k zabíjení. Krystaly, toto zmrzlé světlo, se staly nástroji zániku. Přírodní zásoby surovin byly vyčerpány a vědecký růst nebyl ničím omezený. Tak

se dostáváme k bodu, kdy můžeme poslední epochu Atlantidy směle srovnat s dneškem. Je to epocha zániku.

Zrodily se nyní znovu tehdy jednající hlavní postavy tohoto eposu o zániku, aby svou úlohu z minulosti tentokrát zvládly lépe?

Nebo je to jénom krásná pohádka?

Myslím, že nikoli. Existuje příliš mnoho indicií na Atlantidu od nepřeberného množství nejrůznějších osob, které se neznají, ale neviditelným svazkem atlantské inkarnace jsou duchovním způsobem spojeny.

Co je to za lidi?

Jsou to lidé, kteří se narodili v období let 1939 až 1951, mají krevní skupinu 0 a jejich činnost se soustředí především na sdělo-vací prostředky, vědu a politiku. Najdete je v „Amnesty International“, „Greenpeace“, ve stranách zelených a bezmála ve všech mírových organizacích. Svou intenzivní angažovaností za lidštější svět se mnozí z nich - nepochybně podvědomě - pokoušejí napravit vlastní chyby z atlantské existence.

Karmický zákon zní totiž velmi prostě a jednoduše: Pokus se o to znovu!

60

Galaktická mise

Susanne a její původ z Plejád

Susanne, máme k dispozici velmi mnoho různých tvrzení o Atlantidě a stejně se odlišují i zprávy o jejím zániku. Jak to bylo ve skutečnosti?

Já to také přesně nevím. Nedochovala se o tom žádná učebnice dějepisu. Jednou jsem zažila vidění, že ve slavné knihovně v Ale-xandrii bylo

uloženo několik set písemných svitků o atlantské kultuře. Sepsali je egyptští kněží jako přímí potomci Atlantidanů. Při obrovském požáru byly

všechny záznamy zničeny. Jenom útržkovitě vím něco o mohutné přílivové

vlně, která pohřbila celý kontinent.

Konkrétního původce katastrofy

neznám. Myslím však, že fyzický zánik

Atlantidy není tak důležitý jako fyzické

zničení světa, jenž povstal zásluhou

pozvolné změny vědomí. Zvlášt'

citliví Atlantidané to rozpoznali velmi brzy.

Svědčí o tom četné emigrační vlny. Naši

rudí bratři a sestry, Toltékové, se usídlili

v pozdější Americe.

Semité odešli do Přední Asie a někdejší

stále ještě modří Hyperborejci do Indie.

Dodnes se tamější bohové jako Siva

a Krišna zobrazují jako

bytosti s modrou barvou kůže. Žlutí Turánci se odebrali do střední Asie a duchovní vůdci se vydali do Gobi, což tehdy ještě nebyla poušť. Tito

„stařešinové“ tam údajně založili posvátná centra mystérií Samballah a Agarthu.

Využívali při tom technické vymoženosti z Atlantidy - vytvořili

rozsáhlé systémy podzemních jeskyň, aby přežili v nehostinném prostředí. Někteří přátelé mě věrohodně ujišťují, že Agartha a Samballah existují

dodnes a slouží jako útočiště opravdových mistrů této planety, kteří také za ni nesou odpovědnost.

Sledujeme-li aktuální dění na Zemi, chovali by se v takovém případě mimořádně zdrženlivě. Mistři by přece měli být i strážci.

To je stejná výčitka, jež byla na jejich adresu vznášena i dříve.

Oni i všichni další emigranti do jisté míry uprchli před svou zodpovědností. Mohli zastavit blížící se neštěstí. Tím zatížili vlastní kar-mu. To je další důvod k zopakování celé „probrané látky“.

61

Susanne, jste přesvědčena o tom, že jste žila v rané Atlantidě.

Byla jste tehdy už skutečně člověkem?

Ano, byli jsme lidé, ačkoli jsme ještě nevypadali jako dnes. Byli jsme velmi vysocí, nesmírně štíhlí, hebcí a neměli jsme pevnou kostru. Byli jsme obři.

***Byli jsme nadáni dnes už
nepředstavitelnými***

vlohami a stali jsme se - jestli se na to správně dívám - také předlohami pro staré ságy. Olympští bohové skutečně existovali, nevymysleli si je dějepisci.

Jak se dostalo na svět vědomí? Jak vznikli Lemuřané a Atlantid'ané a jak je máme posuzovat jako své předky?

Život na naši planetu přišel a dodnes přichází z vesmíru. V aste-roidech a meteoritech se k nám dostávají jednoduché buněčné struktury a mikroby, jež se za příznivých podmínek rozvíjejí a začleňují do evolučního řetězce. Mutacemi pak vznikají pro Zemi příznačné a také jedinečné formy života. Raně historičtí rozumem obdaření Atlantidané a Lemuřané zaseli sémě pozdějšího lidského pokolení. Adam a Eva skutečně existovali. Vznikli na základě genetické manipulace

galaktické formy existence, jež s sebou přinesla vlastní duchovní představy.

Vaše tvrzení opět vyznívají jako neuvěřitelná science-fiction.

Jak jste se k nim vlastně dostala ?

Vlastními vizemi. Do jisté míry také regresní hypnózou.

Hrají v tomto ohledu nějakou úlohu vaše prožitky na Bimini?

Američtí a britští archeologové před několika lety objevili v ka-ribské oblasti velké chrámové komplexy, z nichž některé je možné vidět pouhý metr

pod mořskou hladinou. Před Bimini se rozkládá obrovský chrám, jenž se svým

obrysem naprosto přesně podobá bájemi opředenému

Šalamounovu chrámu v Jeruzalémě.

Američan David Zink vzal vážně tvrzení jasnovidce Edgara Cayceho, který roku 1940 předpověděl vynoření

západní části Atlantidy před Bimini. V létě 1968 skutečně spatřili dva piloti z letadla severně od ostrova Andros zbytky stěn, od té doby zvané

„Chrám“. Objevené architektonické

komplexy už byly mezitím přesně změřeny

a máme k dispozici i kvalitní fotografie

struktur stěn, bran a budov.

Jak vás napadlo cestovat zrovna na Bimini? Tyhle ostrovy přece nejsou turisticky příliš atraktivní. Několik let se mi stále opakovaly sny, v nichž jsem se angažovala v jakési vzdálené době a pro mne naprosto neskutečném prostředí. Dokázala jsem se vznášet, přivést rostliny k rozkvětu a žila jsem v absolutní harmonii. Když jsem potom za bdělého stavu viděla scenérii Karibské oblasti, byla jsem příjemně dojata. Později jsem pomocí virgule nad mapou světa přesně lokalizovala místo mé touhy. Byly to právě Bimini. Přibližně

v tutéž dobu se mi dostala do rukou kniha
o záhadách

Atlantidy od Berlitze. Byla jsem
fascinována. Přečetla jsem si také tvrzení
Cayceho o životě na tomto kontinentě. Ve
stavu vytržení psal podrobné

informace o lékařství,

psychologii a právním systému, tvrdil, že
člověk žije na zemi už deset milionů let,
a zmiňoval se o třech velkých a přesně
datovaných

atlantských katastrofách. Nakonec navrhl
scénář katastrof, v němž se hovořilo o boji
„synů zákona z One“ proti „synům
Belialovým“, tedy o střetu

„Synů světla“ a „Synů tmy“. Docházelo i k sexuálním výstřelkům a lidským obětem. Musím však zároveň připomenout, že z vlastní zkušenosti žádné takové obrazy neznám.

Vaše tužby se tedy soustředily výhradně na Bimini. Tvrdí se ale, že i další ostrovy jsou zbytky bájně Atlantidy...

Máte pravdu. Jednou jsem byla s rodiči na ostrově Gran Canaria. Ačkoli zde převládá turistický ruch, přesto na mě ostrov dýchl pozoruhodnou

přitažlivostí. Při výletu jsem narazila na vchod do jeskyně, která podle všeho směřovala velmi hluboko do nitra hory.

V noci se mi zdálo o podzemních městech,
obydlených národem se světlou pletí.

Později jsem se dočetla, že původními
obyvateli Kanárských

ostrovů byli Guančové, kteří přežili

katastrofu v podobě rozsáhlé povodně. Žili
v okrouhlých podzemních domech

a podobali se kromaňonskému

člověku, jehož nalezené kosti se da-tují do
doby před 35 000 lety. Jeho výtvarná

zobrazení najdeme ve Španělsku ve
Valltortské rokli. Tamější

kresby jsou prokazatelně starší než
dvanáct tisíc let.

Je možné si v současnosti prohlédnout ono podzemní město na ostrově Gran Canaria ?

Ne, Španělé ho při obsazení ostrova v patnáctém století zničili.

V pověstech obyvatel Kanárských ostrovů se však hovoří o deseti králích, kteří přežili velkou katastrofu. Vládli podle příkázání boha Poseidona,

podle 'zákonů vytesaných na sloupu z „horské železné rudy“. Takový materiál dnes neznáme. Zmíněný sloup údajně stál v chrámu boha Poseidona

uprostřed ostrova. Říká se také, že 63

Guančové mumifikovali své mrtvé - přesně jako Egypťané. A na ostrovech Hierro a La

Palma bylo objeveno dosud neidentifikované klínové

písmo, podobající se staroegyptským hieroglyfům.

Záhady nad záhady. Susanne, máte k dispozici nějaké indicie o tom, že by naše klasická archeologie mohla v nejbližší době najít nesporné

důkazy o existenci Atlantidy ?

Nevím. Někdy jsem ve snech viděla, jak se z moře vynořují šedá a zabahněná města.

Byly to spíše děsivé a bezútěšné obrazy.

Nevěřím, že se v budoucnosti stanou skutečností. Já podobné nesporné důkazy

nepotřebuji. I kdyby existovaly, nevypovídaly by nic o rané pozemské kultuře. Označili bychom je prostě a jednoduše za incké, aztécké nebo mayské artefakty. Atlantis je jako ideová struktura a jako duchovní protiklad naší doby mnohem důležitější.

Přejdeme nyní k tématu, které mi z vašich vidění a snů připadá nejdůležitější - původ Atlantidhnů z Plejád.

Nejprve bych měla vysvětlit, čím vlastně jsou Plejády z astronomického hlediska. Najdeme je v souhvězdí Býka ve vzdálenosti čtyři sta světelných let

od Země. Sedm z těchto hvězd můžeme za obzvlášť příznivých podmínek pozorovat pouhým okem, zbývajících

asi tři sta hvězd dokážeme objevit pouze prostřednictvím radioteleskopů a na

fotografických deskách. Vědci hovoří o

„hvěz-dokupě“. Její

jméno pochází z řecké mytologie, podle níž to byly dcery Titána Atlanta - zde máte

přímou souvislost s názvem kontinentu

Atlantis - aOkeanovny

Pléiony a jmenovaly se Máia, Steropé,

Táygeté, Alkyoné, Kelainó, Elektra

a Meropé. Plejády známe rovněž jako

„sedmihvězdí“ a číslo sedm mělo

odedávna magický význam. V Polynésii se toto souhvězdí nazývá „Sedm malých nebeských očí“.

Měli bychom být přesní a uvést, že tyto hvězdy jsou samozřejmě obrovská slunce, která jsou možná obklopena planetami.

Vzhledem k

nesmírným mezihvězdným vzdálenostem můžeme planety za-tím jenom

předpokládat. Nevyznačují se totiž vlastním zářením a nelze je tudíž z

pozemského stanoviště objevit. Při značném

- Pravopis názvů hvězd byl převzat z knihy V. Zamarovský: Bohové a hrdinové

antických bájí, Mladá fronta, Praha 1982, s. 372, kde se ovšem

Plejády mylně připisují souhvězdí Štíra - pozn. překl.

64

množství předpokládaných planet budou jistě na některé z nich vhodné ekologické podmínky pro existenci organického života.

To je přesně ono. Plejády jsou něco jako oáza života a plodnosti v jinak prázdném a temném vesmíru. Všechny sluneční systémy se svými

planetárními prstenci v okruhu sto dvaceti světelných let kolem Plejád zůstaly bez života. Pouze slunce v rámci Plejád vytvořila předpoklad pro

vznik natolik rozmanitých duchovních a organických procesů, že si je snad ani nedokážeme představit. Obyvatelé Plejád nejsou mimozemšťané, jak je známe z kina. Vůbec se nepodobají lidem, protože nemají fyzicky pevnou vnější postavu.

Jsou ztělesněným duchovnem a mění se v závislosti na svém duchovním růstu.

Jestliže některý z Plejádanů dosáhl vysokého stupně vědomí, stává

se pro ostatní duchovním učitelem.

Zmíněným jemným a ohleduplným

průběhem evoluce se celá rozsáhlá oblast

Plejád přeměnila v jednotnou

psychickou strukturu se silným frekvenčním polem, jež se začalo šířit do vesmíru a nakonec dosáhlo i planety Země.

Domníváte se tedy, že tehdejší pozemšťané do určité míry těžili

Z inteligenčního podnětu z Plejád?

Rozšiřování vědomí nemá bezpodmínečně co činit s inteligencí.

Přesto to bylo tak, jak jste řekl. Tato do značné míry zduchovnělá kultura přirozeně narazila na Zemi - zvláště s ohledem na svůj stav - na poměrně

primitivní podmínky. Obyvatelé Plejád měli as-trální těla, dorozumívali se telepaticky

a intenzivní duchovní energií dokázali formovat a ovlivňovat

hmotu. Změnili krajinný ráz, vybudovali města a do určité míry pomohli původnímu obyvatelstvu, aby poznalo vlastní životní poslání.

Existují nějaké údaje o vzhledu zmíněných pra-lidí?

Byly to humanoidní bytosti, žádné opice. Nešlo o předky pozdějších neandertálců nebo legendárního pekingského člověka. Nemají nic společného s primitivy, které známe z muzeí. Tito tvorové vznikli do jisté míry z biologických

struktur, jež se dostaly na Zemi v zmrzlém stavu v kometách a

meteoritech. I oni byli kosmickými dětmi.

Došlo k asimilaci mezi oněmi původními obyvateli a návštěvníky

z Plejád, tedy k milostným aférám mezi bohy a dcerami pozemšťanů?

Bylo to tak. Vycházejme z toho, že - jak známo - staré báje 65

a mýty obsahují pravdivé jádro. Platí to i o mytologických příbězích

Řeků, Římanů a Germánů, v nichž se to doslova hemží podobnými avantýrami mezi nebeskými syny a krásnými pozemšťankami. Jejich původ

je nutné hledat v osídlení raných kontinentů.

Plejádánépak někdy Zemi zase opustili?

Ano, ale zanechali tu samozřejmě základ své existence. My všichni jsme potomky těchto galaktických dobrodruhů.

Z astronomického hlediska je

jistě správné, že jenom v naší galaxii se vyskytují miliony planetárních systémů

s obdobně příznivými životními

podmínkami jako v našem slunečním

systemu a přímo na naší planetě. I my se

jednoho dne staneme galaktickými učiteli,

až dosáhneme odpovídající úrovně

vědomí. Raní Atlantidané

byli as-trální bytosti s výrazně vyvinutou duchovní strukturou a spojovalo je jediné univerzální vědomí. Z něho se vytvořily hmotné formy, zrodilo se osobnostní Já a tudíž lidská individualita. K průběhu vesmírné evoluce však neodmyslitelně patří skutečnost, že se z jednoty vyvíjí rozmanitost.

Uvedený proces skončí populační explozí na Zemi. Existují už některé náznaky, že se od mnohotvárnosti vyvíjíme zpět k jednotě.

Duchovní učitelé hovoří o expanzních a kontrakčních cyklech, jež musí určitá forma života prodělat na cestě k dokonalosti. Tím vzniká takříkajíc

finální produkt, který se navenek sice mění málo, ale zato dosáhl vyšší úrovně vědomí.

Je to přesně tak. Uvedený popis neplatí pouze pro vývoj planetární rasy, ale pro každého z nás. Máme-li nyní na Zemi pět miliard lidí, existuje

zároveň pět miliard různých úrovní vědomí.

Pokud vyjdeme z toho, že každý motýl se vyznačuje motýlím, slon sloním a rostlina rostlinným vědomím,

pak je to všechno ještě složitější.

Avšak naši vědci, převážně mladí nositelé Nobelovy ceny za biologii a fyziku, dávno poznali, že v tomto ohledu pokrývá planetu síí globálního

vědomí, v níž jsou všechny zmíněné struktury vědomí spojeny.

Susanne, před chvílí jste citovala amerického kolegu, archeologa profesora Davida Zinká, jenž svými „expedicemi Poseidia“ pomohl vyřešit záhadu Bimini a systematicky prozkoumal zbytky chrámu na mořském dně. Navíc požádal při svých bádáních o pomoc mediálně nadané americké studenty, aby mohl stanovit původ a určení zkoumaných architektonických komplexů. Několik mla-

dých žen nezávisle na sobě hovořilo o Plejádách jako zdroji záhadných kultovních míst. Carol Huffsticklerová k tomu poznamenala: „Plejády byly východiskem všeobjímající lásky, rozšiřující se do vesmíru.

Plejády si musíme představovat jako zářící světelné bytosti, posly dobré vůle, kteří lidstvu pomohli v obtížných vývojových fázích, ačkoli nás občas navštěvovali i tvorové z jiných oblastí Mléčné dráhy.“ To by byla další indicie nanejvýš mnohotvárného ovlivňování pozemského života.

Ačkoli to mnozí vědci odmítají jako nepodložený dohad, můžeme

vycházet z toho, že život se na Zemi nevyvíjel odděleně od jakéhokoli druhu vesmírného sousedství a vlivu. Až se nám jednoho dne podán

překonat kosmickými loděmi mezihvězdné vzdálenosti a doletět na planety

s ekosférou, nestačíme se divit, jak známé nám budou připadat mnohé

formy života. V současnosti přece mezi námi žijí lidé, schopní opustit své tělo a podnikat takzvané astrální cesty. Bez problémů při nich dosahují

cizích planet, ale domnívají se, že pobývali na Zemi, protože všechno bylo krásně

pozemské. Domnívám se, že dosáhneme takového evolučního

bodu, kdy už k výletům do kosmu nebudeme muset konstruovat žádné kosmické lodě. Využijeme podobnou metodu, jakou ovládali i

Plejácfané - duchovní transformace.

Při shromažďování materiálu k této knize jsem slyšel mnoho fantastických příběhů. Teorie o Plejádách je rozhodně nejfantastičtější.

Jsem nucena znovu zdůraznit, že nejde o teorii. Je to obsah vizí, jež jsem prožila jak na Bimini, tak i během svých regresních hypnóz. Sicilský

dějepisec Diodoros pokládal Plejády za tvrz bohů a hrdinů, kteří se stali prvními předky většiny lidské rasy. Starořecké chrámy jsou konstruovány tak, že svou orientací vystihují východ a západ Plejád. Historik Haliburton už roku 1881 citoval báje starých Sumerů a Féničanů, pro něž hvězda Alkyoné byla středobodem vesmíru. Zároveň dokonce hovořili o „pravlasti lidské rasy a příbytku bohů“. V Řecku existoval osmiletý cyklus, určovaný výskytem Plejád, které se stávaly podnětem pravidelných slavností¹ ve věštírnách v Delfách, Thébách a na

Krétě. Apollon nebyl bůh slunce, jak se později předpokládalo, nýbrž božský syn Plejád, jemuž byl zasvěcen „sedmý den“. Dodnes je pro nás neděle dnem klidu. I zde tedy vystupuje sedmička jako magické 67 číslo, jako poukaz na „sedmihvězdi“. Mohla bych vám uvést podobné souvislosti z jiných pověstí a bájí, například z Popol Vuhu, posvátného mayského mýtu o stvoření světa. Podle něho se čtyři sta vyčerpaných božských synů vrátilo na Plejády, když splnili svou úlohu na Zemi. Odkazy na

Plejády nacházíme v nadrozmer-ných kresbách na náhorní rovině v peruánské Nazce a téměř ve všech evropských megalitických komplexech.

Jihoafričtí Hotentoti zahajují nejvýznamnější slavnost k počtě svého boha, když se Plejády objeví na nočním obzoru. Nezapomínejme rovněž na tajuplné obří kamenné postavy na Velikonočním ostrově - všechny hledí směrem k Plejádám.

Jste dobře informována. Mohu předpokládat, že Atlantis a vaše možná inkarnace vám tam před dávnou dobou beze zbytku vyplňovaly dny a

noci?

To ne, ale přesto neexistuje nic krásnějšího než být přesvědčen o věčné, a tudíž nadčasové existenci.

68

Tajemství krystalů

Dr. Frank Alpera jeho vesmírné spojení

Málokdy jsem poznal člověka, s nímž by se lépe navazoval kontakt, než právě s tímhle dr. Frankem Alperem z Arizony. Byly to ony nedbale

americké způsoby, které k němu

vzbuzovaly sympatie, nebo skutečnost, že

už byl nade vše poněkud povýšený

a občas pobýval někde mezi Alfou

Centauri a Velkým Magellanovým mračnem? „Hodný židovský chlapec“, jak se sám označil, prošel dlouhou cestu od Savla k Pavlovi, pokud taková cesta v ezoterice vůbec existuje. Jako úspěšný obchodník v New Yorku jednoho dne zpozoroval, že stres, věčný spěch a tučné bankovní konto nejsou smyslem života. Frank se uchýlil do mírumilovné atmosféry Arizony a začal meditovat.

„Po řadě zasvěcení jsem roku 1975 dosáhl stavu vědomí, jenž mi umožnil stálý přístup k vyššímu Já - k duši, jež se nazývá Adamis,“ vyprávěl dr.

Alper.

S pomocí „Adamise“ získal během celé řady seancí prostřednictvím channellingu fascinující informace o zaniklé ostrovní říši jménem Atlantis a o tehdejších znalostech krystalů.

„Channelling“

je stručné označení určitého druhu duchovního pohroužení, během něhož „bytosti z vyšších sfér“ údajně hovoří ústy pozemšťanů. Podrobněji jsem se této metodě věnoval ve své knize „Poselství z jiných dimenzí“. Po celém světě existuje mnoho mediálně obdařených jedinců. Jejich nejlepší

představitelé se sešli v létě 1988
v hornobavorské Murnavě na první
konferenci, nazvané „Spojení s vesmírem“.
V rozhovoru, který mi tam poskytl dr. Frank
Alper, šlo především o ony tajuplné
krystaly, o nichž vyprávějí četná média
zaměřená
na Atlantidu.

Drahokamy a krystaly nejsou jenom
vyhledávané meditační ob-jekty, ale
používají se také k léčení a zklidnění
psychického stavu.

„Kristall-Healing-Center“ v Ovelgonne-Striickhausenu pravidelně 69

pořádá skupinové meditace s krystaly a „Institut für Ayur-Veda-Edelsteintherapie. V.“ v Neustetten-Remmingsheimu učí prostřednictvím terapie s použitím drahokamů léčebnému využití těchto nerostů, jež jsou pokládány za „dar vesmíru lidstvu“.

„Objevují se v životě člověka znenadání a v nejrůznějších obdobích. Někdy se opět záhadně ztrácejí, aby pomohly při duchovním vývoji zase někomu jinému,“ tvrdí odborníci na krystaly.

Křemenné krystaly, které se používají i při výrobě počítačů, údajně dokáží ukládat informace i city. Krystal do určité míry programuje myšlenkové

struktury meditujícího člověka, jež mohou být kdykoli vyvolány, je-li toho zapotřebí.

Některé krystaly odrážejí strukturu hvězdných systémů a galaxií

- a tím i filozofii, že existují světy ve světech a akt stvoření je nekonečný a nepochopitelný.

Každý krystal je nezaměnitelný. Podobá se tak individuálnímu životu, který je v každé jednotlivé struktuře - ať už v podobě člověka, zvířete, rostliny

nebo nerostu - jedinečný a nezničitelný.

Krystaly symbolizují univerzální vývoj

i jinak: Rostou v nitru světa,

v nepředstavitelném množství se zvyšuje

jejich hustota a hmotnost a rozvíjejí se

k vrcholu, jenž nikde nekončí.

Obzvláště šest ploch křišťálu znázorňuje

šest lidských chaker.

Vrchol tvoří lebeční chakra, bod, jímž je

každá bytost spojena s nekonečnem.

Alper tvrdí, že každý člověk se může sám

stát krystalem tím, že rozšíří své vědomí

a uvolní zablokovanou energii. Během

uvedeného procesu se

stává „kanálem, jímž proudí univerzální životní energie“.

V mediálně získaných poselstvích, zveřejněných pod názvem

„Energie krystalů“, varuje léčitelka Christa Faye Burka před zneužitím

krystalů, které prý vedlo v Atlantidě ke kontinentální katastrofě.

„Ačkoli energii krystalů nemůžeme vidět a nezřídka ani cítit, jde přesto o sílu, která na mnoha rovinách způsobuje poruchy, defekty a nevyrovnanost,

pokud ji senzitivní lidé, kteří si jsou kvality této energie vědomi, nepoužívají s nejvyšší možnou opatrností,“

tvrdí Christa Faye Burka.

Při správném používání však krystaly vyvolávají léčivé procesy v duševní i fyzické oblasti, protože navozují původně narušenou harmonii a ruší niterné překážky.

70

Christa Faye Burka: „Ve vesmíru existuje bod, jenž je původem energie krystalů. Nejde o místo ve fyzickém slova smyslu, nýbrž spíše o energetickou lokalitu. Odsud se zmíněná energie manifestuje na Zemi v podobě krystalů.“

Pokud se krystaly přechovávají v ložnici, dopomáhají k obzvlášť působivým snům. V pracovně přispívají k soustředění a inspiraci. „Krystal funguje obdobně jako lidský mozek,“ upozorňuje paní Faye Burka. „Oba přijímají z vesmíru impulzy. Krystal ani mozek však není schopen fungovat samostatně.“

Dr. Alpere, napsal jste třísvazkové dílo s názvem „Exporing Atlantis“. Tvrdíte, že vaším prostřednictvím promlouvá bytost „Adamis“ a sděluje vám důležité informace o tomto ostrovním kontinentě. Proč dnes mluví tolik lidí o Atlantidě?

Nacházíme se v přechodném období od epochy Ryb do dvouti-sícileté epochy „Vodnáře“. Právě to byla epocha, v níž se rozvíjela Atlantis. Duše mnohých z nás se ztělesnily v Atlantidě a nyní se znovuzrodily, aby splnily tehdy nedokončený úkol. Před asi sedmi sty tisíci lety existovala v jiném slunečním systému planeta s názvem „Atlantis“. Obývali ji tvorové s vysoce rozvinutým vědo-mím. Byli téměř průhlední. Zmíněná planeta během své existence ztratila mnoho energie i ekosféry, čímž se stala pro pobyt svých obyvatel nepoužitelnou. Proto se

rozhlíželi po planetě, kde by se mohli inkarnovat a dále pracovat na vývoji kosmické ideje. Hledali poměrně mladou planetu s obdobnými frekvenčními poli. Tak se dostali na Zemi. Pojmenovali naši planetu „Alta“, to znamená „Osvícená“, a začali pracovat. Země byla zralá pro tuto cizí energii, připravená pro zemědělské kultury a technický rozvoj. Je dnes možné geograficky stanovit, kde se Atlantis rozkládala?

Podle bájí sahal tento kontinent od východního pobřeží dnešních

Spojených států amerických až do Evropy, pravděpodobně do egejské oblasti. Proto mají pravdu všichni, kteří tvrdí, že rozpoznali fragmenty

Atlantidy na ostrově Santorin, v Helgolandu, na ostrovech Bimini a na Kanárských ostrovech. Mapa světa v onom raném období vypadala úplně

jinak. Atlantis měla ještě své kontinentální dvojče, zvané Lemurie; ta se rozkládala od jižní Kalifornie západně až do Asie a na jihu sahala k

Novému Zélandu. Ha-vajské ostrovy jsou pokládány za nejvyšší vrchol tohoto potopeného

kontinentu. Všechno, co se tehdy odehrálo v Atlantidě, se dnes 71

opakuje v naší civilizaci. Vedli jsme války a pokoušeli se experimentovat se zvířecím i lidským životem. Atlantis nebyla utopie ani pozemský ráj.

Dopouštěli jsme se chyb. Mnozí z nás dobře vědí, že svého času žili v Atlantidě.

Náš současný učební program spočívá v tom, abychom zabránili tehdejší chybám a přispěli k sjednocení světa.

Jsou všichni dnešní lidé někdejší
Atlantidaňané?

Při svých seancích jsem obdržel informaci,
že se celkově 144000

duší - takzvaných „stařešinů z Atlantidy“ -
reinkarovalo k nastávajícímu

přelomu tisíciletí. I někteří čtenáři vaší
knihy mají za sebou uvedenou minulost.

Právě jim je určeno mé poselství. Atlantis
povstala z

nekonečných vodstev, ale jako důkaz
nepotřebujeme kontinent zaplavený

bahnem a zničené chrámy, nýbrž kosmické
vědomí, že naši planetu i život

pevně objímá vesmírná láska. Naučíme

se, že energie se nepohybuje tak rychle jako světlo, nýbrž že je ovlivňována našimi myšlenkami. Uvědomíme-li si své jedinečné postavení v

kosmu, rozpoznáme-li Zemi jako živoucí bytost a spojíme-li se s veškerými formami života kolem nás, vytvoříme jednotu s bratry a sestrami nejen na

Zemi, ale ve všech galaxiích tohoto vesmíru. Už nebudou existovat války ani hlad, protože se naučíme tvořit svými myšlenkami hmotu.

Jakou úlohu jste vy sám hrál v Atlantidě a jak posuzujete nyní svou pozici?

Měl jsem v Atlantidě co činit s hmotou, mocí. Proto jsem se i v současném životě stal poměrně úspěšným obchodníkem v New Yorku. Potom jsem pochopil, že příliš vnější život má za důsledek vnitřní nespokojenost. Hodně jsem četl o metafyzice. Uchýlil jsem se do opuštěné arizonské oblasti.

Tam jsem pochopil své poslání.

Naučil jsem se poznávat lidi, kým ve skutečnosti jsou. Na této planetě jsme Boží sémě. Musíme se starat o to, aby naše děti vyrůstaly jako

duchovně plnohodnotní lidé, aby už od malička chápaly, jaký význam mají pro

svět a život. Mnozí lidé se to nikdy nedovědí

a musí si v pozdějším životě prostě a jednoduše znovu zopakovat školní docházku. Proto bychom měli své poznatky co nej-rychleji předávat dál.

Z Atlantidy se dochovaly věci, které nám při tom pomáhají a osvětlují temné zákruty naší mysli. Jsou to krystaly.

V souvislosti s Atlantidou se samozřejmě neustále mluví o krys-72

talech. Byla vydána už celá řada knih o tajemství krystalů a v seminářích se přednáší o tom, jak je možné jimi léčit.

Jaký význam měly tyto

kameny v Atlantidě?

Krystaly jsou zázračné hračky. Já jim říkám „skály novověku“.

Potřebuji trochu času, abych vám vylíčil, jak se kdysi v Atlantidě krystaly používaly.

Před osmi sty tisíci lety došlo k první vesmírné katastrofě. Na naši

planetu narazila kometa a raní Atlantidané,

kteří přežili zásadní planetární změny, byli nuceni uchýlit se do podzemí. Byli to

skuteční mistři

podzemních staveb a pod mořským

dnem instalovali své krystaly. Některé

z nich byly nesmírně velké a nazývaly se

ohnivé krystaly. Jsou asi šest metrů vysoké a mají průměr

1,80 metru. Byly instalovány

v trojúhelníkovitém uspořádání a spojeny měděnými dráty, jež odváděly jejich energii.

V budoucnosti budeme konstruovat podobné systémy, abychom pro lidskou společnost využili tuto mocnou ekologickou energii.

Důvod, proč jsme dosud nenarazili na uvedenou formu energie, je jednoduchý.

Taková nesmírná energie může být pochopitelně zneužita i pro

válečné účely - jako například jaderná síla. Až nastane doba, kdy lidé nebudou zdůrazňovat, že jsou katolíci, protestanti, židé, belosi nebo černoši, ale pocítí vzájemnou sounáležitost jako děti vesmíru, objevíme energii ohnivých krystalů. A ta doba opravdu přijde.

Krystaly jsou z fyzikálního hlediska takzvaná pevná tělesa, jejichž stavební kameny - tedy atomy, molekuly a iony - jsou uspořádány do takzvané prostorové krystalové mřížky.

Jak vznikly krystaly v Atlantidě?

V Atlantidě byly krystaly produkovány ryzí silou myšlenek.

Vytvářely nepředstavitelně krásné barvy a tvary. Atlantidané je využívali k léčbě tělesných orgánů a k navozování psychické rovnováhy. Krystaly se uplatnily i při učení, protože do nich bylo možné ukládat poznatky. Obyvatelé Atlantidy jimi dokázali navazovat kontakt s inteligentním vesmírem.

Avšak proč se krystaly znovu objevují v našem současném vědomí? Protože jsme znovu stanuli na stupni evolučního vývoje, kdy jsme schopni využívat těchto poznatků, jež jsme měli vlastně vždy a nepřetržitě k dispozici. Existují lidé, kteří si ani dnes nedokáží zjednat přístup k magii krystalů,

protože v atlantském období jejich moc zneužili. Všichni naši čtenáři by si nyní měli intuitivně ověřit svůj vztah ke krysta-73 lům. Představte si prostě tvar krystalu a nechte na sebe působit první dojem, který pocítíte. Obsahuje totiž správnou odpověď.

Co má případný dřívější život v Atlantidě společného s naší současnou existencí?

Dřívější činy a jejich důsledky tu nejsou proto, abychom je v nynějším životě obcházel. Musíme se jim postavit tváří v tvář a poučit se ze zkušeností,

abychom se mohli vyléčit. Má-li někdo pocit, že zneužil účinky krystalů, měl by se dnes - i přes případný vnitřní odpor - krystaly zaobírat, aby je mohl použít k léčebným účelům. Bůh si nikdy nepřeje trestat některé své dítě. Máme se učit a být vyléčeni. To bychom měli mít stále na paměti. Smysl života spočívá v pociťování radosti. Už jste se dnes na někoho usmáli, řekli mu něco hezkého, věnovali mu malý dárek nebo poslali po-zdrav k narozeninám? Kromě toho bychom se měli více dotýkat a být k sobě láskyplnější. Snad to zní naivně, ale nezapomínejte, prosím, na velkolepou moc

našich myšlenek. Záleží jenom na nás, jestli vedeme válku nebo život v míru - se sebou samými i s jinými

lidmi. Měli byste vědět, že jsem hodný židovský chlapec, který přišel sem, do Německa, naplněn nikoli strachem, nýbrž láskou.

Jaký je váš ryze osobní vztah ke krystalům?

Začal jsem se jimi zabývat asi před devíti lety. Kosmičtí mistři, kteří promlouvají mým prostřednictvím, mi poskytli mnoho informací o krystalech.

Jeden ze zmíněných mistrů si říká „Síla Atlantidy“. Když jsem si na jeho radu

obstaral různé krystaly, držel jsem
znenadání v rukou zázračnou hračku

- krásnou a průzračnou. Potom jsem dostal
jakýsi návod k použití, jak se krystaly
používají k léčení. Naučil jsem se, že náš
univerzální vzor se

nepřenáší zvukem nebo světlem, nýbrž

geometrickými tvary. Zdokonalení je

symbolizováno trojúhelníkem. Každý z nás

představuje „trojúhelníkovou

jednotu“. Máme tělo, psychiku a duchovní

život. Když léčíme

pomocí krystalů, přikládáme je v různých

trojúhelníkových formách na nemocný

orgán. Tím vyrábíme magnetické

energetické pole, jež

zázračně působí na lidský organismus. Každá část našeho těla má polarizované magnetické pole, které nazýváme aura a jež nás udržuje zdravé.

Když nesprávným jednáním nebo špatnými myšlenkami narušíme harmonii duše, aktivizujeme svůj imunitní systém. Zmíněné poruchy vedou k tomu, že je narušena rovnovážná symetrie našich chaker (domnělá energetická centra našeho těla - pozn. red.) - a my onemocníme.

Takže určitým způsobem „přikládání krystalů“ se zase můžeme opravdu uzdravit?

Ano. Jak jsem řekl, musíme položit krystaly na postižený orgán do trojúhelníku, abychom tak vyvolali potřebnou energii.

Potom máme naději, že

budeme uzdraveni. Krystaly neuzdravují, nýbrž léčí. Je záležitostí vás a Boha,

budete-li vyléčeni. Já jsem léčitel, ale totéž mohu říci i o vás. Všjgjmi

mámp. Láčilelské schopnosti -

všichni jsme totiž částí Boží ideje.

Dr. Alpere, pronikl jste do tajemství krystalů?

Všechny krystaly mají šest plošek po stranách a na vrcholku.

Jaká neuvěřitelná náhoda - vzniká číslo dvanáct. Ježíš měl dvanáct apoštolů, dvanáct hvězdných znamení tvoří astrologický rok, naše planeta má dvanáct světových let. Dvanáct hodin má den, dvanáct noc. Je to číslo symbolizující zdokonalení. V bibli se uvádí, že Bůh stvořil Zemi za šest dní.

Možná že každý den neměl čtyřadvacet hodin, nýbrž čtyřadvacet energetických vzorů. I krystaly sněhových vloček mají šest stran. Každá z těchto šesti stran symbolizuje jeden den Stvoření a určitý energetický vzor. Na vrcholku

krystalu najdete stále ještě šest stran, jež znázorňují karmický

princip: akci a reakci, příčinu a následek.

Když složím z krystalů dva trojúhelníky, spojím se se zemí. Energie mezi mnou a planetou může volně

protékat. Náhle se dostavují obrazy z raných dob; scénáře

životů, které jsem kdysi prožil. Roste poznání sebe sama a vlastní univerzální osobnosti. Přímo cítím, jak se mi zvětšuje duše.

To ovšem znamená, že krystaly mohou po celá tisíciletí ukládat informace. Jistě nikoli

náhodou se tyto nerosty používají při výrobě počítačů.

Ano, existují krystaly, jež ukládají informace z minulých civilizací. Nazýváme je „strážci vědění“. Mnohé z nich mají po straně malé okénko, většinou trojúhelníkovitého tvaru. Když meditujete, vezměte krystal do ruky a položte prst na zmíněné okénko. Pak už jenom dávejte pozor na obrazy a pocity, které se ve vás objeví. Vy-cházejte z toho, že každý krystal obsahuje informace z Atlantidy.

To mi zní opravdu neuvěřitelně. Nemá tato informační paměť přece jen co činit s velikostí krystalu?

Máte pravdu. Čím větší krystal, tím větší informační obsah. Můžete

však klidně předpokládat, že všechny krystaly vážící více než 75

dva a půl kilogramu obsahují svého druhu atlantský kaleidoskop, v němž můžete poznat dějiny tohoto kontinentu. Jsou to časové smyčky, přístupné

pochopitelně jen určitým lidem. Ale klidně si to vyzkoušejte, třeba jste starý

Atlantidan.

K tomu bych nejprve musel mít ty správné krystaly.

Vím, kde se dají některé z nich najít.

Některé jsou umístěné na vrcholku

Cheopsovy pyramidy. Jiné jsou zase

zahrabány asi šedesát metrů pod

Sfingou. Další se nacházejí v určitých

oblastech Hi-málaje a v Andách. Znam

mnoho lidí, kteří po těchto krystalech

intenzivně pátrají, ale jak jsem už

poznámenal, nedozrál dosud čas. Mohli

bychom Cheopsovu pyramidu rozbít na

kousky, a přes-to bychom žádný krystal

nenášli. Přeměnily se na

éterickou energii. Teprve až dozraje čas, dojde k zhmotnění oněch nerostů. Už nyní však můžeme spojit své myšlenky do podoby paprsku a vy-slat ho k těmto krystalům.

To mi zní jako science-fiction.

Nepopouštíte při daném tématu trochu uzdu své fantazii?

Postup, který jsem vám právě vysvětlil, si můžete vyzkoušet s každým krystalem.

Soustředte se na svůj kámen, zaměřte na něj obrazné představy a

potom ho dejte do ruky nějaké senzitivní osobě. Vycítí přesně ty obrazy a city, jež

jste tam vložil. Je to vhodný trénink pro naše telepatické vlohy. V

Atlantidě neexistovala škola v dnešním pojetí. Během určité doby seděly děti ve věku do šestnácti let se sluchátky na uších před počítači, pracujícími na základě krystalové technologie. Za několik let si mladí lidé osvojili veškeré vědění své epochy. I my v budoucnosti použijeme tuto metodu. V současných školách a univerzitách se nezřídka učí věci, jež patří do oblasti „vědy pro vědu“ a s nimiž si lidé později nevědí

dost dobře rady. Podstatné se však nedsděluje. I dnes bychom se ovšem mohli pomocí jistých technik učit bez námahy a mnohem snáze než

dosud - například v tranzu, kdy mozek pracuje v rytmu alfa.

Bylo by jistě krásné, kdyby se naše pedagogické instituce více orientovaly na rozvoj osobnosti. Učení přece může být i zábavné.

Existuje jedna stará atlantská metoda, která se hodí i do dnešní doby: Posadit se, zmlknout a otevřít se. Náš vesmír je prostoupen sítí krystalů, v níž

nepřetržitě protékají informace. Na zmíněnou síť se můžeme kdykoli napojit. Tam, kde se kříží linie magnetických 76 polí, jsou energetická centra. Poselství, jichž se nám dostává pomocí „channellingu“, se přenášejí prostřednictvím uvedené sítě.

Mistr, jenž k nám takto promlouvá, si v danou chvíli může na nějaké malé planetě ve vzdálené galaxii sednout k řece a rybařit.

Vzdálenosti tu totiž nehrají žádnou roli. Ani rychlost světla ne-smíme chápat jako absolutní hranici. Abychom mohli jednoho dne použít popsany

system krystalů v celé jeho dokonalosti, musíme se sami stát krystaly.

Dr. Alpere, to tedy nejspíš znamená, že musíme cvičit ono „bytí v jednotě“, propojení se všemi kosmickými fenomény.

Fyzikové v dané

souvislosti hovoří o holistickém obrazu světa.

Ano, rozhodně se to vyplatí trénovat.

Existují určité formy niterného návratu, jež nás posouvají dopředu. Budeme potřebovat méně spánku, získáme více energie a mnoho let zůstaneme mladí. Budeme „rezonovat“, staneme se ladičkou pro všechny vesmírné frekvence. Beztak

se v epoše Vodnáře budeme i se svými fyzickými

těly vyvíjet zpět k Atlantidě - budeme lehčí, průhlednější, změníme

potravu, budeme jíst více ovoce, zeleniny a potravin, jež navozují příznivější

frekvenci. Nejbližší staletí budou obdobím ko-munikace. Budou nás

při tom samozřejmě podporovat vesmírné satelity a stále dokonalejší počítačové

systemy, v nichž se nacházejí zpracované krystaly. Duch bude

triumfovat nad smrtelným tělem.

Pro nadcházející generace se Země stane planetou lidí, kteří pomáhají jiným bytostem na nižší frekvenční úrovni při jejich vývoji

- podobně jako nyní se nám dostává inspirace, pokud ji chceme a jsme na ni připraveni.

77

Záhadná magie

Dr. Siegfried Hermerding a mystická fotografie Úvěry, konkurzy, akcie, devizy, zlato a peníze tvořily svět han-noverského bankovního úředníka dr.

Siegfrieda Hermerdinga, je-muž je nyní pětadesát let. Zmíněné problematice věnoval nejméně půl života. Předčasné penzionování mu umožnilo

zaměřit se však na vlastní vášeň - filozofii. V tomto oboru svého času promoval, přičemž už tehdy ho jako vedlejší předměty přitahovaly politika a sociologie. Postupně se stal magistrem a byl mu svěřen pedagogický úvazek na jedné holandské soukromé vysoké škole. Jeho základní vědecké vzdělání vyžadovalo precizní badatelský přístup a nesmírně pečlivé shromažďování materiálu. Roky strávené u rosenkruciánů - bratří Růžového kříže - posílily jeho sklon k mystice. Je rovněž pokládán za vynikajícího znalce mimokřesťanských

forem náboženství a odborníka na západoevropskou mytologii.

Zájem o Atlantidu v něm vzbudila koupě pozemku v portugalském Algarve. Tam, v horském údolí Cruz da Assumada, vytušil existenci atlantského

kultovního místa. Archeologické výzkumy i „mystická fotografie“, jejímž se stal objevitelem, vedly k podivuhodným výsledkům. Hermerding zjistil, že

pozůstatky starých megalitických staveb v Algarve i další skalní komplexy, například Klusfelsen v Harcu, obsahují vzývací komplexy, které jsou

zvuky produkoványými lidmi uváděny do určitých frekvencí. Zdá se, že tato energie podporuje úkazy světelných bytostí, jež mohou být zachyceny na fotografiích.

Následující rozhovor s dr. Siegfriedem Hermerdingem byl doplněn citáty z jeho tří rozsáhlých spisů.

Pane dr. Hermerdingu, co se stalo podnětem vašeho zkoumání Atlantidy?

Před několika lety jsem si se svou ženou Lisou prohlédl pozemek u Cruz da Assumada, horského údolí nedaleko portugalského 78

Algarve, severně od města Loulé. Ten den pršelo a žena trpěla zánětem

spojivek, způsobeným poletujícím pískem. Je možné, že se tehdy více orientovala na to, co se odehrávalo v jejím nitru - spontánně totiž trvala

na tom, abychom pozemek zakoupili.

Pokládá Cruz da Assumada za starobylé kultovní místo Atlantidanů. Na pozemku tehdy nebyla voda ani

přípojka proudu, ale žena ho přesto chtěla vlastnit, protože tam kdysi „muselo něco být“. Později jsme si tu postavili dům v místním algarvském stylu.

V naší lokalitě jsme zjistili neobvyklé energetické koncentrace a celkově to

vypadalo, jako by toto údolí bylo vytvořeno lidskou rukou. Dověděli jsme se, že se tu svého času těžilo v kamenolomu. Údolí vypadá jako část obřího parabolického zrcadla. Je vyplněno ornici, kterou udržují opěrné zdi.

Kamenolom v téhle nadmořské výšce mi nepřipadal jako příliš rozumné vysvětlení. Kamenolomy se obvykle zakládají tam, kde je možné pohodlně zřídit dopravní infrastrukturu. Toto horské údolí však ústí pouze do soutěsky.

Jistě jste se vyptal obyvatel na historické podrobnosti své nově zvolené vlasti...

Ano, informoval jsem se u sousedů na význam názvu „Assumada“. Vyprávěli mi pověst, podle níž byl Assumada pták, jenž přilétal pouze v noci;

nikdo ho neviděl, ale všichni věděli, už tu je.

Když půjdete od našeho domu hrbolatou cestou po horním okraji horského údolí, dostanete se na místo, kde se malé údolí otevírá směrem k moři.

Tam nahoře se do hory zařízla prastará studna.

Neznám žádné jiné místo, na kterém by studniční voda sahala do podobné výšky.

Říká se, že ji vykopal „slepčův syn“.

Každá oblast má své legendy, jež nepochybně mají reálné jádro. Jak jste dokázal své nové místo pobytu spojit s Atlantidou ?

Čím častěji jsme chodili ke Cruz da Assumada, tím větší blaženost jsme pociťovali. Nebylo to jenom neobvyklé ticho a s ničím nesrovnatelné horské panorama s mořem na obzoru, ale i závan věčnosti, který tu můžete cítit. Ačkoli jsme svým návštěvníkům o těchto zjištěních nic neříkali, stávalo se, že mnozí z nich měli stejný pocit - totiž že se ocitli na posvátném místě, jež působí mi-mořádně regeneračně. Moje žena se často dívala na

protilehlou horu, na níž ležely velké kameny s velkými rovnými liniemi. Domnívala se, že tam kdysi určitě stálo prastaré město. I ona měla pocit, že v této oblasti už jednou žila. Prehistorické komplexy, které jsme později objevili, jsou tedy vlastně jejím objevem.

79

Co to je za komplexy, jež se vám oběma podařilo objevit?

Poblíž svého pozemku, asi 2,6 km severně od Loulě, jsem narazil na monolitické sochy a staroatlantské chrámy. Zpočátku jsem byl značně

skeptický, ale pak jsem se zásluhou knihy Uwe Top-pera „Dědictví gigantů“ dočkal potvrzení svých tušení. Velmi hod-nověrně dokazuje, že

Platonem popsané hlavní město Atlantidy je dnešní Cádiz, ačkoli z původní městské zástavby už samozřejmě zbývají jen drobné fragmenty. Naše

místo v Portugalsku patří k horskému pásu, jenž na severu ukončuje krajinu popsanou starořeckým filozofem. Hlavní ostrov

Atlantidanů tedy s

ohledem na tehdejší geografické okolnosti sahal daleko do Atlantského oceánu.

Topper prokázal, že Ibérie několikrát zažila pokles i zvýšení pevniny. Načervenalý hrubý písek, nacházející se v různých nadmořských výškách u

Barrocalu, je pro mě důkazem, že tu kdysi působil mořský příliv. Když jsem se

seznámil se světovou mytologií a pomocí schopnosti, kterou Platon

nazval „pravzpomínka“, pro nás Cruz da

Assumada ožil. Pták znamená například

v perských legendách „anděl“. Assumada

byl tudíž anděl. V knize

„Úsvit lidstva“ označil Hermann Wirts

jméno „Assumada“ jako „původem

staroatlantské“.

Vraňte se k fragmentům, které podle vás pocházejí z Atlantidy.

Objevené chrámové komplexy jsem podrobně prozkoumal. To, co se tam nachází, je i v podobě zbytků ještě stále gigantické a vyznačuje se to konkrétní strukturou a funkcemi. Je možné dobře rozeznat dvacet až třicet velkých soch.

Jste zatím jediný člověk, jenž prozkoumal a popsal uvedenou historickou lokalitu, nebo se to všechno mohu dočíst v portugalském bedekru?

V žádném cestovním průvodci to není popsáno, protože o existenci zmíněných

architektonických komplexů vědí kromě mé
ženy a mne ještě

nanejvýš dva rolníci. Celá oblast je
výjimečně obtížně přístupná, takže se dá
říct, že zůstala po celou dobu zachována
jako svého druhu spící zámek

Šípkové Růženky. Dvakrát jsem tam zavedl
své návštěvníky a všichni byli fascinováni
tím, co spatřili.

Existují už poměrně spolehlivé
archeologické metody určování stáří
hmoty, v tomto případě tedy opracovaných
kamenů. Nemohl jste získat pro
své nálezy ani klasickou archeologii?

Dosud jsem se o to ještě nesnažil.

Víte přece, že reálná historická existence Atlantidy je značně sporná. To, co se nyní znovu objevuje, jsou spíše duchovní struktury, které se

hodí k přechodu do příštího tisíciletí.

Ano, duchovní struktury se rovněž vyskytují. Ty ovšem můžete vyčíst i ze zmíněných soch. Vyznačují se totiž složitou symboli-kou, již je možné zařadit

do duchovní oblasti. Znovu bych chtěl poukázat na četné mýty mnoha národů.

Dnes můžeme objevit úplně jiné dějiny lidstva, svědčící o zaniklé

Atlantidě a Praevropě jako kulturní kolébce lidstva.

Čím je pro vás Atlantis?

Nejstarší písemné svědectví pochází od Platona, avšak věda ho nebere příliš

vážně. Podle něho se tento kontinent rozkládal za Heraklovými sloupy,

čímž byl míněn dnešní Gibraltar, přesněji řečeno

jeho skály. A právě v uvedené oblasti jsem objevil ony zbytky chrámů.

Jak víte, máme v současnosti k dispozici také velmi mnoho me-diálních výpovědí o Atlantidě. Lidé vyprávějí o svém životě na záhadném

ostrovním kontinentě. Počítáte s těmito informacemi při práci?

Samozřejmě znám řadu podobných textů. Když se shrdfitiáždí všechny informace, jež jsou dnes o Atlantidě k dispozici, pak jsme všichni dědici

Atlantidanů. Nosíme v sobě - jak tomu říkal C. G.

Jung - archetyp Atlantidy. To vysvětluje náš zájem, protože minulost se chce zase uvolnit z lidských duší. Znovuoživení atlantské moudrosti a

náboženství má kosmický rozměr. V knize Johna Mi-chela „Geomantie Atlantů“ se

můžete dočíst, že přetvářeli krajiny
a dokázali opracovávat celé
hory, aby v rámci „posvátné svatby“
uvolnili energii země a nebe - to znamená
atmosféry - a vedli ji liniemi po zemském
povrchu. Zmíněné komplexy
pravděpodobně sloužily
zemědělství, ale na „silových místech“ se
budovaly také chrámy a věštírny. Umíme si
představit i technické využití těchto
komplexů na získávání
energie, jejichž způsob fungování už
tušíme,
ale zatím jsme ho nedokázali reálně
napodobit. John Michel a druhý anglický

autor, totiž Nigel Pennick, prokázali celosvětové rozšíření

umělých úprav hor a krajin a na daném základě usoudili, že svého času nepochybně existovala celosvětová kultura, již identifikují s kulturou

Atlantidy. Komplexy, které jsem objevil severně 81

od Loulě, je možné zařadit do jejich bádání. Pochopitelně znám zprávy Rudolfa Steinera a Edgara Cayceho, vím také velmi dobře o Janu van

Rijckenborghovi . Když si všechno spojíme, pak se to podle všeho přesně hodí k mým objevům.

Mnoho svědectví poukazuje na to, že Atlantidhné měli k dispozici technické možnosti, jak ovlivňovat nebo měnit přírodní zákony.

Je vám uvedená idea blízká?

Ano, je. Já jsem tam totiž kupodivu našel vyzývací zařízení. To je velmi pozoruhodný příběh. Rád zpívám, když se procházím po-měrně neschůdnou krajinou. Také jsem fotografoval a na zvětšeninách jsem ke svému údivu objevil barevně znázorněné energie, tedy energetické „prapory“ a „spirály“. Zkoumal jsem je a zjistil, že objevené chrámy obsahovaly celá

vzývací.zařízení, která reago-vala na určité akustické podněty, jež jsem vyčetl z indických a perských památek, ale i germánských run.

Máte pocit, že se tu dosud nacházejí zbytkové energie z Atlantidy?

Ano, zmíněná zařízení každopádně způsobují zajímavý efekt. Jinou otázkou je problém, jde-li o projev zbytkových energií z Atlantidy. V každém

případě mohu potvrdit předtím zmíněné Michelovy teorie, že byly upravovány celé hory, sloužící k akumu-laci energie.

I člověk, jenž o pojednáváním

tématu neví vůbec nic, může v určitou podvečerní hodinu při západu slunce v horském údolí Assumada - tam, kde stojí můj dům - pořídit metafyzické snímky. Pokud fotografujete přístrojem Polaroid nebo na diafilm Agfa, uvidíte zvláštní energie a často i úkazy tajemných osob.

Zmíněným druhem fotografií kultovních míst jsme tedy dospěli k nové metafyzice. Dnes už existuje přinejmenším dvacet lidí, kteří to umějí.

Nebylo by možné podobné snímky pořídit i na jiných takzvaných „posvátných místech“, například u skalních chrámů v Německu

?

No jistě, vždyť jsem to také udělal.

Prozkoumal jsem uvedené skalní komplexy a další kultovní místa v Harcu. Objevil jsem tam obdobné sochy i

vzývací zařízení, jejichž účel spočíval ve vyvolá-

- Holandský rosenkrucián - pozn. red.

82

vání příslušné energie. Rovněž jsem je vyfotografoval. Vydal jsem několik publikací, v nichž jsem vysvětlil podrobnosti.*

Dalo by se říct, že ve vámi objevených
vzývacích zařízeních je možné navázat
kontakt s jinými rovinami vědomí?

Domnívám se, že na oněch místech
prostupuje energie lidským tělem
a u člověka dochází ke změně vědomí, jež
se otevírá novým poznatkům.

Používáte při tzv. vzývání či zaklínání texty,
které se dříve označovaly
jako „magickéformule“?

***Ano, označil bych je jako „vzývací
magii“. V knize Julie Evoly***

„Magie jako věda mého Já“ jsem našel
skvěle shrnutou staroin-dickou moudrost,

kde mnohé pochází z Avesty (posvátné spisy Parsů - pozn. red.).

Věnuji se zkoumání Zarathustry; i zde jsem objevil vzývací formule. Během mých seminářů v Německu a Portugalsku - scházejí se při nich skupiny osmdesáti až devadesáti lidí - se uvedená vzývání ověřují v praxi. Vznikají pak metafyzické fotografie, a to vždy, když stejného výsledku dosáhne nejméně deset až dvacet lidí. Jde tedy o bránu k nové formě metafyziky, jež je ve skutečnosti pochopitelně pořád stejná. Musí se jenom otevřít

dnešnímu vědeckému pohledu na svět.
O víře v metafyzický svět se dovídáme
zásluhou metafyzické fotografie.

Jestli jsem vám správně rozuměl, objevil
jste tato vzývací zaříze-ní náhodou, když
jste poblíž oněch prehistorických míst
v Portugalsku hlasitě
zpíval?

Z mého životopisu vyplývá, že mi bylo
zprostředkováno duchovní dědictví,
k němuž patří i základy gnostické magie,
kterou jsem poznal zásluhou

Jana van Rijckenborgha. Sem patří
i magická vzývání jako určitý písňový fond

katarů, který se dostal do Evropy nejspíš
zásluhou perských
pricillianů. Podle svého zvyku jsem prošel
komplex Malha Velha v Algarve - část
mnou objevené lokality - a na různých
místech jsem vyfotografoval
zvířecí sochy a jiné megalitické zbytky. Už
jsem se zmiňoval o tom, že jsme s ženou
měli pocit, jako bychom tam už kdysi
pobývali. Je to zvláštní
pocit, když se po tisících, možná
desetitisících letech procházíte otevřenými
chrámy, z nichž k vám promlouvá hlas
minu-

- Zmíněné publikace vydal ve svém nakladatelství Dr. S. Hermerding, Goebenstr. 32, 3 Hannover.

83

losti, takže se vám ve vzpomínkách stále jasněji vynořují smysl, význam a způsob vzývání dané lokality a jejích soch. I síla tohoto místa je natolik mohutná, že mě začala doslova zaplavovat.

Zažil jste tedy vlastní minulost v prehistorickém období jako svého druhu film. Fotografoval jste zároveň?

Na jednom ze snímků, který jsem pořídil, jsem k neskrývanému překvapení našel

světelné pruhy v barvách duhy; zrcadlení
čočky můžeme v daném
případě vyloučit. Nezbylo tedy než
usuzovat na působení mých magických
písní, které - nejprve pro fotografický
objektiv - vyvolaly popsany efekt. Od
této chvíle jsem systematicky zkoumal
působení magického vzývání na
starobylých kultovních místech.

Kromě skalních komplexů v Německu
a vašich portugalských chrámových
fragmentů tedy existuje ještě více takových
vzývacích komplexů?

V kamenných lomech u Syrakus existuje
takzvané Dionýsovo ucho. Je to

pozoruhodně velká do skály vytesaná jeskyně ve tvaru středního ucha.

Každý zvuk se tam zesiluje. Průvodce například mávne u vchodu kapesníkem jako bičem a z jeskyně se vrátí dělo-vá ozvěna. Uprostřed tohoto

komplexu se nachází výklenek, který je tak velký, že byste do něho mohli umístit celý domek. Zde jsem zpíval posloupnost hlásek. Zpěv se změnil v

takové hučení, že mě to bezmála zbavilo smyslů. Můj doprovod měl zvláštní pocit, že se tu ozývalo více než pouhý zvuk.

V chrámech v Mneidře a

Hagar Quimu na Maltě, jež si lze dodnes prohlédnout, kdysi kněží určitým vzýváním produkovali velmi silné vibrace. Na tomto ostrově je však

nejpůsobivější podzemní chrám v Tarxien, pod ulicí Hal Saflieni, jenž se dodnes zachoval naprosto nedotčený. Nalézá se zde oválná chrámová

místnost, k níž je po straně připojena vzývací komora. Strop je ozdoben stromem života, jehož listy jsou znázorněny jako hvězdy na obloze. I do

uvedeného vzývacího komplexu jsem zazpíval sled hlásek. Má vzývání vyvolala v chrámovém prostoru silný efekt, po němž doslova mrazilo až v

kostech. Zároveň doprovod zjistil, že skála se začala chvět, takže jsem se svými pokusy okamžitě skončil.

Tvrdíte, že jste zpíval nebo velmi hlasitě vyslovoval posloupnost hlásek. Co to bylo přesně za zvuky?

Podle indických manter je prvním zvukem, v němž se projevuje 84

sama věčnost, posvátná slabika OM. Hned na tomto místě bych chtěl poznamenat, že zmíněná slabika zní ve výslovnosti HOM, nikoli OM. Samotné

OM nikdy nevyvolalo žádný efekt. Zvuku zvuků odpovídá hrdelní HCHOM

a vyznačuje se také odpovídajícím účinkem. Vyzkoušejte si to. Začněte velmi hlasitě a nechte zvuk dlouho doznívat.

Myslím, že k tomu, aby se člověk prakticky věnoval magickému vzývání a zaříkání, by se tím měl podrobně zaobírat a především znát význam

jednotlivých úkonů. Pro začátek by jistě stačilo zpívat

protažené O nebo A. Kde bych to někde poblíž mohl vyzkoušet?

Takovým místem je například Klusfelsen u Goslaru. Objevil jsem tam různé vzývací

komplexy, které jsem poznal podle způsobu opracování skály.

Výsledek jsem si ověřil virgulí. U vzývací jeskyně, jež se nachází uprostřed celého komplexu, jsem vyzkoušel

účinek zaklínání. Každá hláska způsobila odlišný pohyb virgule. Mantry a runy ze starých spisů vedly k záznamu znaků, které se rytmicky

opakovaly. Tyto kamínky do mozaiky poznání účinků vzývání je třeba spojit do celkového obrazu, z něhož můžeme pochopit abecedu kosmického

jazyka. Později jsem nasměroval virguli na jednu sochu a zjistil jsem, že vysílala

rytmicky se opakující signál, který jsem při znalosti kosmického

jazyka a písma dokázal přečíst. Tak jsem dospěl k poznání, že hlava umístěná na vrcholu Klusfelsenu a podivuhodným způsobem vyzařující dobro

se jme-nuje „Radamanthys“. Voláním uvedeného jména je možné způsobit vibraci sochy.

Jestli jsem vás správně pochopil - zní to opravdu jako neuvěřitelný příběh -, produkují vzývací a zaříkací formule různé druhy energie, jež lze změřit a vyfotografovat?

Když jsem dokončil vzývání, vyfotografoval jsem přístrojem Polaroid svou ženu před celým komplexem. K svému údivu jsem zjistil, že skála se

zahalila do modré a fialové barvy. Moje žena byla zbarvena tak, jako by měla na sobě bílou kožešinovou čepici, tělo bylo nanejvýš nezřetelné a

zdálo se, že je skryto za oponou různých energií. Nejvíc mě však překvapilo, že skrz její tělo bylo vidět rostliny, které se nacházely za ní.

Jsou k dispozici nějaké údaje o stavitelích těchto prastarých kultovních míst?

Pomalou, opravdu velmi pozvolna se prosazuje poznání, že zmíněná místa nevybudovali žádní primitivní pohané, nýbrž bytosti, jež velmi dobře věděly o existenci dvou různých světů, jak to nazval Jan van

Rijckenborgh. Žily zároveň v tomto i onom světě a znaly způsob přechodu z jednoho do druhého. Tyto mosty bývaly srovnávány se sedmibarevnou duhou, sedmi paprsky, sedmi hláskami. Po oněch mostech se samozřejmě nešlapalo, slouží jenom jako příměr.

Nápěvem přechodu ve stále se opakujícím rytmu se ovšem objevovaly barvy, z nichž postupně vystupoval horní svět. Do tohoto „prvního světa“ bylo

možné vkročit po projekci nového, energeticky astrálního těla. Zmíněný přechod zcela přesně vylíčil Zarathustra.

Jan van Rijckenborgh k tomu

dodal, že k vze-stupu docházelo

rozštěpením jemnějšího a hrubšího

astrálního těla; tento postup však údajně

odpovídá jedné z minulých epoch a v

současnosti

už není aktuální. Za současných časových

okolností by muselo nejprve proběhnout

rozvinutí mikrokosmu. Poslední úsek cesty proměn, jenž

se dříve odehrával na onom světě, byl přeložen do pozemské reality, protože onen svět během doby ztratil svou kvalitu a je možné jím projít jen s určitou ochranou. Proto cesta proměn na tomto světě trvá dnes déle.

Objev subatomárního světa a poznatky našich biologů a atomových fyziků nás výrazně přiblížily mikrokosmu. Nejsou zmíněné znalosti

ukazateli na cestě za ranými kulturami, a tudíž i za Atlantidou?

Komplex v Klusfelsenu, jeho účinky a symbolika jsou v přímém

vztahu k zbytkům atlantských chrámů v Portugalsku. Mám k dispozici fotografie obrovských kamenných soch v Peru a na Madeiře. To vše mi

umožňuje soudit, že v případě mnohdy velmi vzdálených míst máme co činit se stejnou kulturou. Vzhledem k mohutnosti horských komplexů v

Portugalsku je dále pochopitelné, že lidé starší, ale ani mladší doby kamenné nebyli se svými prostředky schopni podobné chrámy postavit.

Nepochybně se tedy jednalo o komplexní kulturu s celosvětovým dosahem, jejíž myšlenkový

odkaz bezprostředně ovlivnil podobu popsaných komplexů. V portugalských horách je možné najít sochy zvířat, která už v současnosti nežijí.

Výtvarné podání lidských hlav vykazuje vedle dnes známých germánských, semitských a mongolských profilů i takové, podle nichž je možné

usuzovat na podobu původ-86

nich a skutečných předků moderního člověka. Jedna busta s ex-trémně plochým

čelem je podobná dalšímu profilu nalezenému v Klusfelsenu. Jak stará byla kultura, jež nutně znala zobrazované tvory? U Istenbergu v Německu na sebe hledí kromaňonský člo-věk a neandertálec; neandertálec měl ovšem vyhynout před osmdesáti tisíci lety. K tomu, abychom se přiblížili skutečnému stáří zmíněných kultovních míst, budeme muset překročit hranice starší doby kamenné.

Při úvahách o Atlantidě tedy musíme vycházet z toho, že určití praobyvatelé na celém světě - legendární pekingský člověk nebo i neandertálci -

neměli se záhadnými Atlantid'any nic společného.

Obyvatelé Atlantidy se podle všeho vyvíjeli souběžně se známými předchůdci homo sapiens. Můžeme tedy vyloučit, že by neandertálec

byl přímým předkem dnešního člověka.

Dědictví Atlantidanů a jejich kultovních míst patří celému světu,

protože atlantská kultura se vyznačovala celosvětovou působností. Současný vývoj směřuje k jednotě, která se nutně vyvíjí. Za hospodářským

spojením bude zanedlouho následovat i politické.

Tak se setkají všechny formy života, filozofie a náboženství. Tento proces je už dnes patrný. Do naznačeného duchovního pohybu, přehodnocování a nových formulací, k nimž nezřídka dochází za poměrně chaotických okolností, promlouvá i dědictví magie atlantského náboženství.

Pane dr. Hermerdingu, chtěl bych se ještě vrátit k mantrickým formulím a s nimi spojeným úkazům, které jste rovněž vyfotografoval. Nemohlo se stát, že jste popsány experimenty pronikl do jiných forem naší existence, že jste se dotkl paralelních světů, jejichž existenci v současnosti

předpokládají i světově uznávaní fyzikové?

Ano, je to tak možné vyjádřit. K mému

velkému údivu bylo na snímcích vidět

světelné bytosti, jejichž inteligentní

souvislost se skupinou přítomných

lidí byla nepřehlédnutelná. Zpočátku jsem

si to neuměl vysvětlit, ale potom jsem našel

indicie v novoplaton-ských dílech a knihách

o egyptských,

syřských a chaldejských mystériích. Objevil

jsem přesný popis toho, co jsme zjistili na

našich fotografiích - světelné postavy,

svazky energie. Tak

znovu ožívá část antiky a otvírá se

současnosti. Přirozeně jsem také přemýšlel

o tom, jestli nejde jenom o klam. Ověřoval jsem si to i s jinými lid-87

mi. Nakonec jsem to přijal takové, jaké to skutečně je. Vím, že se otevřela brána k novému chápání a pojetí metafyziky.

Je to tedy tak, že uvedené duchovní bytosti, ony světelné postavy, se nacházejí v nějakém inteligentním vztahu k lidem, kteří na-vštvíví starobylá kultovní místa ?

Ano, dnes už máme i fotografie, na nichž vidíme jednotlivé oso-by v jiné podobě, jak tam stojí. Jsou to záběry z minulosti.

Šlo tedy o setkání s nějakou jinou inkarnací, s životem před životem?

Neustále se objevují podobné obrazy minulosti, ale pravděpodobně je možné fotografovat i budoucnost. Upozorňuji na to i přes-to, že to ve mně vyvolává neskonalý údiv. Nejsem ještě schopen všechno vysvětlit. Mnohé беру zpočátku jenom na vědomí a pokouším se to nějak zpracovat.

Pane dr. Hermerdingu, setkal jste se na uvedených fotografiích někdy se svou někdejší inkarnací?

Jsem zachycen na dvou fotografiích a zřejmě jde o dřívější vtělení.

Na všech těchto fotografiích je vidět neurčité postavy, světelné přízraky, které

připomínají chyby při vyvolávání
fotografického filmu nebo jiné
lehce vysvětlitelné možnosti. Jak
přesvědčíte své kri-tiky?

Vůbec nijak. Nechci svými poznatky nikoho
přesvědčovat nebo provádět nějakou
misionářskou činnost. Pokud je člověk
přístupný podobným
mystickým zkušenostem, vytvoří si vlastní
názor. Těla bytostí, jež můžete na
paranormálních fotografiích vidět, tvoří
zhuštěná bílá energie. Na
fotografii se dostaly asi za půl hodiny až
hodinu. Energetická vlna, jež

bezprostředně po vzývání vystupuje ze skal, musí zřejmě odeznít a modifikovat se, aby bylo možné vidět ony postavy. V daném případě mluvím o projekcích, k nimž dochází proto, aby nám něco sdělily. Podle mých znalostí jsou vysoce rozvinuté bytosti s to předvádět různá prostředí a vkládat do projekcí přesně tolik ze své podstaty, kolik je pro ten či onen účel zapotřebí. To, co bible označuje jako anděly, jsou kromě jiného obdobné úkazy. Byl tudíž objeven metafyzický svět. Není ovšem ničím novým,

protože světová literatura - i když dnes hojně zpochybňovaná - je plná takových fenoménů, na které lidé dříve hleděli mnohem nezaujatěji, protože ještě nebyli zazdění do svého analytického myšlení. Mé svědectví má se svědectvími dávných dob jedno společné - stejný úkaz. To, co mě odlišuje od minulosti, je navození jiné souvislosti a schopnost pořizovat metafyzické fotografie. Nemají důkazní hodnotu, ale jsou to nesporné doklady, protože je v přítomnosti jiných lidí lze snadno zopakovat.

Assumada - anděl světla

O fialovém svitu Země

Pane dr. Hermerdingu, Atlantis představuje kulturu, která existovala pro nás nepředstavitelně dlouhou dobu, a proto v sobě ztělesňuje

nejrozmanitější jevové formy. Ve svém díle „Dědictví Atlantu „ píšete: „ Podobně jako v současnosti najdete na Zemi nejrůznější stupně

kultury od Nové Guineje až po počítačový svět v Kalifornii a odlišné rasy, existovalo totéž v Atlantidě.“ Zdá se, že Atlantidhny všech epoch

spojuje jeden charakteristický rys: sklon k metafyzice. Proto také vzniklo mnoho

kultovních míst, jež danou skutečnost dokládají- a vy se domníváte, že jste některé z nich objevil. Kdo jednou pochopil, jak je jeho osobní existence nerozlučně spojena s vyšší existencí Země a celého vesmíru, jak on sám je zmíněným poutem ovlivněn a neustále se k němu vrací, objevil veškeré bohatství svého života. Kultovní místa staré Evropy byla založena právě proto, aby člověk došel pocitu kosmického i osobního naplnění. Již dříve jste se zmínil o tom, že Cruz da Assumada v Portugalsku na vás působí

jako část obrovského parabolického zrcadla.

Vyjádřil jste domněnku, že údolí bylo uměle vytvořeno.

Cruz da Assumada bylo vytesáno do hor s použitím měrné jednotky, která vychází z obvodu a průměru planety Země. Tím dochází

k rezonančnímu vztahu. Rezonanční vztah znamená, že pomocí daného komplexu mohou být do vesmíru odvysílány všechny vyšší oktávy, tedy zvukové, ale i světelné a duchovní podněty a signály.

Popsaný vztah nepochybně působí i směrem do nitra Země. Zde bychom si měli uvědomit, že zemská kůra v poměru k magmatu a dále k plynovému jádru naší planety se má jako papír k fotbalovému míči. Cruz da Assumada mohlo pojmout několik tisíc lidí. Můžeme si představit, že je na toto kultovní místo přiváděly za ruku kněžky jako svého druhu starší sestry. Proto se místním kněžkám, jak jsem se dověděl při jedné regresní hypnóze, říkalo také „sestry duše“.

90

Váš situační popis dávných dějů tedy vychází z reinkarnační seance?

Ano. „Sestry duše“ na sobě měly dlouhý bílý háv s otevřeným výstřihem, ozdobeným nabíranou bordurou, jež se podobala kříži ve tvaru řeckého písmena „chí“. Střed kříže se nacházel v dolní části oděvu a jeho ramena byla vedena na záda. Ženy se tak stávaly symbolickým ztělesněním čistoty, přijímající i dávající žen-ské světové duše. Byly nositelkami vědomí o existenci dvou světů, horního a dolního, a dokázaly mezi nimi přecházet. To, o čem nyní mluvíte, je už mytologie Atlantidy. Pro naše současníky,

kteří o ní zatím nebyli informováni, je jen obtížně srozumitelná. Pravděpodobně bude nejlepší, když nám prostě popíšete konkrétní

obřad a obzvláště vzývání a zaklínání, na němž se podílelo značné množství lidí.

Věřící v Cruz da Assumada byli rozděleni do chórů, jež zpívaly jméno Assumady, totiž sled hlásek As. Ty rozkmitaly hrudní koš a vibrovaly ke

hvězdám. Dále to bylo vzývání Suma, oslovující moc matky Země v lidech a povznášející se od pohlavních orgánů k hrudnímu koši. Dolů obrácenými

dlaněmi přitékala síla Země k hrudnímu koši a tam se setkávala s hvězdnou energií. Hrudní koš je se svými dvanácti páry žeber a hrudní kostí zvláštní vibrátor, vysílač a přijímač současně. Lidé v podstatě vůbec nevědí, jaký dar a majetek v sobě nosí. Posloupnost hlásek Da vede k zjevení Assumady.

Vzpomeňme si, co jsme už říkali.

Assumada je pták - anděl světla. Přichází pouze v noci. Nikdo ho neviděl, ale všichni vědí, že je mezi nimi.

Co si mají současní lidé pod tímto obrazem představit?

Anděl světla se podobá archandělovi, jenž zastupuje ženskou světovou duši. Přichází v noci, když hoří oheň v Cruz da Assumada. Ze studny byla donesena voda a rozlita do misek. Pořádně se přiložilo, aby ohně vzplály co nejvýš. Kněžky byly oblečeny stejně jako jejich krétské chrámové protějšky. Držely misky v pravici ve výši hrudi a v levé ruce svíraly větve, jež namířily směrem k ohni, a rytmicky jimi kroužily. Fascinující nápěv vyvolal v pla-menech fialový svit Země a kněžky se naplnily jím i silou, kterou hrudní kost přijímala z nebe. Z jejich hrudního koše se rozšířila aura a jako

podivuhodný závoj zahalila všechny účastníky obřadu, jež se shromáždili kolem kněžek. Miska v pravici „sester duše“ se 91 nabila energií a byla podána věnčím, aby se napili. V té chvíli si všichni přítomní připadali jako děti kněžek, krmené svými starost-livými matkami.

Mýtus o grálu je perského původu a dnes víme, že křesťanství převzalo slavnostní obřad večeře od perských vzorů.

Zmíněný nápoj v Cruz da Assumada nebylo jen tak nějaké občerstvení. Byla to magická úlitba, jež protékala žilami jako oheň a při-pravovala věřící k výstupu do vyšších světů.

Ze starého Egypta víme, že kněží jako privilegovaná kasta včleňovali

do svých obřadů určité přírodní jevy, které znali jako vědci, čímž zdůrazňovali vlastní vyvolenost. Nešlo v Cruz da Assumada o něco

podobného?

Tehdejší lidé byli samozřejmě spojeni s přírodou mnohem niterněji, než to dnes dokážeme my. Když se v Cruz da Assumada snesla noc, vystřelil západem slunce vyvolaný světelný paprsek od Barrocalu až k posvátnému údolí. Lidé nechali energii protékat svými těly a věděli, že Assumada je

přítomen. Celé údolí bylo naplněné fialovým svitem, jímž prostupovaly pruhy zářivého zlatého světla. Ve světelném sloupu, který se z nebe spustil na Zemi, nastoupilo opojené vědomí cestu do vyššího světa. Provázely ho přítom světelné hávy kněžek. Tím se vysvětluje, proč se říká, že studnu zbudoval „syn slepců“ - lidé byli slepí a následně prohlédli. Kdo jednou prožil uvedený zážitek v Cruz da Assumada, nedokázal na něj nikdy zapomenout. Jeho celý život se změnil.

Vstoupil na cestu nadčasových a věčných mystérií, k nimž máme dnes přístup prakticky znemožněn.

Zmínil jste se o „svatbě nebe a země“. Co se tím rozumělo?

Když se zpívala píseň „Svatba nebe a země“, zdvihl se zvukový sloup, prostoupený světlem naší planety. Setkal se se světelným sloupem, jenž se snesl z nebe, a oba splynuly působením věčného ohnivého aspektu, který Indové nazývají Akaša. Tak se dovršila „po-svátná svatba nebe a země“ a pestrobarevný světelný třpyt obestřel zvukový a světelný sloup. „Křtem“ se svého

času rozumělo přijetí do světelného sloupu. Když hovoříme o tomto sloupu, máme na mysli ono radioaktivní světlo, jež translucenčně osvětluje vnitřní světy; pokud je někdo schopen ho pozorovat, označujeme to jako jasnovidění nebo vize, v počátcích křesťanství se mluvílo o osvícení.

V souvislosti s Atlantidou se bezděčně vždy dostaneme ke krystalům. Slyšel jsem, že jste kdysi jeden tajuplný kámen našel...

92

Ano, při návratu z „nebesům otevřeného chrámu“ v údolí jsem objevil krystal

velikosti fotbalového míče. Byl hladce vybroušen do elipsovitého tvaru a viděl jsem jeho krystalickou strukturu. Vzal jsem si ho s sebou, ale po několika stech metrech jsem ho zase zahodil, protože mi připadal moc těžký.

Napadlo mě, že mohl být - podobně jako křemen - obroušen působením přílivu.

Teprve žena mě upozornila na to, že by mohlo jít o jeden z

atlantských krystalů, které svého času sloužily k bezdrátovému přenosu energie.

Ve snovém zpětném pohledu jsem ho viděl ležet na oltáři;

shromaždoval v sobě energii zapadajícího slunce a přenášel ji na skalní stěnu, jež zase vyzařovala vodorovné pole fialových sil. Mezi krystalem a

skalní stěnou vzniklo místo se smíšenými energiemi. Pomocníci a pomocnice se shromažďovali a vstupovali do energetického kuže-lu. Uchazeč o mystérium se nacházel uprostřed.

Předstoupila kněžka,

která zastupovala Matku Zemi; byla přizdobená listy a nahá. Její nahota ovšem neměla žádný sexuální podnět. Byla vyjádřením

„nejvyšší lásky“. I uchazeč byl nahý, jako kdysi Eleusis. Na tomto místě mohu pouze naznačit, že lidskou auru určuje hvězdné nebe při našem

narození. V pozemském životě působí jenom jedna její část. Každá hvězda má jinou zvláštnost a kromě jiného se promítá na kůži člověka. To je tak

dlouho latentní, dokud se nepozvedneme nad své všeobecné horizontální vědomí.

U jedince, jenž se však vydá cestou mystérií, se postupně stávají

příslušné body na jeho kůži citlivé a jsou cenným zdrojem pro toho, kdo povznesl vědomí nad vlastní Já. Takto se pozvolna vytváří jiné vědomí. Před

několika lety jeden italský neurolog našel celou řadu zmíněných kožních bodů, takže už máme k dispozici i lékařský důkaz.

Vraťme se ke krystalu, který jste našel a později zase zahodil. Ve svém díle „Dědictví Atlantů“ ovšem uvádíte, že jste vzácný minerál později znovu objevil.

Ano, onen křemen jsem znovu našel, a to vedle dalšího krystalu, jenž byl opracován plošně a na jedné straně obsahuje tři a na druhé dvě

polokruhovitě rytiny. Zpočátku jsem měl dojem, že vznikly samovolně na základě

nějakého přírodního procesu. Podrobnější porovnání, rozměrů

zmíněného krystalu ve tvaru fotbalového míče s Oberbachovým biotenzorem (druh virgule - pozn.

red.) však vedlo k překvapujícímu výsledku. Zjistil jsem stejné polarizace, které je možné stanovit i na lidské hlavě.

Následná kon-93

trola elektrickým měřicím přístrojem, konkrétně magnetronem, každopádně vykazala velmi intenzivní polarizaci. Ten křemen je tudíž nosičem silného magnetického pole. Další zkoumání uvedeného nálezu,

především jeho hladkých ploch a hran, ukázalo, že jde o část s o c h y - j e j í hlavu.

Nenarážel jste občas se všemi těmito skvěle formulovanými teze-mi na udivené vrtění hlavou?

Poznal jsem, že Cruz da Assumada, Barrocal a Malhada Velha (rovněž portugalská lokalita - pozn. red.) jsou staroatlantská kultovní místa. Platon, Uwe Topper, Hermann Wirts, John Michel a Nigel Pennick průkazně doložili, že jmenované svatyně opravdu pocházejí z Atlantidy. Kdo se s tím

přesto nemíní smířit, tomu není pomoci -
i mezi vědci je totiž obvyklým jevem
okleštěné myšlení v zajetých kolejích.
Přečtěte si v tomto ohledu kritiku,
neobyčejně výstižně vyjádřenou
Friedrichem Nietzsche v jeho knize „Tak
pravil Zarathustra“. Většina veřejnosti je
samozřejmě za-jatcem stejného
způsobu myšlení, protože věří v autority
a proza-tím není s to nezaujatě přemýšlet.
Jaký je váš ryze osobní vztah k Atlantidě?
Jak si vysvětlujete svou osobní
angažovanost? Možná že to do určité míry
přitahu-jete...

Ano, skoro bych řekl, že je v tom snad i nějaký karmický fak-tor. Byl jsem dvaadvacet let členem rosenkruciánského hnutí holandského směru, určovaného odkazem Jana van Rijckenborgha.

Rosenkruciáni se přece zabývali podobnými druhy energie a vy-tvářením takzvaných silových polí. Do určité míry jsem byl tedy zatížený a disponoval jsem jistými znalostmi, které nejsou všeobecně rozšířené. Proto jsem také mohl zmíněné energie probudit k životu.

Máte tedy sám o sobě indicie, že jste rovněž Atlantidhn?

Ano, protože na jedné metafyzické fotografii jsem zobrazen ve stejném oděvu, jaký jsem našel na reliéfech v Portugalsku. Jak jsem už připomněl, měl jsem tam dole dojem, že jsem se dostal na místo, jež jsem vnitřně znal.

O Atlantidě existuje nepřehledně mnoho a zčásti velmi protichůdných názorů a tvrzení. Také mínění o zániku tohoto kontinentu se rozcházejí.

Co si o tom myslíte vy?

Vyskytla se teze, že zánik Atlantidy způsobila srážka s Měsí-

94

cem. Uwe Topper se domnívá, že Atlantidu potopil do mořských vln velký meteorit. Kdo

něco ví o světovém vědomí - jako
například

Jan van Rijckenborgh -, může najít i jiné
vysvětlení, jež se potvrzuje při regresních
seancích. Jan van Rijckenborgh tvrdí, že
Atlantidané byli v

závěrečné fázi svého vývoje doslova
naplněni zlobou. Tato emoce byla spojena
s velmi vyspělou technologií, která uvolnila
ve zničujících válkách

energie nebe i země, takže už je nebylo
možné ovládat. Ve svévolně rozpoutaných
energetických orkánech došlo ke „vzpouře
prvků“, jež v různých
navazujících fázích

přispěla k zániku kontinentu. Jan van Rijckenborgh k tomu dodal, že všichni vědci, kteří zavinili konec Atlantidy - označil je jako přírodní mágy -

, se v současnosti znovu narodili.

Naši antropologové a archeologové zatím objevili kostry praobyvatel naší planety, takzvané primitivy. Žádný nález tohoto druhu však

nedokazuje existenci raných Atlantid'anů.

Byly doby, kdy se člověk ještě natolik „nevykryštalizoval“ jako dnes. Jeho tehdejší kostra byla takříkajíc „měkčí“, zanikla a dnes už na ni nelze narazit.

Zánikem Atlantidy došlo ke kulturnímu zlo-
mu a nový začátek byl po několik tisíciletí
samozřejmě vcelku primitivní. Vždyť velmi
dávno žil primitivní typ
člověka, například neandertálec, na něhož
se úplně nezapomnělo; navíc zřetelně
ovlivnil tělesnou stavbu moderních
Evropanů. Důležité je pochopit,
že dále do minulosti za dobou kamennou
se vynořuje období Atlantidy a my jsme
jejími dědici. Zdědili jsme vyspělou kulturu,
k níž jsme se dodnes
ještě nedokázali povznést.

Člověk žije touhou po zdokonalení. Možná že tohle je důvod, proč se stále více našich současníků zaobírá Atlantidou.

Podnět je třeba hledat v tom, že pro většinu lidí konce 20. století ztratila přítomnost do značné míry svůj smysl.

Jsme si vědomi toho, že vědecký pohled na svět popírá „smysl světa“.

Všechno vzniklo z nicoty a bez viditelného účelu i smyslu to zase zanedlouho zmizí.

To není příliš velká útěcha.

Lidé touží najít smysl života.

Když si projdete stará proroctví, zjistíte, že má dojít k obrození někdejších kultur.

V tomto bodě se právě nalézáme. Lidstvo bude ještě jednou

obdarováno světlem, pozná opět kdysi známé druhy energie a použije je ke svému prospěchu, protože je jich zapotřebí k naplnění vývojové cesty pozemšťanů.

Spatřujete ještě v tomto ohledu nějakou naději ?

Ano, myslím, že je to nadějně.

95

„Na počátku byly myšlenky...“

David Luczyn rozmlouvá prostřednictvím

Julie Aspiotiove' se „Starcem“

Organizátor seminářů David Luczyn

z Frankfurtu vedl snad nejpodivuhodnější

rozhovor svého života s jistým „Lye - starcem z Atlantidy“. V prosinci 1987 se Luczyn na jednom semináři ve Stuttgartu náhodně setkal s dvaadvacetiletou Reknyní Julií Aspiotiovou a jejím mužem Dimitrem Andrucem. Juliina mediální kariéra začala, když jí bylo dvacet. Podnětem bylo hledání ztraceného klíče. Změněným hlasem zničehonic vysvětlila zaraženým přátelům, kde je klíč schován. Měla pravdu. Od té doby udržuje tato Reknyně ve změněném stavu vědomí, do něhož se sama uvádí, mentální kontakt s bytostí, která si říká „Lye

- stařec z Atlantidy“.

David Luczyn: „Hned první večer byli oba připraveni seznámit mě s Lyem. Tato příležitost se pro mne stala počátkem vzrušujícího

putování za přítelem a učitelem z atlantského období. Trvalo ještě několik seancí, než mě, starého skeptika, přesvědčili, že to není Juliino vyšší

Já nebo nějaká astrální bytost, jež k nám promlouvá, nýbrž skutečně nesmírně vyspělý a ryze duchovní zdroj, který by s námi chtěl pracovat.“

Julie Aspiotiová mluví dokonalou němčinou. Vysvětlila účastníkům

stuttgartského semináře, že byla se „starcem z Atlantidy“

domluvena už před svým narozením. Od té doby jí stále více a důrazněji

vstupoval do života a stal se pro ni i ostatní důležitým a velmi prospěšným rádčem.

David Luczyn: „Lye - stařec z Atlantidy - neodpovídá prostřednictvím Julie jenom na všeobecné a osobní otázky, ale čte i v kronice Akaša, a proto

nás může informovat o dřívějších životech a karmických souvislostech. Kromě toho produkuje energii, čistí auru a zasvěcuje do atlantských manter.“

V následujícím rozhovoru, který je zde
otištěn s laskavým svolením časopisu
„2000 - Magazin für Neues Bewusstsein“,
„Lye“

96

shrnuje ve svého druhu epilogu filozofická
životní pravidla, příznačná
pro takzvaná „channellingová média“,
jejichž výpovědi jsem uvedl ve své knize
„Poselství z jiných dimenzí“. Neustále se
poukazuje na
skutečnost, že každý by měl být v souladu
se sebou samým, aby dokázal milovat
ostatní lidi. Svými myšlenkami údajně
vytváříme vlastní realitu.

Typické ve vztahu k Atlantidě jsou jednoznačné odkazy na báje opředené krystaly a informace o krystalické struktuře člověka.

Pokud nevezmete tyto informace za vlastní, tajné vědění o krystalech vám zůstane uzavřené a neúčinné.

Pozoruhodné je také možné vysvětlení pojmu „kronika Akaša“.

Biolog Rupert Sheldrake nazval tentýž fenomén „morfogenetická pole“. Míjí tím strukturovanou paměť planety Země.

Silně religiózně zabarvené výpovědi na konci rozhovoru jsou pro mediální

svědectví o Atlantidě spíše neobvyklá, protože v obdobných situacích se většinou hovoří o inteligentním vzorku energie než personifikovaném Bohu.

Epilog:

Moji přátelé, pozoruji ve vás napětí.

Pozitivní přístup, intenzitu a napětí.

Všechno má svůj protipól, tím začíná dialektika. Existuje ještě třetí hledisko: syntéza. Pracujte na syntéze, pracujte pomocí svých citů.

Vidím rozpaky. Pracujte s city, neupínejte se k představám. Po-dívejte se všichni na své hry a těšte se z nezvratné jistoty, že jste v pořádku.

Odvrhňte od sebe všechny představy o EGO. Váš podvědomý duch nemůže plánovat, není s to předem určit, co ve vašem životě nastane. Myslíte velmi omezeným způsobem, příliš úzce. Neplánujte nic dopředu! Cokoli si myslíte, bude příliš úzké pro to, co má nastat. Nepotlačujte city. Neschovávejte se před sebou samými. Podívejte se, jaká přání váš duch vytváří. Pohlédněte na ošklivost nikoli svých přání, nýbrž vlastní izolovanosti. Ne-čcete si připustit přání, jež projevuje vaše tělo. To je ošklivost, tím vznikají konflikty, nikoli tím, že máte přání.

Avšak duch zná svůj jazyk a zná ho velmi dobře. Přistupuje na kompromisy, to je ©šklivost, protože se to neshoduje s city. Budte pružnější!

Nesetrvávejte u představy, že si počínáte správně a vel-kodušně. Nahlédněte za všechny dobré ideje, které máte sami o sobě. Rozpoznejte i svou negativní stránku, jak ji označuje váš 97 duch. Odvažte se toho! Překročte hranice, jež jste si s vlastním duchem stanovili - s láskou, koexistencí, porozuměním a respektem. Vzmužte se, moji přátelé, akceptujte sami sebe a nepromítejte se do ostatních tím, že se

budete upínat na představy o sobě i jiných. Nemíchejte se do života ostatních lidí, milujte se sami. Kristus vyzval: Miluj svého bližního jako sebe samého. To znamená, že pokud nemilujete sebe sama, nemůžete milovat své bližní. To bych vám jako skupině chtěl dnes v noci říct. Zítra budeme v tomto domě hodně pracovat. I do nynějšího skupinového setkání bylo vloženo mnoho energie, která zůstane ve vašem domě a v přítomných lidech nadlouho zachována. Uvědomte si své konflikty a buďte

vždy uvědomějí v lásce, kterou pro vás mají vaši rádci a jež je vám neustále k dispozici. Poznávejte a pozorujte věci nikoli úzkým a omezeným způsobem. Chtěl bych, aby láska pro vás byla radostí, svátkem. Neuzavírejte se svými představami do toho strašlivého utrpení, to vám chci nyní sdělit.

Začněte od dechu. Zamyslete se, jestli alespoň jeden jediný den jste schopni vnímat, jak dýcháte. Snažte se při tom cítit co největší lásku k sobě samým. Vdechujte nosem a vydechujte ústy. To je láska. Váš dech je zrcadlo

každodenního stresu, nedodává tělu, co potřebuje, a tak vzniká nespokojenost, negativní pocity a odmítavý postoj k světu. Ovládněte to svým dechem. Kolem vás existuje spousta lásky. Vychutnejte ji. Připusťte ji k sobě. Důvěřujte si. Při nádechu zvedněte ruce.

David:

Toto interview je pro „Magazin 2000, Magazin fur Neues Be-wujitsein „. Nejprve bych tě chtěl poprosit, aby ses našim čtenářům představil.

Lye:

Především bych chtěl poděkovat za to, že mi poskytuješ možnost

obrátit se k širší veřejnosti. Jsi jeden z lidí, kteří otevírají cestu do nové epochy.

Jmenuji se Lye a nežiji už ve vašem rozměru. Nemám tělo. Na-cházím se v jiné sféře existence, v odlišné dimenzi, jak to svým ja-zykem nazýváte.

Patřím k těm, jež mají za úkol pomáhat příchodu nové epochy, a to ve spolupráci se Stvořitelem, médiem a pomocí Stvořitelovy lásky. Ta vede zpět k jednotě, k původnímu stavu duší. Naší úlohou je naplňovat Stvořitelovu přislíbenou lásku.

Jsem tvorem, jenž pomáhá.

98

David:

Můžeš nazvat svou říši, existuje pro ni v našem jazyce nějaké jméno?

Lye:

Ano, vyskytují se různá jména. Nejprve bych ti chtěl sdělit, že jsem žil v Atlantidě, kde jsem byl pověřen plněním obdobného úkolu. Byl jsem takzvaný „Stařec“, jeden z dvanácti mudrců, kteří zprostředkovávali lidem vědění. Vědění nikoli ve významu, který je mu dnes neodmyslitelně připisován,

nýbrž vědění ve smyslu intuice, tvůrčí síly, improvizace, inspirace a spojení s vnitřní moudrostí a vírou. To byla má tehdejší úloha, protože po oddělení

Belialových synů a Synů zákonajednoty se věci nevyvíjely příznivě.

Za pozemskou existenční rovinou existují další úrovně nebo - i tak se to dá říct - jiné dimenze. Je jich sedm. Já se nalézám v pátém a šestém rozměru.

David:

A tehdy v Atlantidě jsi se vtělil do lidské podoby jednou, dvakrát či víckrát - nebo jsi rovněž působil z páté a šesté dimenze?

Lye:

Byl jsem inkarnován, ale zároveň jsem se nacházel mimo tělo.

Vysvětlím ti při této seanci o něco později, co tím míním. Vzhledem k daným okolnostem jsem pracoval s uvedenými dimenzemi, protože od samého začátku představovaly můj svět. Odsud jsem se zhmotnil do lidského těla a po ukončení cyklu svých inkarnací jsem se tam zase navrátil. V

Atlantidě se existence odehrávala na zcela odlišné úrovni. Pokusím se to vysvětlit prostými slovy, abys to dokázal pochopit. Situace byla taková, že

vedle sebe existovaly hmota i antihmota. Ve vašem světě to není možné, protože když se částice a antičástice spojí, dojde k jejich zrušení. Bytosti

žily s vědomím

sedmi různých stupňů tělesné hustoty. To znamená, že si uvědomovaly nejen své fyzické, ale i astrální tělo - a dále mentální tělo a opět jeho

astrální obdobu. Lidé si opravdu

uvědomovali, že jsou gigantické tekoucí a tekuté krystaly. To byla rovina práce s krystaly. Je to odlišný způsob

existence.

David:

Znamená to, že neexistovali v takovém těle, jako máme dnes my? Vypadali jako my?

Nebyli přesně takoví jako ty. Na počátku byly ideje, zjevení idejí.

99

Připomínalo to platónské pojetí světa idejí. Projekce ideálních tvarů stvořily těla. Tato těla nebyla nejprve příliš pevná. Spíše šlo o tekuté nebo plynné

skupenství, případně cosi jako želé.

K jejich zpevnění došlo později. Na pozemské úrovni existence se dále vyskytovaly materializované duše, jež

pocházely z jiných rovin. Tímto způsobem rostl počet obyvatelstva. Z toho vyplývaly nové situace: dělení androgynních bytostí a vytvoření dvou pohlaví, mužského a žen-ského. Nakonec většina obyvatel ztratila vědomí o svém původu.

Lidé se začali mísit se zvířaty. Mnoho duší zmizelo z pozemské roviny. Došlo k rozdělení na Belialovy syny a Syny zákona jednoty.

Od té doby se ON mnohokrát pokoušel pomoci a poskytnout lásku.

A pokaždé, ve všech epochách, byly dány k dispozici hlavní návody.

V současnosti se opět nacházíte v obdobné vývojové fázi, v níž se poskytují návody. Dostává se vám jich prostřednictvím duchovních učitelů, vizionářských poznatků, iniciací a symbolů.

David:

Kdy se stalo všechno, o čem ses na počátku vyprávění zmínil?

Bylo to padesát tisíc let před Kristem ? Kdy k tomu vlastně došlo ?

Lye:

Všechno se odehrálo asi 50 000 let před narozením Krista. Samotný počátek ovšem

pamatuje devět milionů let. Jenom pro tvou představu: Věda

se domnívá, že lidé se na Zemi objevili před 600 000 lety. Epoque do roku 100 000 před Kristem nebyla dosud poznána.

Obecně se tvrdí, že

neandertálec se objevil v období 100 000 - 400 000 před Kristem a asi před 40 000 lety se vyčlenil dnešní „homo sapiens“.

Nyní už chápeš, jaká

nevědomost tu pře-vládá.

David:

Tvrdíš, že došlo k odloučení Atlantidy a zbytku naší planety.

Existovaly zcela odlišné roviny vědomí.
Jenom v Atlantidě a Lemurii bylo vědomí
poměrně vysoké, ale zbytek světa byl
z tohoto hlediska
nevyvinutý. Je to pravda?

Lye:

Atlantis byla obzvlášť rozvinutá, ale přesto
Atlantidané neustále emigrovali do zbytku
světa - do Egypta, Pyrenejí, na ostrov
Ucata, do And, do
Nazky, na Kavkaz a poušť Gobi.

David:

Emigrovali na samém konci vývoje
Atlantidy, nebo i dříve ?

Lye:

Probíhalo to nepřetržitě, protože existoval pádný důvod. Byla to pustošení, která začala v důsledku „pročišťování“ všech energií, jež se ukázaly jako nevhodné a nekompatibilní. Ve zbytku světa vzniklo mnoho nových středisek. Mnozí Atlantidané splynuli s místním obyvatelstvem, což byla součást celkového plánu.

David:

Jak se tehdy přepravovali, když cestovali na poušť Gobi nebo do andského pohoří?

Lye:

Různým způsobem. Nejjednodušší bylo plavit se na lodích. Jinak se používaly materializace a další metody nadzemní i podzemní přepravy.

Přemísťovali se vzduchem i po zemském povrchu.

Jejich lodě poháněla síla krystalů - hmoty a antihmoty.

David:

Inkarnoval ses do nějakého těla po svém atlantském vtělení?

Lye:

Ano, byl jsem prorok.

David:

Známe ho?

Lye:

Ano.

David:

Můžeš uvést jeho jméno?

Lye:

Je pro vás velmi jednoduché to uhodnout.

Nechtěl bych teď ještě o tom mluvit.

Dostaneme se k tomu později.

David:

Zdá se, že existuje hluboké spojení mezi dneškem a Atlantidou. Je to tak, že i nám v podobě návodů jsou předávány klíče k Atlantidě?

Mohl bys podrobněji popsat naše kořeny a spojení s Atlantidou ?

Lye:

Ano, téměř všichni lidé, kteří se inkarnovali po roce 1940, pocházejí z Atlantidy.

David:

A to jsou rozeseti po celém světě?

Lye:

Ano.

101

David:

Svět je nyní značně přelidněn. Atlantis byla jen malou částí světa.

Je obtížné si představit, že celý svět by byl součástí Atlantidy.

Pokud vím, Atlantis byla pouze velký kontinent uprostřed oceánu.

Lye:

Ano, ale všichni obyvatelé světa se nenarodili až po roce 1940.

David:

To je pravda.

Lye:

Všechno, co existuje, je správné. Vše existující je naprosto ko-rektní. Spojení s Atlantidou je následující: Karmě tehdejší situace byla poskytnuta nová možnost naplnění. To je důvod, proč dochází k reinkarnacím - má být dovršeno karmické poslání. Stoupá úloha kolektivního vědomí, takže

duše jsou schopny vrátit se k své skutečné formě existence, tedy zpět k jednotě.

Každopádně byly dány k dispozici klíče a přichází nová epocha.

Na co se mě chceš zeptat?

David:

Má to něco společného s druhým příchodem Krista? S Kristovým vědomím?

Lye:

Co tím máš na mysli?

David:

Různí lidé i skupiny lidí tvrdí, že na Zemi se záhy dostaví Kristo-vo vědomí, nebo že už tu dokonce je.

Lye:

To je způsob, jak nahlížet novou epochu.
To je její význam.

Avšak kromě sebe neočekávej žádného
Mesiáše.

David:

Takže na osobní rovině existence se
nestane nic takového, jako je zjevení
personifikovaného mudrce. Znamená to, že
se tedy obje-viv každém
z nás?

Lye:

Je to tak, však uvidíš. Pokud to chceš
pochopit, přečti si vše o druhém Kristově
příchodu, to je skutečný význam.

David:

Kde se o tom mohu dočíst?

Lye:

V nejpůvodnějších pramenech.

102

David:

V bibli - nebo co máš vlastně na mysli?

Lye:

Ano, to je rozhodující ukazatel. Ctí ji však s potřebnou skepsí.

Humanismus mylně tvrdil, že Boha můžeš prostě a jednoduše spatřovat v každém člověku, že Bůh sestoupí na pozemskou existenční

úroveň. Místo toho musí všichni na základě vlastního vývoje směřovat výše, až

dosáhnou božské roviny. Naopak to nepůjde.

Bůh nebude sestupovat na současnou nižší úroveň lidských myšlenek. Lidská kvalita se musí přiblížit božské, což je ovšem opačný proces, než nyní předpokládáte. Nedělejte z Boha člověka, udělejte člověka Bohem. Vrať se k Platonovým představám o hodnotové pyramidě. Na počátku byly ideje, potom duše a nakonec tělo. Z Platonova učení se mnohé reálně splnilo. Tento filozof byl jedním z proroků, který popsal celé dějiny.

David:

Mohl bys ještě něco říct o „velkém bílém bratrství“?

Lye:

Ještě jsi mi chtěl položit jednu zajímavou otázku - o krystalech.

David:

Dobrá. Klidně se zeptám nejprve na krystaly. Zmínil ses o tom, že hlavním energetickým zdrojem Atlantidy byla síla krystalů. Rád bych se něco dověděl o dnešních krystalech. Jednou jsi poznamenal, že to jsou jenom hračky, s nimiž si dnes hrajeme. Mají vůbec nějakou hodnotu?

Umíme je používat, mohou být nějak užitečné, a pokud ano, jak?

Lye:

Jenom když začnete chápat, že každý organismus - i ty sám -

je gigantický tekutý krystal, polovodič tvořený dalšími, ještě menšími vodiči s různým stupněm vodivosti. Dokud se nejste schopni takhle vidět,

nemůžete používat žádné krystaly. Pokud nejsi s to pochopit, že máš stejnou stavbu jako krystal, nemůžeš s krystaly pracovat.

Poznání, že jsi

obrovský tekutý krystal, systém,

vyznačující se nepřetržitým kmitočtem, ti

odhalí základní pravdu, že jsi částí celku. Jinak nemáš žádný důvod věnovat se krystalům. Člověk musí pochopit sedm různých hustot svých těl, aby s nimi navázal spojení - s fyzickým, jenž je z vašeho pohledu nejstabilnější, fluidním, vzdušnou podstatou a také s dualitami as-103 trálního těla, to znamená se subéterickou, subatomární a atomární existencí. To je sedm stupňů hustoty. Posledním stupněm je porozumění mentálnímu a astrálnímu tělu. Jinak nemá význam, aby ses věnoval krystalům - nikoli

proto, že by krystaly neměly žádnou hodnotu, ale proto, že ti, kteří využívají krystaly, nedošli pravého poznání.

David:

To znamená, že jen málokterí lidé jsou schopni využít kvality krystalů.

Lye:

Přesně tak. Ostatně jak jsem ti už vysvětlil, v Atlantidě existovaly rozmanité krystaly.

Možná že si na to vzpomínáš, nebo bys chtěl, abych ti to ještě

jednou vysvětlil?

David:

Chtěl bych ke všem dosavadním otázkám přidat ještě jednu, protože se velmi zajímám o krystaly, které byly nalezeny v různých troskách a chrámech, o nichž se tvrdí, že pocházejí z Atlantidy a že vznikly z Velkého atlantského krystalu. Mohl bys mi o tom něco říct? Co víš o křišťálových lebkách?

Lye:

Nebyly vyrobeny z Velkého krystalu. Vznikly z jiných atlantských krystalů, nikoli však z Velkého. Ten je uložen jinde a v určité době se zase objeví na Zemi.

David:

Existuje něco, co pro nás bude v nejbližší budoucnosti velmi důležité?

Lye:

Je toho mnoho. Podrobnosti, na něž ses mě předtím ptal, jsou v této době velmi důležité pro energetickou rovnováhu na Ze-mi.

David:

Podrobnosti?

Lye:

Ptal ses na lebky.*

- Poznámka R. Holbeho: V různých chrámech a troskách architektonických

komplexů v Jižní a Střední Americe byly nalezeny křišťálové lebky neznámého původu, jež po aktivování mohou produkovat obrazy z minulosti.

104

David:

Můžeš vysvětlit, co je to kronika Akaša?
Dokážeme si ji vůbec svým lidským rozumem představit?

Lye:

To je něco, co váš lidský rozum zásadně nemůže pochopit. Jde o odlišný stav existence, jinou existenční dimenzi na éterické úrovni. Tam se

nacházejí záznamy Akaši. Je to něco, co je zapsáno na tyčích.

David:

Na tyčích?

Lye:

Ano, na souběžně orientovaných tyčích, jež vytvářejí čtverce.

Pokusím se ti dát konkrétní příklad: Zahled se na umělecké dílo minimalisty Donalda Jadda. Ve svých původních výtvorech vytvořil sérii symbolů v podobě čtyřúhelníků umístěných vedle sebe.

Je to zdánlivě něco nesmírně jednoduchého, ale nenech se zmást.

Ono je to natištěné a zároveň tekuté. I ona tekutost je natištěná.

Připomíná to počítačový program se všemi druhy otevřených možností.

Je to něco, v čem je vše zaznamenáno, avšak nikoli na základě

představy o ohraničenosti, nýbrž tekutosti.

Je to existenční dimenze. Nezapomínej, že nad pozemskou úrovní existuje ještě šest dimenzí, ale

jen čtyři lze pochopit. Snaž se porozumět omeze-nosti lidského chápání.

David:

Rád bych se tě znovu zeptal na „ velké bílé bratrstvo „ a mistry, pocházející z tohoto

společenství. Můžeš mi o tom ještě něco říct?

Spolupracuješ s nimi ? Jaký k nim máš vztah ?

Lye:

Už jsem ti to řekl. Existují různé říše. Ale já osobně jsem přistoupil na to, že splním svůj úkol. Zmíněné bratrstvo má co činit s jednou z uvedených

rovin a pracuje opravdu skvěle. Jeho práce je velmi důležitá pro poznání původu.

David:

Pracuješ sám, nebo s nějakou skupinou ze své říše?

Lye:

Všichni samozřejmě spolupracujeme. Nedokážeme si představit, že bychom pracovali izolovaně. Nevíme, co je to izolace.

Známe pouze koexistenci a spolupráci.

105

David:

Existuje nějaká výjimečná záležitost, k níž dojde v Německu a o níž by měli naši čtenáři nyní vědět?

Lye:

Takových věcí je celá řada. Mluvíš o Starém kontinentu. Árijská rasa má nepříznivé karmy. Dojde k velké změně, k reakci mezi jadernými reaktory.

Nechci vás teď o tom informovat. Napiš však svým lidem hlavně to, že není žádný důvod ke strachu. Klíče a vedení existují a v čele veškerého dění

je Boží láska. Důvěra a láska, to jsou hodnoty, jimž se svět v následujícím desetiletí musí naučit.

Pomohou vám meditace, které už organizujete. Budu s vámi a pomohu vám při znovusjednocování s Boží láskou. Ta je schopna odvrátit jakoukoli

katastrofu a v srdci každého člověka vytvořit ráj. Neznám žádný důvod, proč byste se měli něčeho obávat. Je tu prostor pro lásku a čas pro rozvoj

vědomí. To je pravý význam.

Chceš se mě ještě na něco zeptat?

David:

Ne, děkuji.

Lye:

Všechny popsané procesy nakonec povedou k jednomu výsledku: energie pozemských chaker se opět dostane do pohybu, stejně jako je tomu u

lidských bytostí. Porozumíte a zviditelníte svá těla

- jako například při akupunktuře, při níž se sedm set tělesných bodů posuzuje jako místa tělesných energií. Obdobné body se objeví na všech tělech,

nejen na fyzickém. A pak dojdete
pochopení, že je to vědomí, které se
promítá formou energie. Vědomí vytváří
energii, vědomí, jež se identifikuje s
duší. Vzpomeň si na Platono-vy představy
o „zástupu idejí“. Evangelista Jan prohlásil:
Na počátku

bylo slovo. To všechno, veškerá tato
pravda opět vytvoří jednotu s tvou bytostí
a ty se navrátíš do svého autentického
stavu.

To je význam epochy, jež nyní nadchází.
Chtěl bych také, abys psal o lásce, o mé
lásce ke všem lidem. Mám na mysli Jeho
lásku.

Já jsem totiž jenom dítě Jeho lásky.

Požehnání a lásku všem lidským bytostem.

Děkuji!

106

Geniální bůh Thovt

Teorie Petera Krassy

V souvislosti s Atlantidou se neustále připomíná, že tento kontinent nebyl během svých dlouhých dějin pouze imigračním útočištěm

například Hyperborejců, kteří strádali ve svých klimatických podmínkách, ale že Atlantidané putovali přes moře do dalších světových

regionů. K překonání velkých vzdáleností byla zřízena tři předmostí: Ultima Thule na

Islandu, Hybernie v Irsku a Iberie na
Pyrenejském

poloostrově. Mnoho médií tvrdí, že zde
byla vybudována rozsáhlá sídliště, přičemž
Atlantidané se orientovali především na
podzemní

architektonické komplexy, pro jejichž
konstrukci se mohli zřejmě pochlubit
zdatnými odborníky. Jako první skupina
opustili Atlantidu žlutí Turanové a

odebrali se směrem k Střed-ní Asii. Přední
Asie byla cílem Semitů a Sumerů. Zároveň
vyrazili rudí Toltékové na západ
k dnešnímu americkému
kontinentu.

Všechny uvedené migrační pohyby, srovnatelné s historickým stěhováním národů, se odehrávaly během tisíciletých časových úseků. Byly stanoveny dva hlavní migrační směry. Lidé se světlou barvou kůže, mezi nimi i tvorové s namodralou pokožkou, se vydali do současné Evropy a na osmačtyřicátém stupni zeměpisné šířky odbočili na východ. Tmavší lidé pronikli přes Španělsko, severní Afriku a Přední Asii do Střední Asie.

Atlantští vůdci si vybrali horskou oblast Tibetu a Gobi, jež se tehdy zelenala a zdaleka ještě nebyla pouštní oblastí.

Kultivace mimoatlantského světa probíhala podle přesného plánu,

takže geologicky a geomanticky důležité oblasti - jako třeba úrodné nížiny a delty řek - byly už předem vybrány k osídlení.

V dané souvislosti stačí poukázat na pozdější vyspělé kultury na Eufratu a Tigridu, Indu, Ganze a Nilu.

Rakouský autor Peter Krassa připomněl v diskuzi o Atlantidě egyptského boha „Thovta“, jenž je podle všeho identický se záhadným filozofem

Hermem Trismegistem. Byl to „atlantský mudrc“?

Pane Krasso, ve své knize „Světlo pro faraóny“* se pokoušíte dokázat, že staří Egyptané už znali elektrické světlo a byli schopni bez větších

technických problémů vyrábět funkční žárovky. Nepocházely staroegyptské znalosti odjinud, totiž z Atlantidy?

Egypt je země, v níž přeživší obyvatelé Atlantidy pravděpodobně založili svou kulturu. Jedním z nejslavnějších nositelů no-vých kulturních tendencí byl

Thovt, uctíváný jako božstvo.

V egyptské mytologii byl pokládán za boha vědy, božského písaře.

Najdeme o něm zmínku i ve věhlasné Knize mrtvých.

Jeho skutečný původ je neznámý. Narodil se údajně ve vzdálené západní zemi, v městě na břehu moře poblíž dvou vulkánů.

Jednoho dne došlo v Thovtově vlasti k zatmění Slunce. On sám i ostatní bohové - ať už pod tímto označením budeme chápat koho-koli - se polekali.

Pouze moudrý Thovt však zachoval rozvahu a rozhodl, že se musí všichni zachránit před zánikem prokleté oblasti v daleké východní zemi. K

dosažení tohoto cíle, jak se vypráví, museli ovšem přeplout moře. I zde se tedy setkáváme s indicií, která nám nutně

připomene zánik Atlantidy. Možná že zmíněný Thovt, takzvaný bůh vědy, byl vysoce postavený atlantský činitel.

Thovt by mohlo být rovněž synonymum pro Herma Trismegista, jehož také nelze v hlubinách dějin přesně identifikovat, ačkoli jako zakladatel hermetismu ovlivnil filozofické myšlení západní Evropy.

Dodnes říkáme, že nějaká nádoba nebo prostor jsou hermeticky uzavřené. Byl tedy Hermes zasvěcený mudrc, jehož původ můžeme rovněž hledat v Atlantidě?

Ano, jistě. Chtěl bych připomenout Helenu Petrovnu Blavac-kou, nejvýznamnější okultistku devatenáctého století. Ve svém hlavním díle „Tajné učení“

hovoří o mnoha základních rasách, z nichž některé strašlivým způsobem zahynuly, když v jejich vlasti došlo k obrovské katastrofě. I zde bychom

mohli spatřovat narážku

na zánik Atlantidy. Obrátíme-li se do naší historie k Platonovým zprávám, nenajdeme vlastně žádný odkaz na technologicky nesmírně vyspělou

atlantskou společnost. Musíme se tedy skutečně spoléhat na takzvaná tajná učení, nepochybně obsahující původní pravdivé jádro.

- V českém překladu Peter Krassa, Reinhard Habeck: Záhady faraónů. Elektrický proud a vyspělá technologie ve starém Egyptě. Bohemia, Praha 1996 - pozn. překl.

108

I já si myslím, že by se měly využít všechny zdroje, abychom se co nejvíce přiblížili k pravdě. Vraťte se k Thovtovi, jehož existencí jste se

během shromažďování materiálu v Egyptě intenzivně za-obíral. Nemohl by to být

jeden ze zakladatelů vyspělé egyptské kultury?

Určitě. Existuje totiž další svědectví o Thovtovi v legendárních reminiscencích ze starého Egypta. Tento bůh jednou údajně pocítil soucit s lidstvem, jež tehdy žilo bez znalosti zákonů a jakéhokoli vědění. Thovt tedy sestoupil na Zemi, zasvětil lidi do tajemství vědy, zprostředkoval jim náboženství, umění a hudbu, naučil je písmu, pozorovat hvězdy, hrát na lyru, léčit nemoce a tavit kovy.

Podle mediálně získaných tvrzení prý moudří Atlantidhné -

dlouho před případným zánikem svého kontinentu - byli poslušní starého zákona a rozcházeli se do celého světa, aby původním obyvatelům

někdejších kontinentů poskytli něco jako duchovní rozvo-jovou pomoc. Je nepochybně velmi svůdné předpokládat, že sémě Atlantidy mohlo

vzejít ze setby jakéhosi vzdáleného hvězdného národa, jenž si mnoho sliboval od ideální lidské společnosti na naší planetě. Prostřednictvím

Thovta a jeho spolucestujících se praobyvatelům Egypta dostalo

nepředstavitelného kulturního
a technického vývoje. Není divu, že ho
pokládali za boha.

V egyptských muzeích najdete mnoho
impozantních zobrazení Thovta. Všechny
ty symboly v souvislosti s touto záhadnou
osobností jistě nevznikly
náhodou. Prozrazují přesný účel a poslání.
Zdržme se chvíli u nesporných lékařských
znalostí Thovta. Dodnes je zobrazení hole
s dvěma hady a okřídleným kloboukem
pokládáno za symbol
lékařského stavu. Jde však o hadí hůl,
která symbolizuje závazek moderní

medicíny vůči starověkým učen-cům. Jsem si jist, že Hermes

Trismegistos, jehož filozofické koncepce nyní potvrzují atomoví fyzikové - mám na mysli větu: Jak ve velkém, tak i v malém -, je Egyptany uctíváný

Thovt. Hermes znamená v řečtině „vykladač“ nebo „tlumočník“. Jako syn Dia a Máji byl nebeským poslem, vybaveným zvláštními, ale nanejvýš

podivuhodnými rekvizitami - dvěma okřídlenými sandály, okřídlenou přilbou a okřídlenou hady ovinutou holí, insignií posla nebeských mocností.

Ve své knize naznačujete v dané souvislosti možný nebeský původ.

Máte tedy v podstatě na mysli běžného mimozemšťana, jenž 109

využívá své převahy k tomu, aby kolonizoval primitivní pastýřský lid.

Nemuselo to tak bezpodmínečně být.

Ezoterická svědectví o Atlantidě nám přinášejí obraz technicky vyspělé civilizace, která mohla klidně

provozovat leteckou dopravu. Souvislost boha Thovta s létáním je nepřehlédnutelná.

Podle pověsti se dostavil z nebes a kněží Hermopolis - i zde je

slovním základem jméno „Hermes“

- dokonce tvrdili, že Thovt se sám počal a na úplném počátku sestoupil z oblohy na květu lotosu. Máme k dispozici ještě podivuhodnější indicie. Pro staré Egyptany byl nositelem a symbolem veškeré vědy sloup. S tímto sloupem se vždy ztotožňoval Thovt.

Známe umělecká podání, v nichž je Thovt zobrazen jako sloup ne-soucí kouli nebo svazek plamenů. Proto býval také nazýván „Thovt ze sloupu“. A když se potom dovíte, že se zmíněný bůh po ukončení dobrovolně vykonané mise vrátil „k hvězdám“, rozhodně zpozorníte.

Jako člen „Ancient Astronaut Society“ se tedy kloníte spíše k teorii svého ideového

vůdce Ericha von Dáhikena, že se to na
naší planetě

hemžilo mimozemskými astronauty. To je
nepochybně zajímavá a mnoha

teoretickými modely potvrzená teorie, jež
ovšem nevylučuje

hypotézu o Atlantidě...

Bylo to pravděpodobně tak, jak jste to před
chvilí popsal. Sémě pocházelo z vesmíru,
rostlinou byla eticky a morálně jednotná vy-
spělá kultura, jež

prožila rozkvět duchovních věd. Její

semena roz-nesl vítr do celého světa. To je
nádherný obraz, který okřídluje naši

fantazii.

Přesně tak. Ve své knize velmi působivě dokládáte technické vy-možnosti starých Egypt'anů a jejich znalosti o výrobě elektřiny.

Prastará reliéfní zobrazení v Hathořině chrámu v Dendeře svědčí o světelných zdrojích, jež měli kněží k dispozici.

Uvedené zdroje nejen

vyráběly elektřinu, ale dokázaly ji pravděpodobně ukládat do baterií. Média popisují obdobné podivuhodné věci v Atlantidě.

To je právě rozdíl oproti starému Egyptu, kde se dochovaly ne-sčtetné relikty, dokazující existenci vyspělé kultury.

Nejpůsobivější jsou asi obrovské

chrámy a samy pyramidy, jež svědčí
o mimořádné

duchovní virtuóznosti. Vraťme se však
k Thovtovi, jenž je opravdu podivuhodným
pojítkem s Atlantidou, která vás nyní
zajímá

ze všeho nejvíce. Hermopolští kněží - už
zmíněná Hermopolis 110

bylo město ve Středním Egyptě, jež patřilo
k významným kultovním střediskům tohoto
boha - popsali Thovta velmi mnohostran-
ně. Byl to pták,

kladoucí kosmická vejce, čímž stvořil
duchovní svět. S jeho příchodem

a odchodem byly spojené i akustické fenomény. Thovt je identický s Gebem, jehož staří kněží označovali jako „velmi hlučného“. Používal tedy v našem smyslu technické dopravní prostředky, jejichž motory se nedaly přeslechnout?

Z toho mála, co o Thovtovi víme, každopádně jasně vyplývá, že to byl nepochybně univerzální génius. Ve starém Egyptě se mu připisoval objev jazyka, číslic a písma. Rozděлил den na dvanáct hodin, naučil lidi počítat a psát, topograficky měřit pole a poznat lidskou anatomii. Stanovil rozložení

potravy, propagoval gymnastiku a intenzivně se věnoval obchodu a dopravě. Thovt a Západoevro-panům lépe známý Hermes Trismegistos - pro mne je to jedna a tatáž osoba - projevoval také astrologické a astronomické schopnosti. Jak jsem připomněl, byl pokládán za „písaře bohů“, protože uměl číst i psát hieroglyfy a ovládal „božská slova“, jimiž byly podle všeho míněny tajné vědecké vzorce a definice. Byl obáván jako „měřič času“, protože byl údajně schopen s ohledem na znalost „tvůrčího jazyka“ všechno stvořit „podle své vůle“. Staří kněží z města Hermopolis nám

dokonce dochovali svědectví, že Thovt se svého času sám počal. Všechny mýty a ságy obsahují zcela reál-né jádro, a proto je na čtenáři, aby

vytušil pravdu o Thovtovi, který musel být na tehdejší egyptskou, ale i dnešní naši dobu pozoruhodně rozvinutou osobností.

111

Karlsruhe jako město boha Slunce

Rozhovor s mikrobiologem dr. Jensem

Martinem Móllerem Nenašli obyvatelé

Atlantidy po zániku své vlasti nové útočiště na úpatí

Schwarzwaldu? Nezanekali právě tady

prastaré vědění v symbolickém jazyce pro

vzdálené potomky? Jak jinak je možné vysvětlit takové relikty, jako je pyramida na náměstí, obelisky, sochy sfing a ptáh Noh v městském erbu? Pro středoevropské rezidenční město barokního původu je to naprosto neobvyklé.

Nebyl také legendární Kašpar Hauser znovuzrozeným Atlanti-danem? Roku 1812 se narodil jako dědičný princ badenského knížecího domu a pasoval se na „obnovitele ducha a kultury“ a „dítě Evropy“. Osud i konec života tohoto slavného nalezence jsou nesporné. Je ovšem

možné, že jisté kruhy pokládaly tohoto univerzálního ducha za nebezpečí, a proto ho nechaly celý život prosedět v žaláři.

Uvedené zneužití člověka je

třeba chápat v souvislosti s učením

o reinkarnaci, protože kdyby byl Hauser

hned po svém narození usmrcen, jeho dílo

by prakticky okamžitě

pokračovalo v jiné osobě.

Karlsruhe chápali zřejmě už první osídlenci

jako silové místo, jako průsečík

geomantických linií, jež pokrývají v podobě

neviditelné sítě celou

zeměkouli.

Je-li geologie věda o zemi a jejích základních charakteristikách, pak geomantie je celostní a velmi citlivý přístup k zemi a jejím zákonitostem.

Naše planeta je do určité míry pokryta sítí, která na svých průsečících obsahuje - podobně jako lidské tělo - určité akupunkturální body. To jsou posvátná místa našeho světa - věštírna v Delfách, Stonehenge v Anglii, Velikonoční ostrov, náhorní plošina u Gízy, katedrála v Chartres a téměř všechny megalitické stavby. Spojíte-li silová místa na mapě světa, vytvoří zvláštní geometrický vzor. Například spojení mezi starořeckým

kultovním místem Dodona v severním
Řecku s posvátnými egyptskými Thébami,
Behdetem v deltě Nilu a tureckým
Metsamorem na hoře 112

Ararat (místo nálezu vraku lodě, která
mohla být Noemovou ar-chou) a zase zpět
do Dodony vytváří rovnoramenný
trojúhelník.

Spojíte-li Dodonu, africkou oázu Zíva -
někdejší věštírnu boha Amona -
s Thébami, Behdetem a opět Dodonou,
dostanete útvar přesně odpovídající
suhvězdí Argo, v němž se protínají
myšlené linie hvězd Argus, Avior

a Canopus a jež je pokládán za vlast takzvaných „Argonautů“. Ti podle starých textů „sestoupili z hvězd“.

I Karlsruhe leží na podobném geomantickém průsečíku, který byl rozpoznán teprve v současnosti pomocí moderního topografického měření a, satelitních fotografií.

Jak ale odhalili zmíněná posvátná místa prehistoričtí lidé? Po-máhali jim mimozemští astronauti, kteří později vešli do světo-vých dějin jako „božští synové“, nebo jde o staré vědění, kultivo-vané už v Atlantidě?

Mikrobiolog dr. Jens Martin Møller se narodil roku 1942. Z profesních důvodů se přestěhoval z Kielu do Karlsruhe. Záhadné dějiny

jeho nového bydliště ho přiměly ke zkoumání a popisu historických kořenů i nynější situace. V „Kosmosofické společnosti“ soustředil své ideové příznivce. Nesmírně důkladně mapují energetická centra na zemském povrchu a usilují o získání důkazu, že naši planetu v prehistorickém období obývala duchovní inteligence, jež vycházela z holistického obrazu světa a vesmír i člověka

nahlížela jako jednotu. Moller zohledňuje vedle geologických a geomantických aspektů i mediální a mystická svědectví, a proto mu není nijak cizí

teorie, že někdejší Atlantidané se reinkarovali v letech 1940 až 1951, aby naplnili původní struktury Země, případně je ještě zlepšili. Následující rozhovor byl zaznamenán v Lu-cemburku.

Pane dr. Móllere, byla Atlantis historickou realitou, nebo ji máme posuzovat spíše jako teoretický model, jako svého druhu po-dobenství naší skutečnosti ?

Atlantis je mýtus, zasahující a ovlivňující současnost. Existuje o ní mnoho protichůdných mínění a celá řada teorií od představitelů historického výzkumu Atlantidy až po tajné nauky paní Blavacké a Rudolfa Steinera. Ze všeho vyplývá, že svého času jsme tu údajně měli bájemi opředený kontinent, onu Atlantidu, podle níž byl nazván i dnešní Atlantský oceán. Rozkládal se přibližně na místě současných Azorských ostrovů a táhl se až před pobřeží 113 Afriky. Byl to obrovský kontinent, jehož stopy je dodnes možné nalézt v Evropě

i ostatním světě. Dokáže je najít každý, kdo se je odhodlá hledat.

Novověcí mystikové tvrdí, že v atlantské společnosti se mnohé zneužívalo a vinou lidmi vyvolaných ekologických katastrof i nesprávného

používání technicky ovládaných energií nakonec přišla katastrofa. Mohlo by se to zformulovat tak, že Atlantida byla první velkou šancí lidstva ?

Zdá se, že opravdu došlo k zvratu tehdejšího vývoje Atlantidy.

Znám různé, zčásti protikladné teorie o zániku Atlantidy. Když se podíváte do

příslušné literatury, zjistíte, že tento kontinent existoval tisíciletí, dvě stě tisíc let před naším letopočtem až asi deseti-tisíc let před narozením Krista, kdy zanikly poslední zbytky Atlantidy. Souvisí to se světovou astrologií, podle níž proti počátku současné epochy Vodnáře stojí přechod od Panny ke Lvovi. To jsou pojmy z oblasti tajných nauk, vyskytují se však i podložené hypotézy, související s kosmologickými a geologickými změnami.

Můžeme tedy vycházet z toho, že Atlantis žije dále v mýtech, ale zároveň je výzvou

pro přírodovědecká kritéria; jejich ověření je pochopitelně velmi obtížné.

Kdybych se dnes začal věnovat literatuře o Atlantidě, nestačil bych ve zbývajícím životě přečíst všech přibližně 25 000 knih, které byly na toto téma vydány. Ať už Atlantis reálně existovala a je historicky prokazatelná, nebo jde spíše o filosofickou strukturu, co to má společného s naší přítomností?

Existují různé struktury, podle nichž Atlantidané, jak se nazývají bytosti

z Atlantidy, zneužili přírodní síly, což společně s kosmickými katastrofami, způsobenými souhvězdími slunečního systému, vyvolalo zánik. V daném ohledu máme dvě vědecká východiska: Je možné - o tom se rovněž

diskutuje -, že obyvatelé Atlantidy disponovali čímsi jako atomovou silou, jejíž zneužití přispělo k zničení atlantského kontinentu. Na druhé straně se uvažuje, jestli nebyly přetvořeny síly, jež souvisejí se zákony gravitace. Tato teorie je pravděpodobnější, protože musíme vycházet z toho, že lidské

bytosti před sto tisíci lety žily v naprosto odlišných stavech vědomí než dnes.

Takže lidé, kteří se narodili mezi lety 1940 a 1951 a mají krevní skupinu 0, jsou reinkarnov ani Atlantidané. Řečeno v souladu s kos-114

mickým zákonem: Try it again, pokus se znovu, když se ti něco ne-povedlo. To platí podle karmické ideje pro náš vlastní osobní život, ale i pro

existenci celého národa, epochy nebo planety.

O tom jsme se bavili už v Basileji při Parapsychologických dnech. Já jsem

původním vzděláním biolog a tehdy jsem studoval jednu knihu o genetice. Dočetl jsem se v ní, že v některých evropských zemích má asi třicet procent obyvatel krevní skupinu 0. Jsou to tedy údajní Atlantidané. Nejzajímavější pro mne v této klasické učebnici genetiky od Bresche byl poznatek, že všichni vysokohorští indiáni v jihoamerických Andách mají krevní skupinu 0. Tedy v oblasti, kde se nacházejí tajuplná chrámová města, ne-znamé pyramidy a kde před pěti tisíci lety žila vyspělá kulturní civilizace. Už Thor

Heyerdahl se svým papyrovým vorem prokázal, že s využitím mořských proudů bylo možné i v prehistorické době podnikat daleké plavby mezi africkým a americkým kontinentem.

Z mediálních svědectví vyplývá, že v Atlantidě vždy probíhala imigrace i emigrace. Atlantidané šířili své znalosti léčitelů, filozofů a stavitelů do

nových vlastí. Atlantská civilizace trvala údajně déle než sto tisíc let. Dr. Móllere, před chvílí jste mluvil o „bytos-tech „; lze tedy předpokládat, že

Atlantidhané z biologického hlediska nebyli titíž lidé jako vy a já?

Ano, to je pravda. Na tomto místě bych chtěl stručně pojednat o teorii - vědomě říkám: teorii - vývoje lidstva, jež se uplatňuje v teozofii i antropozofii a je v podstatě velmi názorná. To ovšem předpokládá, že současné přírodovědecké paradigma (teoretický model - pozn. red.) o vzniku ducha z hmoty obrátíme. Hmota podle zmíněné teorie vznikla z duchovních dimenzí. A jenom tak si můžeme představit, jak se vyvíjely dějiny lidstva. Podle uvedené tajné nauky existovaly různé základní rasy, jež se vyvíjely během involuce, to znamená během modifikace ducha v hmotu. V oblasti

severního pólu žila polární rasa - podle tajných nauk v netělesné existenci. To také souvisí s klimatickými poměry na pólech.

Tím jsme se velice

přiblížili k Horbigerovu učení o celosvětové době ledové, pocházejícímu z třicátých let.

Po této polární rase se objevili

Hyperborejci,“ lidé z druhé

strany severních lesů a studeného

severáku. Zde má také své určité kořeny

mýtus o Apollonovi, jenž byl později

rozpracován do mnoha bájí v

řeckých věštírnách v Delfách a na ostrově

Délos. Po hyperborejské rase přišla na

řadu rasa 115

obývající bájemi opředený kontinent Lemurie. Biologové dodnes nazývají poloostrov lemuři; jsou to tvorové, zobrazení často na dómech a katedrálách jako podivuhodní skřeti. Kromě hyperborejské a lemurské rasy tu pak byli sami Atlantidané, a to - jak jsme už připomněli - v období dvě stě tisíc až deset tisíc let před naším letopočtem.

Jsou tajné nauky ústně tradovaná svědectví, nebo byly někde symbolicky zachyceny?

Jde o ústně tradované zprávy do té míry, do jaké je vznik lidstva mýtus. Mýty jsou

rovněž svědectví, protože vzpomínka dále žije a lidstvo se - často

nevědomě - rozpomíná na své původní existence, podobně jako každý člověk v embryonálním stavu opakuje evoluci lidského pokolení.

Pane dr. Mollere, to by znamenalo, že všechny naše mýty a po-věsti pocházejí ze vzdálené reálné skutečnosti. A všichni hrdinové, obývající naši fantazii, i řecký či římský Panteon skutečně existovali?

Je to tak. Jsem výchovou i vzděláním biolog a bakteriolog. Po-třeboval jsem

dlouhou dobu k tomu, abych dokázal pochopit, že všechny příběhy o antických bozích skutečně mají reálný základ.

Ve všech národních eposech se přece vypráví o obrech. Hyperborejci byli údajně obry, tvory, jež byli mnohem větší, než jsme dnes. V dané

souvislosti připomínám, že na

Velikonočním ostrově je možné najít podivuhodné kamenné obry s obličejem, jemuž osobně říkám „atlantoidní“.

Podobné tváře objevíte na všech kultovních místech naší planety. Nejbliž je

máme v německých skalních chrámech
a v Harcu.

Lemuřané, Hyperborejci a Atlantidané
museli podle uvedených hypotéz jako
inteligentní a rozumem obdařeni tvorové
obývat část Země téměř

dvě stě tisíc let, dlouho před objevením
kromaňonského

člověka, jenž je podle evoluční teorie
naším předkem. Bylo by tím možné založit
Darwinovo učení ad acta?

Současní přírodovědci stále více
zpochybňují darwinismus. Jde v podstatě
pouze o možnou formu výkladu evoluce.

Klasické pojetí darwinismu

spočívá na představě, že lidský duch se během evoluce vyvinul z těla. Když o tom zásadně přemýšlíte, je nepředstavitelné, že by hmota během svého vývoje měla vytvářet ducha.

To by bylo totéž, jako kdyby zákon vznikl v německém Bundesta-116

gu sám od sebe, nikoli v hlavách poslanců. Stejně jako chápeme skutečnost, že auto, taška nebo dům nejprve existují v podobě plánu,

to znamená na mentální úrovni, musíme to akceptovat i v případě světa. V tomto případě je ovšem třeba počítat s nepředstavitelně velkým duchem.

Sir Karl Popper a mozkový neurochirurg John Eccles společně napsali knihu „Osobnostní Já a mozek“. Už tento název prozra-zuje, že Já se nachází mimo mozek a vlastně ho stvořilo. Eccles je nositelem Nobelovy ceny a patří k současným nej významnějším neurologům a fyziologům. V podstatě v rozporu s pa-nujícím paradigmatickým rozpoznal, že osobnostní Já a mozek jsou dvě entity. Nutně se neustále vracíme k starým teoriím, podle nichž je člověk bytost, jež se nezměnitelně a nezvratně vyvíjí a na pozemské úrovni existence se

objevuje v rámci reinkarnaci. Dovolím si navázat na vaše vývody, že v letech 1940 až 1951 se zno-vuzrodilo velmi mnoho Atlantidanů. V mnoha mediálních zprávách se opakuje, že se vrátí atlantský duch. Atlantis prý postavila během svých dějin skutečná světová velkoměsta, disponovala tajuplnou technologií krystalu, a dokonce fungovala letecká doprava.

O tom jsem ještě nic neslyšel, ale uvážím-li, co všechno jsem o Atlantidě slyšel, je to vcelku pravděpodobné. Víím však, že existuje teorie, podle níž

Atlantidané využívali možnosti rušit působení zemské přitažlivosti. Snad jenom tak si dokáží představit, jak byly realizovány všechny megalitické stavby, jež se objevily v Evropě po zániku Atlantidy: Stonehenge, skalní komplexy v Německu, menhiry v Bretani, svatyně v Skotsku. Nesmíme zapomenout na egyptské a jihoamerické pyramidy a mnoho dalších podobných staveb po celé Zemi, v jejichž případě si dnešní technické vědy kladou otázku, jak bylo možné před několika tisíciletími pohybovat skalními bloky o hmotnosti sedmdesát až sto tun. Myslím, že v současnosti by to

žádní inženýři nezvládli, kdyby chtěli takhle gigantické skalní bloky zcela precizně podle matematických a astronomických předpokladů a hledisek umístit, jak to vidíme třeba u Cheopsový pyramidy a dalších staveb.

Ortodoxní věda samozřejmě tvrdí, že existují přírodní zákony, které se nedají tak lehce zrušit. Patří k nim i působení zemské při-tažlivosti. V této

souvislosti fyzik a nositel Nobelovy ceny Gerd 117

Binnig, jenž se zaměřil na přírodní zákony, nedávno prohlásil, že je nadřazuje nejen

hmotnému, ale i duchovnímu světu. Přesto je pokládá za

stejně pomíjivé jako všechno na světě.

Řečeno stručně a jasně: Podle něho se všechno mění, proč by se tedy neměly měnit přírodní zákony ?

Je to jedno z možných vysvětlení. Jako příklad bych chtěl uvést magnetismus a elektřinu. Ve středověku si nikdo nedokázal představit, že na

počátku dvacátého století bude existovat síla schopná pohánět obrovské turbíny a vyrábět světlo. Chci tím říct, že v patnáctém století nikdo - s

výjimkou několika géniů jako Leonardo da Vinci - netušil, jaké fascinující možnosti budou mít lidé k dispozici o čtyři sta let později. Jenom si

představte, že se na magnetofonovém pásku srovnaly malé částice podle zvukové frekvence a byla tak uchována hudba. Proč by podobné a nám

neznámé fyzikální možnosti nemohly existovat v Atlantidě, když všechny staré spisy vzaly zaslé při ničení antických knihoven, z nichž byla

nejslavnější alexandrijská?

V jednom mediálně nabytém svědectví o Atlantidě se uvádí, že zrušení zemské

přitažlivosti má co činit s tajemstvím života rostlin.

Atlantidhné toto tajemství údajně vyřešili a překonali tak gravitaci

- nebo ji alespoň částečně zvládli.

Příslušná ezoterická báje vysta-vuje

trpělivost a představivost dnešních lidí

tvrdé zkoušce: Podle ní totiž

existovala klíčivou silou rostlin poháněná

atlantská letadla, jež ovšem dosahovala

maximální výšky třiatřicet metrů, takže hory

bylo nutné

oblétat. Zmíněné létající stroje měly tvar

lodí a byly tvořeny lehkým kovem,

pravděpodobně hliníkem. Tolik citát.

V Karlsruhe, pane dr. Mollere, stojí na náměstí pyramida. Jak se tam dostala a co znamená?

Od roku 1807 tam stála její dřevěná předchůdkyně, od roku 1825 je kamenná. Na výšku obnáší asi šest metrů a stojí na základně

o rozměrech jedenáctkrát jedenáct metrů.

Jak se dostala pyramida na náměstí v Karlsruhe? Stejnou otázku jsme si položili i v

„Kosmosofické společnosti“ a kupodivu mě to začalo zajímat prakticky okamžitě poté, co jsem se v roce 1971 přestěhoval do tohoto města.

Karlsruhe je v mnoha ohledech pozoruhodné město, jehož urbanistické řešení mě záhy fascinovalo. Říká se mu rovněž vějířovité město, neboť má kolem zámecké věže dvaatřicet paprsků. Jižním směrem k Schwarzwaldu se otevírá Karlsruhský vějíř, 118

což ve skutečnosti není žádný vějíř, nýbrž devadesátistupňový segment s celkem devíti ulicemi; v názvech sedmi z nich se zrcadlí křesťanská

symbolika - například Rytířská, ulice

Beránka nebo Křížová ulice. Na náměstí uprostřed tohoto vějíře stojí pyramida, jež ve mně vlastně probudila

zájem o celkovou problematiku Atlantidy. Potom mě na záhadný ostrovní kontinent upozornil jeden přítel, antropozof z Karlsruhe, jenž mi vyprávěl, že ulice Be-ránka vedla kdysi k věštírně. Přesně šestnáct kilometrů od zámecké věže v Karlsruhe se podle tvrzení Rudolfa Steinera v prehistorické době poblíž dnešní osady Malsch bei Rastatt nacházela pozdně atlantská Sluneční věštírna s omfalem, jehož podivuhodné kamenné zbytky si je možné dodnes prohlédnout. Tam se velký zasvěcenec Eren nebo Aren v poslední třetině atlantské epochy v malém kroužku učil, jak přenést

duchovní život Atlantidy do postatlantského období, v němž se vyvinuly další kultury jako přímé dědičky Atlantidy. Na onom zasvěceném místě se

dnes na-chází jen obtížně přístupný les „modelové stavby v Malschi“.

Když Steiner o velikonočním týdnu roku 1909 v Malschi za-svěcoval lóži

„Teozofické společnosti“ zvanou „František z As-sisi“, vykonal v noci z 5.

na 6. dubna v nejužším kruhu herme-ticko-
ezoterický rituál kladení základního

kamene. Tato dřevěná modelová stavba se stala svými

kosmologickými aspekty vzorem
pozdějšího prvního Goetheana
v Dornachu a dodnes se o ni stará spolek
modelové stavby Antropozofické
společnosti v Karlsruhe.

Ve vztahu k atlantské epoše lidstva
a jejímu duchovnímu dědictví je i zde,
v malé kosmologické modelové stavbě
v Malschi, možné najít znamení
makrokosmu - pentagram.

Proč si byl Steiner tak jistý, že právě tam
svého času působili Atlantidhné?

Při kladení základního kamene zmíněné
modelové stavby v Malschi Rudolf Steiner

výslovně prohlásil, že se opakují fenomény z období Atlantidy.

Myslel tím pravděpodobně astrologickou situaci, změnu epochy Ryb v epochu Vodnáře v našem století, jež se nalézá v přímém protikladu ke změně epochy Panny v epochu Lva před asi dvanácti tisíci lety, tedy na konci atlantského období. Steiner zastával názor, že v Karlsruhe se znovuzrodila atlantská bytost bez dalších inkarnací jako badenský dědičný princ, aby splnila pro Německo a střední Evropu důležité poslání v rámci ezoterického

křesťanství. Zajetím a pozdějším zavražděním mu v tom bylo za-bráněno. Tolik k legendě o Kašparu Hauserovi. Ulice Beránka v zrcadlové analogii ke Křížové ulici směřuje k Sluneční věštírně v Malschi, vzdálené šestnáct kilometrů od zámecké věže, a tím naznačuje spojitost s epochou Atlantidy. Karlsruhe a jeho neobyčejná symbolika se tedy staly příčinou vašeho zájmu o Atlantidu, z něhož se pro vás později vyvinul určitý druh vášně...

Ano, při pozdějších studiích jsem narazil na slavnou mapu Piriho Reise, osmanského

velitele flotily. Mapa pochází z roku 1513 a prokazatelně obsahuje geografické záznamy, které mohly být pořízeny jenom ze značné výšky - tedy z letadla nebo satelitu. To je vědecká situace, v níž je třeba předpokládat, že kartografické podrobnosti byly zaznamenány s využitím starších znalostí. Grónsko je zakreslené jako „zelená země“, která - alespoň podle mýtů - byla hlavní sídelní oblastí Hyperborejců. Danikenovi příznivci znají mapu Piriho Reise už čtvrt století.

Byla pro něho první indicií k tvrzení, že naši planetu v prehistorickém období navštívili mimozemšťané a vyvoleným jedincům -

nejspíš kněžím nebo vědcům - poskytli příležitost prohlédnout si Zemi z kosmických lodí. Vy se však domníváte, že původní obyvatelé tohoto světa své kosmické bratry vůbec nepotřebovali, protože například Atlantidané disponovali vlastními velmi vyspělými technickými možnostmi...

Ano, je to tak. Záležitosti, které jsem uvedl například v souvislosti s Karlsruhe, nevylučují nutně poznatky Ericha von Dänikena.

Jistě si dokážeme představit, že v prehistorickém období přistávaly na Zemi vesmírné civilizace věnující se kosmickým letům. Na druhé straně však

Atlantidané na základě svého celostního životního

principu vytvořili vlastními silami vyspělou kulturu, která zanechala stopy všude na světě.

Takže i v Karlsruhe, lokalitě, jež měla tehdy jednu z nejvýhodnějších geologických charakteristik, přičemž se nepochybně musí vycházet z

toho, že vámi připomenutý mudrc z Atlantidy byl jedinec, který přežil

katastrofu kontinentu, nebo šlo o běžného emi-granta. Říkáte, že staré ulice v Karlsruhe se rozbíhají z městského centra ve vějířovitém tvaru. Zkoumal jste i další geomantické body v Evropě?

120

To by bylo přece jen příliš velkorysé, ale každopádně jsem se věnoval bližším i vzdálenějším lokalitám v Rýnské rovině. Navíc jsem při mnohaměsíčních studiích zjistil, že Karlsruhe je zcela mysteriózním způsobem průsečík neuvěřitelně mnoha geomantických linií. Problematiku geomantie - nejde totiž o viditelné linie -

tu mohu pouze naznačit. V přehledných oblastech je možné závěry geomantie potvrdit na mapě. V případě velkoplošných lokalit, sahajících přes

celé Německo nebo Evropu, je to obtížnější. Kromě pyramidy a věnce paprsků mě také zajímalo jedno předměstí Karlsruhe, totiž Knielingen, jehož místní erb obsahuje pentagram.

Ne nadarmo se toto místo spojovalo s druidy. Pentagram je v tajných naukách proslulý jako znamení člověka, kvintesence, stvoře-ní. Je to Quinta Essentia. Quinque je pětka.

Pentagram vystupuje ve „Faustovi“ jako znamení, před nímž se musí sklonit i sám dábel.

Ano, přesně tak. Pentagram je staré ochranné znamení proti zlu.

Kladl jsem si otázku, jak se dostal do vesnického erbu malé obce u Karlsruhe. To, co nyní řeknu, je teorie, ale možná je pentagram v předměstí

Knielingen ochranné znamení, jež má chránit sluneční město Karlsruhe. A teď to bude napínavé. Před třemi roky jsem našel v malém svazku básní alsaského básníka C. G. Pfeffela, který žil v letech 1735 až 1809, báseň nazvanou „Pyramida“. Začíná slovy: „V jednom

atlantském městě stála na velkém náměstí pyramida...“ A najednou se mi rozbřesko. Bylo tu spojeno příliš mnoho věcí: pentagram z Knielingenu, pyramida na náměstí, pozoruhodný kruh kolem Karlsruhe, jenž připomíná atlantskou urbanisti-ku, protože i hlavní město Atlantidy mělo údajně kruhový půdorys

- a konečně zmíněná báseň Conrada Gottlieba Pfeffela z roku 1809. Jak napadne básníka z Colmaru v Alsaskú napsat: „V jednom atlantském městě stála na velkém náměstí pyramida...“? Do-spěl jsem k následujícímu

vysvětlení: Pfeffel v posledních letech svého života oslepl a udržoval tehdy kontakt s jedním z nejvýznamnějších okultistů minulého století Jungem-Stillingem. Tento lékař se věnoval léčení Pfeffelovy oční choroby. Profesor Jung-Stilling byl jedním z učenců u dvora v Karlsruhe a s kolegy, kteří znali dějiny a okolnosti založení Karlsruhe, mluvil o tom, že jejich město je znovuobnovené atlantské sídliště. Vzpomeňte si na modelovou stavbu v Malschi - je možné, že Pfeffel naprosto oprávněně 121

napsal, že právě v tomto atlantském městě stojí pyramida. Mé důkladné geomantické výzkumy, podrobně zveřejněné v „Časopisu pro kosmosofii“, svědčí o tom, že Karlsruhe mohlo být město Atlantidanů.

Jensi Móllere, Karlsruhe, dnešní „brána k Schwarzwaldu“, není přece tak staré‘.

Karlsruhe založil 17. června 1715 - tento den se stal později pro Německo velmi důležitý - Karel Vilém z Badenu-Durlachu. Pře-sídlil z Durlachu do

Rýnské roviny a tam si vytvořil „Karlův klid“

(něm. Karls-Ruhe - pozn. překl.). Můj přítel ze studií, který pracuje v Ústředním zemském archivu, mě upozornil na to, že různé spisy Vilémova

mecenáše von Richtenfelse už nejsou v archivu k dispozici, ačkoli jde o jeden z nejpečlivěji vedených archivů

v Německu. Je zajímavé, že kromě

těchto podkladů o tehdejším ministru hospodářství - tehdy se daná funkce

nazývala „Kam-merprokurator“ - zmizely skoro všechny důležité spisy o

Kašparu Hauserovi, o němž Rudolf Steiner tvrdil, že představoval pozdní inkarnaci

vysoce postaveného Atlantidana a narodil se jako dědičný

princ z Karlsruhe. Právě zmíněný „ministr hospodářství“ má geomanticky významné jméno, totiž „mecenáš z Richtenfelsu“.

O tomto muži se ví, že byl předtím v službách durynského alchy-misty a okultisty, kde podle všeho nabyl potřebných znalostí. Předpokládám, že se dostal na stupeň „zasvěcených“.

Karlsruhe je z geomantického aspektu navrženo tak exaktně, že autorem urbanistické koncepce mohl být pouze „mudrc“. Proto jsem byl velmi šťastný, když jsem v jedné zámecké knihovně našel

odkaz na to, že tu existuje stará

megalitická kulturní tradice -

pravděpodobně jde o dědictví Atlantidy -

měnit Měsíční svatyně na Sluneční.

Studoval jsem tento fenomén na mapě

a zjistil, že z malé vesničky

Biichelberg ve Falci za přesně uvedených

zákonitostí - to-tiž s úhlovou odchylkou

šest stupňů východně - bylo založeno

sluneční město Karlsruhe.

Takže je možné říct, že toto město se svou

dnes asi dvoukilometrovou Císařskou ulicí

je orientováno přesně na falckou vesničku.

Zámecká věž

směřuje pod jistou úhlovou odchylkou k Buchelbergu - to byla stará geomantická tradice měření.

To tedy znamená existenci prehistorické topografie. Samozřejmě se naskýtá otázka, jak to tehdy dělali?

Ano, tak se ptáme na základě znalostí moderní geodezie. Mám 122

k dispozici satelitní snímek jižního

Schwarzwaldu, na němž je patrné, jak jsou zaměřeny různé horské vrcholky z hlediska takzvaných světelných

měřicích dnů - nevysoká hora poblíž

Colmaru v den letního slunovratu, další

vrchol nedaleko Freiburgu přesně v den rovnodennosti, vrchol u Oltenu ve Švýcarsku přesně v den zimního slunovratu.

Všechno to zní velmi tajuplně, ale geomantie není pravděpodobně výsadou našeho bezprostředního zeměpisného okolí. Podobné body, spojené neviditelnou sítí, se vyskytují koneckonců na celém světě.

Jistě. Jsou ovšem zasazeny do všech regionů, v nichž se vyskytují megalitické kultury. V Evropě se podle všeho nacházela tři atlantská střediska: v

Portugalsku na pobřeží Atlantského oceánu, takzvaný Klusfelsen poblíž Goslaru v Harcu a skalní architektonické komplexy u Detmoldu, známé jako kultovní místa západní Evropy. Za určitého mantrického vzývání se tam údajně zjevují světelné bytosti z Atlantidy. I katedrála v Chartres, zbudovaná na místě bývalé druidské školy, je jedním z nejzáhadnějších evropských chrámů. Jde rovněž o geomantický bod, jedno ze silových míst naší planety?

Ano. Další důležité geomantické centrum je polské město Kra-kov. Pak se vyskytují

další body na jiných kontinentech;
nacházejí se zčásti ve
vysokohorských oblastech.

Kdo navštíví katedrálu v Chartres, pocítí
její zcela ojedinělou atmosféru. Je zde
obsaženo mnoho ezoterických symbolů,
například

spirála zabudovaná do podlahy, jež
vyvolává stavy vědomí podobné vytržení.

A když popojedete několik set kilometrů na
západ

Francie, dostanete se k záhadným
menhirům, které se teprve nedávno staly
objektem památkové péče. Jsou to
pozůstatky atlantské

kultury ?

Tyto kameny se vykládají velmi rozmanitým způsobem. Znam příznivce „Ancient Astronaut Society“, podle nichž to byla svého druhu pozemní stanice pro mimozemské astronauty. Ve skutečnosti výzkumy ukázaly* že zmíněné kameny jsou díky své mikrokry- talické struktuře schopny fungovat jako přijímače. Na druhé straně jsou dolmeny, menhiry a kameny tak uspořádány, že i etablovaná historiografie musí uznat určité

astronomicko-matematické zákonitosti, odpovídající současnému pojetí geodezie a geomantie.

123

Jde tedy o vizitky Atlantidy? Dr. Mollere, ještě bychom měli po-hovořit o jednom důležitém bodě. Neustále se mluví o krevní skupině 0. Této teorie se před více než padesáti lety chopili nacisté a snažili se prosadit svou ideu panské rasy. Zneužili i různé germánské symboly, například hákový kříž. Dá se předpokládat, že nacisté byli na stopě záhadám Atlantidy?

Nacisté se pozoruhodným způsobem zajímali o úsvit německých dějin.

V souvislosti s takzvaným dědictvím praotců se intenzivně provozovala

geomantie. Wewelsburg poblíž

Paderbornu, hrad ze sedmnáctého století, se na tomto základě měl stát řádovým

sídlem SS, protože rovněž leží na

významném geomantickém bodě. Hitlera

a Himmlera mýtus o Atlantidě téměř

magicky přitahoval a případné zkušenosti z atlantské epochy měly

být zneužity

ku prospěchu Třetí říše. Zde se také

můžeme zmínit o polaritě mezi Kašparem

Hauserem, případným badenským dědičným prin-cem, a

Adolfem Hitlerem. Hauser pocházel z „knížecího domu“

(Hauser - Haus - dům - pozn. překl.), což je ze sémantického aspektu velmi zajímavé.

Jméno Hitler poukazuje na mnohem skrom-nější původ (Hitler

- Hiitte - chatrč - pozn. překl.). Je ne-uvěřitelné, že tři sta metrů od sluneční věštírny v Malschi u Karlsruhe byl umístěn nejzápadnější Hitlerův bunkr, objevený před několika lety v lesní půdě. Celý bunkr byl pokrytý nacistickými symboly. Je tedy zřejmé, že

Hitler a jeho nejbližší kruh známých věděli o těchto starých

okultních tradicích.

A chtěli je zneužít pro své účely?

Ano, protože geomantie se vždy používala ve jménu politické a individuální moci.

124

Kamenná mapa

Rolf Rottges a jeho záhadné nálezy

Ostrov Lanzarote, jako ostatně celé

Kanárské ostrovy, je údajně částí potopené

Atlantidy. Před dvěma sty padesáti lety

chrlily sopky, které se

znenadání probudily ze svého hlubokého

spánku, nepřetržitě celých sedm let

sopečné magma a způsobily ostrovu
strašlivé utrpení. Dnes je

Lanzarote, potažený ztuhlou lávou,
symbolem nezničitelnosti. Z vápencové
horniny tu a tam prosvěcují mechy
a květiny; v rozemleté a obdělávané
vulkánové půdě se daří dobrému vínu.

Každoročně přijíždí stále více turistů, kteří
vyhledávají

především hlučné Puerto del Carmen, ale
už objevili i dopo-sud klidné pobřeží Costa
Tequise.

Uprostřed neuvěřitelného spěchu trůní
„kamenný mužík Willy“.

Málokdo zná jeho pravé jméno. Je to Švéd, který si před třiceti lety postavil na samotě nad pobřežím dům. Dnes žije v rajské zahradě.

Willy má jedinou vášeň: Krátce před východem slunce se prochází sopečným pohořím a v zdánlivě bezcenném štěrku hledá kamenné poklady. V

mnoha místnostech jeho domu jsou vystavené relikty dávných dnů. Zabývá se i tím, co bude v „době po Willym“. Dokáže vůbec někdo jiný ocenit

hodnotu nalezených kamenů? Nevznikne dokonce muzeum kamenných úlomků, jež Willy našel pod sopečnou horninou na Lanzarote?

Pro někoho jsou vystavené kameny naprosto bezcenné, pro Willyho jsou to suvenýry z atlantského období. Při odpovídajícím osvětlení skutečně rozpoznáte lidské obličej i hlavy předpotop-ních zvířat, jež obývají nanejvýš svět našich bajek: ptáci s dvěma hlavami, legendární jednorožec, velbloudovití živočichové, patřící podle všeho do říše fantazie.

„Jsou to duchovní projekce zaniklé civilizace,“ vysvětluje Willy. „Máme zde co činit s albem kamenných fotografií z pradáv-ných dnů.“

Je pevně přesvědčen o tom, že svými nálezy narazil na stopy někdejšího atlantského života.

Více než tři tisíce kilometrů severovýchodně žije v Monchengladbachu obchodník Rolf Rottges, jenž už tři roky intenzivně studuje podklady o Atlantidě. Využil malé dědictví k tomu, aby bez profesních a materiálních tlaků pátral v německých dolech po důkazech existence zaniklé civilizace. Rottges, jenž se narodil roku 1940, našel informace o Atlantidě v knihách Edgara Cayceho a především v

publikaci Jane Robertsové „Rozhovory se Sethem“.

Rottges odcestoval na Azorské ostrovy, fotografoval a bádal.

***Podobně jako „kamenný mužík Willy“
objevil kameny, vykazující***

značnou podobnost s lidskými a zvířecími hlavami. Jeho nejpřesvědčivější nález je skalní úlomek z jednoho štěrkového dolu u Monchengladbachu. Jak tvrdí Rottges, je na něm prehistorická pevninská a námořní mapa Atlantidy. Podivuhodné je srovnání jeho nálezu se

současnou mapou světa. Plasticky vyvýšené body na kamenném reliéfu -

podle Rottgese horské hřebeny
potopeného kontinentu - se přesně kryjí s
ostrovními státy, které by měly být zbytky
Atlantidy, jak se traduje.

Pane Rottgesi, co vás tak fascinuje na
Atlantidě, o níž historikové ani nevědí, jestli
skutečně existovala?

Přitahuje mě duchovní postoj a kultura
Atlantidanů. Byla pravděpodobně tak
rozvinutá, že si to dnes ani nedokážeme
představit.

Její výrazová působnost je vícerozměrná.
Nikde na Zemi však neexistuje muzeum,
kde by byly vystaveny atlantské fragmenty.

Neexistují svědkové atlantského malířství a literatury.

Odkud víte o Atlantidě?

Nejprve to byl vnitřní pocit, niterný tlak.

Není však pravda, že neznáme žádné pozůstatky Atlantidy. Jsou naopak

k dispozici v takovém množství, že i

my tady v Německu na ně narážíme každý

den. Mnozí lidé si nosí kameny do zahrad

a vůbec nevědí, že jejich

„trofeje“ pocházejí z epochy Atlantidy.

Ve své domovině, v okolí

Monchengladbachu, jste prostě sestoupil

do štěrkového dolu a hledal tam skalní

úlomky, na nichž jsou podle vás

zachyceny prehistorické živé bytosti - lidé, zvířata a rostliny. Je pravda, že vlastníte i svého druhu kamennou mapu Atlantidy?

To všechno je pravda. Existuje jistá souvztažnost naší doby 126

s Atlantidou. Na mnohých kamenech jsem rozpoznal portréty atlantských vládců.

Takových nálezů je stále více. Leckterý kámen,

který se nám dostane do rukou, je

poselství. Jistě najdete kameny, jež se uvolnily ze skalních masivů, dopadly do vody a tam byly omyty, ale

kameny z našeho štěrkového dolu jsou odlišného druhu, původu i barvy. Jak se

tedy dostaly do štěrkového dolu, v němž za běžných okolností

žádnou jinou horninu nenajdete?

Já to ještě jednou shrnu: Na mnoha kamenech, jež jste přinesl ze štěrkových dolů domů, jsou vidět obličej. Jde o zobrazení lidí z Atlantidy. Je to podle vás něco jako duchovní projekce v hmotě, nebo je to výsledek práce uměleckých řemeslníků? Stál jim někdo modelem?

Ano, model existoval. Během mnohatisíciletého trvání Atlantidy používali tamější umělci dva oblíbené, a proto neustále se opakující motivy: tváře

moudrých panovníků a Poseidonův chrám,
sloužící jako svého druhu centrum uctívání
předků. Známe obdobné výtvořy
i z novějších dějin starých

Řeků, Etrusků a Římanů a můžeme
pokračovat až k novodobým bystám císařů
a portrétům vojevůdců. Počátky tohoto
kultu zvěčňování lidí v kameni
se objevily v Atlantidě. Na každém kameni
- je to něco jako podpis -

objevíte Poseidonův chrám a potom
rozpoznáte tvář úctyhodných osob. Kromě
toho spatříte i další motivy jako pozadí
nebo ozdobu.

Někdy to je až čtyřadvacet zvířecích a lidských tváří.

Takže jde o skupinový portrét s panovníkem?

Ano, ale naše momentální umělecké vědomí není v podstatě s to naráz identifikovat popsany umělecký odkaz Atlantidy. Byl vytvořen

pro tehdejší dobu, v níž Atlantidané byli vybaveni jinými smysly a vyznačovali se odlišnou vnímací schopností.

Tedy něco jako současné trojrozměrné obrazy, do nichž se mu-síme nejprve přenést, abychom pochopili jejich význam.

U případných

atlantských děl - platí to ostatně i pro naši epochu - musí být k dispozici nějaký vysílač, jenž osloví vhodný přijímač. Vzniká tedy umění až v pozorovateli?

To, co vidíme, je ryzí projekce našich myšlenek. Určující jsou pro nás zkušenosti* o náboženství, škole, rodičích a celé sociální struktuře. Je nám sdělováno, co můžeme vidět. Jsme tudíž omezeni na úzké spektrum vnímání. Proto nám připadá obtížné vnímat jiné, pro nás možná ještě důležitější reality. Musíme do určité míry akti-127

vovat své podvědomí, abychom registrovali jiné roviny. Jednou z nich je nepochybně duchovní rovina Atlantidy.

V jednom štěrkovém dole jste objevil kamenný fragment, na němž jste při pozornějším pohledu skutečně odhalil cosi jako re-liéfní mapu. Máte

pravdu, člověk se na to musí určitou dobu dívat, aby si uvědomil jednotlivé detaily.

Potom jste si obstaral mapu dané oblasti, v níž byly

zakreslené Azorské, Kapverdské a Kanárské ostrovy, východní pobřeží Jižní Ameriky a západní pobřeží Afriky. Je pravda, že jste při srovnání

obou map dospěl k ohromujícímu zjištění?
Použil jsem běžnou mapu světa
s měřítkem jedna ku šestadvaceti
milionům. Potom jsem nafotografoval
kamennou desku na diafilm a takto
získaný diapozitiv jsem promítl na mapu
světa. Zjistil jsem, že nejvyšší plastické
vyvýšeniny na kamenné předloze - to
znamená tehdejší horské
masivy - se zcela přesně kryjí s Azorskými,
Kanárskými, Kapverdskými a Bermudskými
ostrovy. I celá viditelná souš přesně
zapadla do Atlantského oceánu mezi
Ameriku a Afriku.

Tuto kamennou mapu jste ovšem našel poblíž Monchengladbachu, zatímco její případní autoři žili v oblasti dnešního Atlantského

oceánu. Jak se tedy mohl dostat jejich výtvar až sem?

Budeme-li hledat radu u Platona, jenž jako první myslitel psal o Atlantidě a své informace čerpal od egyptských kněží, můžeme vycházet z toho, že

ostrovní kontinent se rozprostíral až do Afriky a Ameriky, ale i dnešní Evropy, a zasahoval do severských oblastí.

Byl to světový kontinent, protože Země ve své počáteční vývojové fázi nevypadala

ještě tak, jak ji známe dnes. Takže i v naší oblasti žili svého času

Atlantidané a vyjadřovali tu své vědění.

Vaše výzkumy vás před určitou dobou podnítily k tomu, že jste sám odletěl na Azorské ostrovy, jež údajně byly částí Atlantidy. Co pro vás bylo

osobním podnětem k této cestě?

Nejprve jsem se ve svých kamenných nálezech snažil ověřit a potvrdit Platonova tvrzení a mediální svědectví Edgara Cayceho.

Byl jsem však nucen vycházet i z vlastních zkušeností. Bylo to něco jako niterné

nutkání. Musel jsem tam prostě odletět a nabýt jistoty. Myslím, že jsem našel zbytky tehdejšího hlavního města Atlantidy, které zcela nezanikly. Stojí na energetické křižovatce.

Na obdobných geomanticky významných místech sídlili Atlanti-128

dané, aby byla zaručena trvalost a stálost. Převládal svého druhu konzervační efekt.

Jaký jste měl pocit, když jste vystoupil z letadla a ocitl se tam, kam jste se chtěl dostat?

Pocíval jsem teplo a bezpečí. Rázem jsem věděl, že tady jsem doma. Úmyslně

jsem si předem nezamluvil žádný hotel.

V devět hodin večer jsem

vystoupil z letadla, aniž jsem měl nějaký konkrétní cíl. Ačkoli všechny hotely byly obsazené, našel jsem během deseti minut ubytování v soukromí.

Existují nějaké mentální indicie o tom, že jste třeba kdysi žil v Atlantidě?

V mých snech se neustále objevují atlantské obrazy. V bdělém stavu mě přitahuje ideologie Atlantidanů, vzájemné bratrství, jejich někdejší duchovní schopnosti a velká tolerance a harmonie raně atlantské epochy. Všechny tyto

vlastnosti už dnes prakticky necítíme. Chtěl bych svými výzkumy naší společnosti ukázat na nekonečné možnosti duchovního vývoje, jenž však bez lidské snahy není zajištěn na věčné časy.

Událost, která nakonec vedla k zničení

Atlantidy, by se mohla objevit i v současnosti.

To tedy znamená, že jsme zrcadlem Atlantidy ?

Jsme zrcadlo Atlantidy. A jsme Atlantis.

Atlantidané byli naši předkové, ale zároveň mnozí z nás byli obyvateli Atlantidy, kteří se v naší době

znovuzrodili. Dopustili se tehdy chyb a byli vyzváni,

aby ochránili současné lidstvo před katastrofou.

Byla to technická nebo ekologická katastrofa?

Vzpomínám si spíše na kosmickou katastrofu, ale vyvolaly ji negativní myšlenky lidí, kteří kosmos - tedy řád - proměnili v chaos.

Nenávist a násilí v konání a jednání produkují frekvenční pole, která ničí hmotu.

Takže to bylo včetně nesprávného myšlení a jednání. Právě jste vyslovil úvahu, že lidé, narození v období 1940 až 1951 za urči-tých

astrologických podmínek, jsou bývalí

Atlantidhné. Jedno médium

mi sdělilo, že se opět dělí na ty, co si

vzpomínají, a ty, kteří zapomněli. První

skupina pracuje - každý za sebe sama

a bez vědomé

opory a souvislosti s dřívějšími skupinami -

na obnově atlantských hodnot. Počítáte se

k nim?

Každopádně. Svou práci vykonávám

z vnitřního popudu. Nepochybně jsem byl

vybrán k tomu, abych se svými atlantskými

bra-129

try a sestrami uvědomil lidstvo a tím zahájil

proces změny myšlení.

Nemohu ovšem u každého člověka předpokládat, že mi bez problémů uvěří - zvláště když se ještě nikdy touto problematikou ne-zabýval. Jsem zvyklý na nedůvěru a jsem dostatečně silný, abych ji unesl.

Vraňte se k vaší cestě na Azorské ostrovy. Myslíte, že jste tam objevil fragmenty staré atlantské metropole, ale i další relikty ze vzdálené epochy ?

Na pláži ležel kus palivového dříví, které se tam hromadí a používá

na otop. Na základě znalostí kamenných artefaktů mě okamžitě napadlo, že se

jedná o přírodní zobrazení Poseidonova chrámu,

svatyně, jež - jak jsem už připomněl - sloužila k uctívání předků. Pronajal jsem si vůz a dvoumetrové dřevo jsem odvezl domů. Později jsem ho letecky přepravil do Německa.

Zmíněný dvoumetrový kus má svůj „pendant en miniature“, prostě obrovská malba má ještě svou miniaturní repliku.

Vlastníte tedy dva stejné modely. Odkud máte ten druhý?

Ten jsem našel na pozemku někdejšího Poseidonova chrámu, o němž nikdo na

Azorských ostrovech nemá ani tušení.

Podle zvláštního uspořádání

krajiny však lze poznat, že tato část
nynějšího ostrova byla uměle vytvořena.

Jsem si jistý, že se ke všem těmto
domněnkám teprve dostaneme, ale
předtím se musíme intenzivně

- a instinktivně - vyrovnat s mýtem
o Atlantidě.

Možná že v daném případě je rovněž určité
přání otcem myšlenky. Poseidon, jehož
chrám jste údajně lokalizoval, byl přece
také řecký bůh. Jak
se dostal do Atlantidy?

Poseidon nebyl bůh, nýbrž Atlantidan, o jehož chrámu psal už Platon. Prý se v něm nacházela zlatá socha Poseidona, taženého šesti okřídlenými oři. Toto kultovní místo bychom mohli srovnat s dnešní Mekkou, kam se jako věřící muslim také musím jednou dostavit. Na tomto místě bylo počato pět párů dvojčat s pozemšťankou

- jak se ovšem dochovalo pouze v pověsti.

Sdílíte různé teorie, že původ Atlantidy je nutné hledat u mimozemské civilizace?

V tom jsem opatrnější. Je naprosto jasné, že duch tvoří hmotu.

Je jistým druhem mentální energie, jež se projevuje v hmotných výtvorech. Tím jsou naše duchovní energie odpovědné za stav světa.

Prožíváme takovou současnou situaci, kterou jsme si duchovně 130

sami připravili. Mnohé se děje nevědomě, protože si neuvědomujeme účinky svých myšlenek. Každopádně jsme však

konstruktéry svých vnitřních i

vnějších životních okolností, čímž jsme rovněž důslednými objeviteli Atlantidy.

Jak pokračuje vaše práce o Atlantidě a pro Atlantidu?

Nejprve by mě potěšilo, kdybych se mohl seznámit s dalšími zainteresovanými jedinci, abychom mohli na počátku nového tisíciletí

opět vycítit vícerozměrné atlantské vědění. Atlantis je pro nás všechny mateřským klínem.

131

Zárodky života z vesmíru

Astrofyzik Johannes von Buttlar a naše kosmická existence Johannes svobodný pán von Buttlar-Brandenfels se může - pokud by přistoupil k dílčí

životní bilanci - pochlubit dosud velmi pestrým a událostmi nabitým životem.

Narodil se roku 1940 v Berlíně, řadu let prožil v Austrálii, Malajsii a

Anglii, potom se pře-stěhoval se svou ženou Elise do zámku v Hessensku

a později na francký hrad, aby se mohl věnovat psaní knih. Dosavadní

celkový náklad osmnáct milionů vydaných výtisků ho řadí mezi pět nejúspěšnějších světových autorů literatury faktu.

Johannes von Buttlar se neustále pokouší překonat úzké hranice vědecké

dogmatickosti a poskytnout dostatečný prostor vizionářským

váším lidstva a jeho fantazii.

Tento astronom a fyzik prosazuje univerzální obraz světa a teorii, že v našem vesmíru se to „životem jenom hemží“.

V knihách „Die Einstein-Rosen-Briicke“ a „Das UFO-Phäno-men“ popsal astronomické možnosti překonání obrovských mezihvězdných vzdáleností. V knize „Supernova“ vychází z toho, že nejnovější vesmírné objevy musí vést ke zrození nového obrazu světa, podle něhož všechno v kosmu je spojeno dosud jen mlhavě tušeným způsobem.

Johannes von Buttlar: „Stejně jako každá supernova vyvolává zrod nové hvězdy,

ovlivňuje každý vesmírný proces celek -
a to ve všech známých a
dosud ještě neznámých kosmických
dimenzích.“

Johannesi von Buttlare, čím je Atlantis pro
současnost tak zajímavá?

***Existuje samozřejmě více důvodů, proč
nám Atlantis pořád straší***

v mozku. Jednak s oblibou hledáme své
kořeny v umělecky a kulturně vyspělé
civilizaci a - můžeme-li věřit ezoterickým
pramenům - i

technologicky vyzrálé epoše, tedy svého
druhu anticivili-zaci, jež z nějakého důvodu
zanikla. Máme před očima možné 132

historické drama, do něhož byla zapletená lidská rasa. Dovolte mi, abych pátrání po této civilizaci srovnal s hledáním potopené plachetnice s

pokladem na palubě. Máme možná určité indicie o neštěstí,

ale hledání lodě je přece samo o sobě dobrodružství. S Atlantidou je to podobné. Všechno svědčí o tom, že tento kontinent geologicky a

historicky skutečně existoval. Nemáme tedy co činit jenom s mýtem. Jsou k dispozici zřetelné poukazy na jeho zeměpisnou

polohu v Atlantském oceánu, takže pátrání by se mohlo vyplatit. V indických bájích najdeme svědectví, že Atlantidané prováděli technické operace, jež jsou z hlediska prehistorické epochy lidstva nanejvýš neobvyklé. Hovoří se o létajících strojích a krystalových objektech, s nimiž instalovali svého druhu laserovou techniku. Vím, že to zní spekulativně, ale neustále narážíme na podobné stopy. Nesmíme se tedy divit, že mnoho lidí je fascinováno ranou civilizací se zdánlivě nepředstavitelnými možnostmi.

Mediálně obdaření lidé popisují v poslední době v souvislosti s bájí o Atlantidě kontakty s jinými souhvězdími. Pravidelně se uvádějí Plejády, na jejichž případné planety prý existoval duchovní most. Známe renomované astrofyziky, kteří tvrdí, že život přišel na naši planetu z vesmíru.

Myslím, že máte pravdu. Zvláště astronomové a fyzikové už nevyklučují mimozemský život. Evoluční biologové jsou jiného názoru.

Neustále zdůrazňují proslavenou náhodu, která je opravdu nevypočítatelným prvkem. Většina vědců se však domnívá, že statistická

pravděpodobnost hovoří pro mimozemskou civilizaci. Na druhé straně najdete na Zemi dostatek indicií, že nepochybně existovaly zaniklé vyspělé

kultury. Když v uhelných dolech najdete hřebíky nebo stříbrná vlákna ve slojích starých šedesát milionů a více let, pak si samozřejmě nutně položíte

otázku, jestli „homo sapiens sapiens“ je skutečně starý jenom několik set tisíc let.

Bez tak to nevíme přesně, protože antropologové na základě

nových nálezů posouvají dataci stále více do minulosti. Možná že se ani nemusíme upínat k Plejádám, protože i v naší sluneční soustavě vcelku

nedávno došlo k-událostem
s katastrofálními důsledky. Mnoho oběžnic
i planet přece svědčí o nedozírných
katastrofách. Jizvy na jejich povrchu v
podobě kráterů po dopadu vesmírných
těles jsou nepopíratelné. Na Marsu bude
v budoucnosti nalezen dostatek důkazů,
potvrzujících existenci humanoidních tvorů,
kteří využívali 133

rudou planetu přinejmenším jako svého
druhu vesmírnou základnu. Ve své knize
„Život na Marsu“ jsem shromáždil
dostatečné množství indicií a
zveřejnil fotografie mezitím už věhlasných

„tváří na Marsu“. Dalším svědectvím někdejší kosmické katastrofy je pás asteroidů mezi Marsem a Jupiterem, nespočetné kamenné úlomky kroužící kolem Slunce. Někteří astronomové se domnívají, že jde o pozůstatek desáté planety Faethón. Pokud by tuto hypo-tetickou planetu zničila jakákoli katastrofa, nepochybně by se to zapsalo do dějin Země - klimatické změny s ledovými dobami nebo záplavovými průtržemi mračen, zemětřesení a posuny kontinentů by mohly zničit předpokládanou ranou civilizaci. Navíc máte k dispozici nespočetné narážky a svědectví ve

světové mytologii. Pokud to tak opravdu bylo, musela by evoluce života proběhnout od samého začátku. Nesmíme zapomínat, že Země svými

čtyřmi až sedmi miliardami let dosáhla úctyhodného věku, proti němuž jsou dějiny lidstva podivuhodně krátké. Někteří historikové se domnívají, že

Atlantis zanikla před patnácti nebo dvaceti tisíci lety. Sledujeme-li naši písemnou tradici, dostaneme se nanejvýš pět tisíc let nazpět. Všechno, co

bylo dříve, leží v temnotě. Pravděpodobně se to týká i záhady Atlantidy.

Astronom sir Fred Hoyle tvrdí, že zárodky života se k nám dostaly z vesmíru zřejmě

v zmrzlém stavu ve špinavých sněhových
koulích zvaných
kometry...

Nyní bývá tato teorie opět zpochybňována,
ačkoli věřím, že Hoyle je na správné cestě.
Evoluční biologové vědí, že časový úsek
asi pěti miliard let
dějin Země nestačí k tomu, aby mohla
vzniknout molekula DNK, tedy dědičný
program. První stopy života se ovšem
objevily už před 3,8 miliardami
let. Byly nalezeny například v horských
usazeninách v Grónsku. Hoyle se pomocí
počítačových

modelů pokouší prokázat, že jedna bílkovinná molekula by k svému samovývoji potřebovala asi deset triliard let. Jistě znáte klasický příklad s opicí a otázku, jak dlouho by asi trvalo, než by tento živočich náhodně dokázal sestavit osmadvacet písmen naší abecedy do smysluplné věty. Trvalo by to podstatně déle než existence celého vesmíru. Bílkovinná molekula má samozřejmě více než osmadvacet znaků. Názor, že zárodky života vznikly v mezihvězdných plynových oblacích, kde měly k dispozici mnohem více času, zní proto rozumně. Většina hvězd v Mléčné 134

dráze je stará asi deset miliard let, zatímco naše Slunce - a tudíž naše vesmírná vlast - 4,75 miliardy let. Zde mohly stavební kameny života vytvořit

první struktury, distribuované explozemi supernov do vesmíru. Je pochopitelné, že když potom zmrzly a cestovaly vesmírem v kometách jako svého

druhu lahvová pošta, mohlo dojít k nárazu na mladou planetu Země. Pokud byly ideální podmínky ekosféry, začal se rozvíjet život. Při této teorii je

samozřejmě nutné uvážit obrovský rozptyl, takže je velmi malá pravděpodobnost,

že by podobné zárodky života dopadly do příhodné mateřské půdy. Příroda je však marnotratnice. Každý to dobře zná ze své zahrádky.

Jakmile jednou došlo k tomu, že sémě vzešlo, dostal se k slovu Darwinův princip mutace a přirozeného výběru.

Všechno svědčí o tom, že život na naší Zemi vznikl v hlubinách vesmíru a na naší planetě našel ideální podmínky k rozvoji.

Johannesi von Buttlare, oproti Darwinově teorii se v souvislosti s Atlantidou tvrdí, že tu nebyla jako první hmota, nýbrž duch, jenž si vytvořil

hmotnou základnu. To by znamenalo, že přírodovědecký obraz světa by se musel výrazně reformovat.

K tomu je nezbytná komplexní změna myšlení, ačkoli zmíněný princip je smysluplný. Musíme se přirozeně vrátit až k počátkům kosmu, to znamená o dvacet miliard let nazpět, kde na nás čeká především záhada, proč vůbec došlo k takové inflační fázi. Tehdy byly zřejmě všechny hmotné a duchovní formy energie sjednocené v jakési supersíle, takzvané supersymetrii. Prostor ani čas neexistovaly. Možná že to bylo svého druhu duchovní pole,

jež způsobilo, že k popsané expanzi vůbec došlo, aby mohly vzniknout komplexnější struktury. Pro mne je zřejmé, že nejprve tu byla myšlenka, pro

mne za mne jí říkejte třeba duch, a teprve potom to, co konvenčně označujeme a identifikujeme jako hmotu a energii.

Přírodní síly se rozpadly,

takříkajíc vymrzly, protože prudce poklesla teplota. Později se vytvořily složité

systemy, které vedly k hvěz-dám, planetám a organickému životu. I

zde si musíme položit otáz-ku: Co bylo

dříve, vejce, nebo slepice? Vůle vedoucí

k strukturám, nebo struktura formující

myšlenku? Já osobně se

kloním spíše

k tomu, že se vyskytuje metafyzické duchovní pole mimo čas a prostor, jež nemá vůbec nic společného s konvenčními přírodními

silami, jak je dnes známe. Duchovní pole může produkovat uvedené struktury.

Nevíme, jestli modely, podle nichž byl prvotní 135

třesk počátkem časoprostoru, bude možné obhájit. Podobné myšlenkové

procesy jsme museli příliš často revidovat a znovu začínat

od počátku. Momentálně se spíše

projevuje tendence odmítat prvotní třesk.

Hovoří se o nehomogenní inflační fázi, vedoucí k vesmíru, jaký dnes známe. Výzkum subatomárního světa ukazuje zcela nové dimenze a právě zde je možné v pozadí rozpoznat něco jako velkou původní myšlenku.

Newtonův mechanistický obraz světa je po zmíněných bádáních možno už dávno založit ad acta. Bylo by vysloveně zavádějící věřit, že existuje jenom to, čeho se můžeme dotknout a co jsme s to vidět. Dokazuje to i teorie chaosu, nový vědecký přístup, jenž jednoznačně prokazuje, že v

daném zdánlivě univerzálním chaosu
neustále vznikají uspořádané
struktury. Jakmile se jednou nějaký systém
úspěšně etabloval, vytváří další obdobné
útvary. Jak je něco takového možné?

Zřejmě pouze

zásluhou nějaké hnací síly, Stvořitele,
duchovního pole, univerzální myšlenky.

Proto idea prvenství ducha před hmotou je
pro mne naprosto jasná.

136

O autorovi

Rainer Holbe, narozen roku 1940

v Chomutově, strávil dětství ve Frankfurtu.

V roce 1959 začínal jako volontér

u Frankfurter Rundschau, kde v období 1960 - 1965 pracoval jako redaktor.

Poté až do roku 1972 vedl frankfurtskou pobočku časopisu Bild und Funk.

Od roku 1974 pracoval jako moderátor a redaktor pro zvláštní úkoly u RTL Radio Luxemburg. Za toto působení byl roku 1988 vyznamenán „Zlatou kamerou“.

Rainer Holbe organizuje dvakrát ročně parapsychologické semináře ve středisku Etor na ostrově Lanzarote.

V roce 1966 začala jeho kariéra televizního moderátora. Proslul jako jeden z nejoblíbenějších západoevropských televizních moderátorů při pořadech „Show Chance“ a „Starparade“ (ZDF).

V RTL a později na SAT 1 si neobyčejnou posluchačskou a diváckou oblibu získal jeho seriál „Neuvěřitelné příběhy“. Ten posléze ztvárnil v mnoha velmi úspěšných knihách. Čeští čtenáři se dosud mohli seznámit s následujícími tituly: Neuvěřitelné příběhy, Obrazy z nše‘mrtvých, Fantastické fenomény, Vzpomínky na Atlantidu, Fantastická budoucnost a Poselství andělů.